

၀၅၂
၅၂၂

တံခွန်မင်းသမီး

- စာအုပ်ပြုစုသူ - ၅၀၀၄၂၂၀၄၁၁
- မူကွဲနှင့်ပြုစုသူ - ၅၀၀၄၅၆၀၅၁၁
- အုပ်စိုးမင်း - Idea Kyaw
- ထုတ်ဝေသူ - ခေါင်းသီတာ (စိုးမိုးစာပေ)
(မြ-၀၃၇၅၁)
အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်းမြို့
- ပုံနှိပ်သူ - ဦးမြင့်သန်း (မြ-၀၄၉၀၂)
ပုံနှိပ်အောင်အင်္ဂါ
၆၈၊ စကားဝါလမ်း၊
အိုဗျီနယ်၊ ရန်ကင်းမြို့
- အတွင်းဖလှယ် - ဦးထွန်းဆိုင်
- စာအုပ်အုပ်စိုး - ကိုသန်းဌေး
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ၊
ပထမအကြိမ်
- အုပ်စိုး - ၅၀၀
- စာအုပ်စာမျက်နှာ - ၁၅၀ ကျပ်

၈၉၅ - ၈၃

ဗျူဟာ
တံခွန်မင်းသမီး / ဗျူဟာ ။ - ရန်ကင်း
စိုးမိုးစာပေ၊ ၂၀၁၁
၃၀၄ - စာ ၂၀၂ x ၁၈ စင်တီမီ။
(၁) တံခွန်မင်းသမီး

အခန်း (၁)

“မုန်းတယ် ဟုတ်လား။ ရယ်စရာကောင်းလိုက်တာကွာ ဟား ဟား ဟား”

အခန်းတံခါးကို ကျောနှင့်ပိတ်ကာ မှီရပ်နေတာမှ ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်သံကြောင့် ခင်မဒီ ခန္ဓာကိုယ်လေး တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ စူးစူးနစ်နစ် မျက်ဝန်းအကြည့်တွေကတော့ လျှောင်ရိပ်သမ်းလို့ ခနဲသည်။

ရယ်သံတွေ တိခနဲ ရပ်သွားပေမယ့် မျက်နှာနှစ်ဖက် စုန်ကြည့် ခနဲသော အကြည့်တွေကတော့ လွှဲဖယ်မသွားခဲ့ပါ။

“မဒီ မင်းနှုတ်က ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်လို့ ဝန်ခံခဲ့ပြီးမှ မုန်းတယ်လို့ ဘာလို့ ပြောင်းလဲသွားရတာလဲ”

စိုးမိုးစာပေ

“ဘာလို့ ပြောင်းလဲသွားရတာလဲ ဟုတ်လား စွယ်စုံ၊ ရှင် ကျွန်မကို ပီပီရီရီကို လိမ်ညာခဲ့တာလေ၊ ခင်မဒီ ဆိုတဲ့ မိန်းမကို ရှင် လိမ်ညာခဲ့တာ၊ အဲဒီအတွက် ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်ဘူး”

ရင်ထဲက နာကျည်းချက်တွေကို သူမ မမျိုးသိပ်နိုင်ဘဲ ဖွင့်အံ ထုတ်မိတော့ စွယ်စုံ ပင့်သက်ကြီးရှိုက်ကာ ခေါင်းကို ခါရမ်းသည်။

“ဟင့်အင်း ကိုယ်လိမ်ညာခဲ့မိတာ မင်းကို ချစ်လွန်းလို့ပါ မဒီ ရယ်”

ချက်ချင်း လေသံတို့ လျော့ကျသွားခဲ့ကာ တောင်းပန်သလို ဆိုသည်။ ဒါပေမဲ့ သူမ ဘယ်လိုမှ လက်ခံခွင့်လွှတ် မရနိုင်တာ သေချာ သည်။

“ဆောရီးပဲ စွယ်စုံ ကျွန်မ နှလုံးသားထဲမှာ ရှင် မရှိတော့ဘူး လို့ အပြတ်ပြောခဲ့ပြီးပြီပဲ”

နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တင်းတင်းစေ့စေ့ မဒီ ယတိပြတ်စကားဆို တော့ ငဲ့လျှိုးထားသော ခေါင်းကို စွယ်စုံ ဆတ်ခနဲ မော့ကာ သူမကို ကြည့်သည်။

စောစောက တောင်းပန်ရိပ်တွေ အရိပ်ထင်နေသော မျက်ဝန်း တွေမှာ ချက်ချင်းပဲ အရောင်တွေ လက်ဖြာလာသလို ထင်မိသည်။ နက်မှောင်ထူပိန်းနေတာမျိုး မဟုတ်ပါဘဲ ပေါ်လွင်ထင်ရှားစွာ တန်းနေ

သော မျက်ခုံးတွေ ညှို့ယူနိုင်စွမ်းသော မျက်ဝန်းတစ်စုံ။

နာတံက ကျစ်လစ်ပေါ်လွင်ပြီး အပြုံးရိပ်တို့ အစဉ်ခိုတွယ်နေ တတ်သော နှုတ်ခမ်းတွေက စွဲမက်စရာကောင်းအောင် ချောမောပါသည်။ ယောက်ျားတန်ခိုး ဝင်းညက်နေသော ရှင်းသန့်သော အသားအရည် ကြောင့်လည်း မြင်မိသည့် မိန်းကလေးတိုင်းကို နှစ်ခါငေးကြည့်စေလောက် ၏။

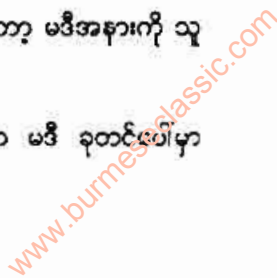
အမြဲတမ်း ဝတ်ဆင်ထားပုံကအစ စတိုကျု သပ်ရပ်လွန်းပြီး ကျစ်လစ်သော ခန္ဓာကိုယ်က မြင့်မြင့်မားမား အရပ်အမောင်းကြောင့် ဒိုလို့ စမတ်ကျကြည့်ကောင်းနေသည်။

အခုလည်း ပီရီသေသပ်သော နှုတ်ခမ်းတွေကို တင်းတင်းစေ့ စေ့စေ့ မဒီကို စိုက်ကြည့်နေပုံက ညှို့နိုင်စွမ်း၏။ ဒါပေမဲ့ မဒီရင်ထဲမှာ အမြစ်တွယ်နေခဲ့သော အမုန်းစိတ်က ပိုမိုနေတာမို့ ချက်ချင်း အကြည့်လွှဲ ပစ်မိ၏။

“မဒီ”

တမင်မကြည့်ဖြစ်အောင် မျက်နှာလွှဲထားတာမို့ သူ့အနား ရောက်လာတာကို မသိလိုက်ခဲ့ပါ။ မော့ကြည့်တော့ မဒီအနားကို သူ ရောက်နေခဲ့ပြီ။

စိုးရိမ်စိတ်နှင့် တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားခဲ့ကာ မဒီ ခုတင်ပေါ်မှာ

တင်ပါးလွှဲထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်မိသည်။

“မင်း ကိုယ့်ကို မုန်းတယ်လို့ ဘယ်လောက်ပဲပြောနေနေ အခု မင်းက ကိုယ့်အနားမှာရောက်နေပြီ မဒီ”

သူ့စကားကြောင့် မဒီ သူ့အနားက လှစ်ခနဲ ပြေးဖို့ ကြိုးစားမိ ပေမယ့် လျင်မြန်လွန်းသော သူ့လက်တွေက မဒီပခုံးလေးကို လှမ်းဆုပ် ကိုင်ထားပြီး ဖြစ်နေသည်။

“စွယ်စုံ ရှင်မယုတ်မာနဲ့နော်”

ကြောက်စိတ်တွေကြောင့် မဒီအသံလေးတွေတောင် တုန်ခါနေ ခဲ့သည်။ စွယ်စုံက တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်တွေကို မလွှတ်ဘဲ နှုတ်ခမ်းတွေ တွန့်ပြီး ပြုံးသည်။

“မင်း ကိုယ့်ကို အဲဒီလောက်အထိ အထင်မသေးနဲ့ မဒီ၊ မင်းကို သိပ်ချစ်လို့ မစွန့်လွှတ်နိုင်လို့ ကိုယ် ခေါ်လာတာ”

“မဒီ တောင်းပန်ပါတယ် စွယ်စုံရယ်၊ မဒီကို ပြန်ပို့ပေးပါနော်”

လေသံတိုးတိုးလေးနှင့် ခင်မဒီ တောင်းပန်မိသည်။ စွယ်စုံ မျက်ဝန်းတွေထဲမှ စာနာခိုင်တွေ ယှက်သန်းသွားခဲ့ပေမယ့် ခေါင်းကိုခါရင်း

“ဟင့်အင်း ကိုယ် မင်းကို ဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး မဒီ”

မဒီ အံလေးတင်းခနဲ ကြိတ်မိကာ ဖြေလျော့သွားခဲ့သော သူ့ လက်တွေထဲက ဆတ်ခနဲ ရှုန်းထွက်ရင်း အခန်းတံခါးဆီ ပြေးသည်။

လော့ချိတ်ထားသော အခန်းတံခါး လက်ကိုင်ဆီ မလှမ်းမီခင်မှာဘဲ အနောက်က သူမ ပခုံးကို လှမ်းဆွဲဆုပ်ကိုင်ခြင်းကို ခံလိုက်ရသည်။

ယိုင်ကျသွားသော သူမ ခန္ဓာကိုယ်လေးက စွယ်စုံရင်ခွင်ထဲ ဆောက်သွားခဲ့၏။

“လွှတ် လွှတ် နင့်ကိုငါ မုန်းတယ်၊ သိပ်မုန်းတယ်”

မဒီ စူးစူးဝါးဝါး ဟစ်အော်ရင်း သူ့ရင်ဘတ်ကြီးကို တဘုန်း ဘုန်း ထုိုက်ပစ်သည်။ စွယ်စုံက တိတ်ဆိတ်နေရင်း မဒီပြုသမျှ ငြိမ်သက် စွာ ခံယူနေခဲ့၏။ ကြာလာတော့ မဒီ လက်တွေ နာကျင်လာခြင်းပဲ အဖတ်တင်သည်။

“အဟင့် ဟင့် ဟင့် နင် ငါ့ကို လိမ်ညှာပြီး သိမ်းပိုက်လို့ ငါ့ အချစ်ကို ပြန်ရမယ်ထင်နေရင် လုံးဝ မှားသွားလိမ့်မယ် စွယ်စုံ၊ နင့်ကို ငါ သိပ်မုန်းသွားပြီ”

“အဲဒီ မုန်းတယ်ဆိုတဲ့စကားကိုပဲ ကိုယ် လက်မခံတာ မဒီ၊

မင်း ကိုယ့်ကို ဘယ်လောက်အထိ မုန်းနိုင်မှာလဲ၊ အခု မုန်းနေတယ် ဆိုရင်တောင် တစ်ချိန်မှာ မင်းပြန်ချစ်လာရမယ်ကို ကိုယ် ယုံကြည်တယ်”

“ဘယ်တော့မှ ချစ်မလာဘူးဆိုတာ သေချာတယ် စွယ်စုံ”

သူ့မျက်နှာကို စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်ပြီး မဒီ ပြောပစ်လိုက်တော့ စွယ်စုံ မျက်ခုံးနှစ်ဖက် ကျုံ့ကျသွားကာ မဒီ မျက်ဝန်းတွေထဲ စိုက်ကြည့်

နေသည်။

“ကိစ္စမရှိဘူး မဒီ၊ မင်းကိုငါ ချစ်တယ်၊ ငါချစ်တဲ့ မင်းကို သူတစ်ပါးရင်ခွင်ထဲ မရောက်ဖို့က အဓိကပဲ။ အခြေအနေ အဆင့်အတန်း မတူလို့ ငုတ်တုတ်မေ့ ကျန်ရစ်ခဲ့ရတဲ့သူထဲမှာ စွယ်စုံ မပါစေရဘူး”

“စွယ်စုံ ရှင် ဒီလို ဇွတ်မပိုက်ပါနဲ့၊ မဒီ အလိုမတူဘဲ ရှင် အခုလို ခေါ်လာတာပဲ လွန်နေပြီနော်”

“အဲဒါ ကိုယ် သိတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်လာလာ ရင်ဆိုင်ဖို့လည်း ဆုံးဖြတ်ပြီးသားကွာ၊ မင်းကို ချစ်လွန်းလို့ ကိုယ် အားလုံးကို မိုက်မဲစွာ ရင်ဆိုင်ပစ်မှာ အဲဒါ ဘယ်တော့မှ ပြောင်းလဲသွားမှာ မဟုတ်ဘူး ဒါ သေချာတယ်”

စွယ်စုံ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ တိကျသေချာနေပြီးသော ဆုံးဖြတ်ချက်တွေကို မဒီ ထင်ထင်ရှားရှား မြင်တွေ့နေရ၏။ သူမအတွက် ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ တောင်းပန်လို့လည်း မရနိုင်တော့ဘူး ထင်သည်။

နောင်တတွေနှင့်အတူ မျက်ရည်တွေတောင် ဝဲတက်လာ၏။

“မဒီ”

ခေါ်သံကိုကြားပေးမယ့် ဒီမျက်နှာ ဒီမျက်ဝန်းတွေကို မကြည့်ချင်တော့တာမို့ မဒီ ခေါင်းကို မော့မကြည့်ဘဲ ဆက်ငုံထားမိ၏။

သူကလည်း ဘာမှထပ်မပြောဘဲ မဒီ ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ဆတ်

ခနဲ ပွေ့ချီပစ်လိုက်၏။

“အို အမေ့”

ထိတ်လန့်ခြင်းနှင့်အတူ မဒီ မျက်ဝန်းလေးတွေ ပြူးသွားသည်။ သူ့လက်နှစ်ဖက်ထဲမှာ မဒီ ခန္ဓာကိုယ်လေးက ပေါ့ပါးစွာ ပါသွား၏။

“စွယ်စုံနော် လွှတ် လွှတ် ကျွန်မကိုလွှတ် ရှင် မယုတ်မာနဲ့”

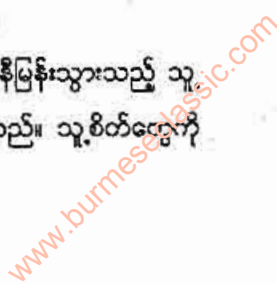
မဒီ အော်ဟစ်ငြင်းဆိုရင်း ရုန်းကန်နေပေမယ့် စွယ်စုံ လက်တွေက ပခုံးနှင့်ပေါင်တံတွေကို သူ့ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးနှင့် ညှပ်ကာ ပွေ့ချီထားတာမို့ ရုန်းထွက်ခွင့်မသာပါ။

ခုတင်ကျယ်ကြီးပေါ်ကို မဒီ ခန္ဓာကိုယ်လေးကို သူ ညင်သာစွာ ပွေ့ချအပေးမှာပဲ လွတ်မြောက်ခွင့်ရသွားသော မဒီ လက်တစ်ဖက်က သူ့ပါးပြင်ဆီ အရှိန်နှင့်ကျရောက်သွားခဲ့သည်။

“မ မဒီ မင်း မင်းကိုယ့်ကို”

အံ့ဩမယ့်နိုင်သော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ငေးမောကြည့်ရင်း စွယ်စုံ တုန်တုန်ယင်ယင် ရေရွတ်လို့နေသည်။ မဒီလည်း မျက်ဝန်းလေးတွေ ထိတ်လန့်စွာ ဝိုင်းစက်သွားရင်း လဲကျားနရာမှ လူးလဲထကာ ခုတင်တစ်ဖက်စွန်းကို ထိုင်လျက်နှင့် ရွှေ့ဆုတ်မိသည်။

မဒီရဲ့ အားပါသော ရိုက်ချက်ကြောင့် နီမြန်းသွားသည့် သူ့ပါးပြင်တစ်ဖက်ကိုကြည့်ရင်း မဒီ စိုးရိမ်သွားမိသည်။ သူ့စိတ်တွေကို

မဒီ ဆွပေးလိုက်မိသလို ဖြစ်သွားခဲ့ပြီလား။

တကယ်ဆို ဒါ မဒီ အမှားတစ်ခုဆိုတာ သတိထားမိဖို့ ကောင်း
သည်။ ခုအချိန်မှာ သူဟာ မဒီကို အပိုင်သိမ်းပိုက်ဖို့ ကြိုးစားလာလျှင်
မဒီ ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမည်လဲ။

ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ခွန်အားချင်း
မဒီ ဘယ်လိုမှ ယှဉ်နိုင်မှာ မဟုတ်တာ သေချာနေသည်။

“မဒီ”

စွယ်စုံ ခေါ်လိုက်သံက ပုံမှန်ပဲဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ မဒီ တွန့်ခဲ
ဖြစ်သွားခဲ့ကာ အထိတ်တလန့် မျက်ဝန်းတွေနှင့် မော့ကြည့်မိသည်။
စွယ်စုံ နှုတ်ခမ်းတွေ လှစ်ခဲနဲ့ ပြုံးသွားခဲ့ရင်း

“မင်းကိုချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ ကိုယ် အရာရာကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်
ပြီးပြီ မဒီ၊ မင်းကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ပိုင်ဆိုင်ရရင် ကိုယ် ကျေနပ်
ပြီ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကို အနိုင်ယူ ရက်စက်ချင်တဲ့စိတ် ကိုယ့်မှာ မရှိတူးဆိုတာ
မင်း ယုံပါ”

စွယ်စုံ မျက်ဝန်းတွေ နူးညံ့စွာ သိမ်မွေ့နေခဲ့သည်။ ဒီမျက်ဝန်း
တွေကြောင့်ပဲ စွယ်စုံအပေါ်မှာ နှောင်တွယ်ခဲ့ရသည်။ ဒါပေမဲ့

“မင်း မကြည်ဖြူဘဲနဲ့ ကိုယ် ဘာမှမရယူဘူး မဒီ၊ ကဲ မင်း
စားဖို့တစ်ခုခု ကိုယ် သွားစီစဉ်ခဲ့မယ်”

စိုးရီးစာပေ

ဘာမှမစားချင်ဘူးဟု မဒီ ငြင်းပစ်လိုက်ချင်သည်။ ဒါပေမဲ့
လည်း အခန်းထဲမှာ စွယ်စုံနှင့်အတူ နှစ်ယောက်တည်း ရှိမနေချင်တာ
ကြောင့် တိတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်။

စွယ်စုံက တံခါးဆီကို လှည့်ထွက်သွားသည်။ ပြီးမှ လော့ချထား
သော တံခါးကို လှည့်ဖွဲ့ကာ ထွက်သွားခဲ့သည်။

မဒီ ခုတင်ပေါ်မှာပဲ ခဏတော့ ထိုင်နေမိသေး၏။ မိနစ်ပိုင်းမျှ
ကြာမှ ခုတင်ပေါ်က သုတ်ခဲနဲ့ ဆင်းကာ အခန်းတံခါးကို လှည့်ကြည့်
သည်။

ထင်သည့်အတိုင်းပဲ စွယ်စုံ အပြင်ဘက်က သော့ခတ်သွားခဲ့
၏။ မဒီ ပြတင်းတံခါးတွေဆီ ပြေးခဲ့ကာ ချထားသော လိုက်ကာစတွေကို
ဆွဲဖယ်ကြည့်သည်။

“ကျွတ် သေလိုက်စမ်း”

ပြတင်းတံခါးတွေက သံပန်းနှင့် အကွက်ဖော်ထားသော တံခါး
တွေပဲ ဖြစ်လို့နေသည်။ ဘာမှ မျှော်လင့်ချက်မရှိတော့သော အခြေအနေ
တစ်ခုအတွက် မဒီ တကယ်ပဲ စိတ်ဓာတ်တွေ ကျဆင်းသွားမိသည်။

စွယ်စုံ လက်ထဲမှာပဲ သူမ ဘဝတစ်ခုလုံးကို ပုံအပ်လိုက်ရတော့
မည်လား။ အခုလောက်ဆို မေမေလည်း စိတ်တွေပူကာ မဒီကို ရှာဖွေ
နေမှာ သေချာ၏။

စိုးရီးစာပေ

တွေးရင်း မဒီ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းလာသည်။ မျက်ရည်တွေက ပါးပြင်ပေါ်ကို စီးကျလာကြပြန်သည်။

တံခါးအပြင်ဘက်က သော့ဖွင့်သံကို ကြားလိုက်ရတာမို့ မဒီ ခုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထရပ်မိသည်။ အခန်းတံခါးပွင့်သွားပြီး စားစရာတွေကို လင်ပန်းထဲ ထည့်ယူလာသော စွယ်စုံ သူမကို စိုက်ကြည့်သည်။

“မင်း ငိုထားတာလား မဒီ”

မဒီပါးပြင်ပေါ်က မျက်ရည်တွေကို မြင်တွေ့သွားခဲ့ကာ သူမေးတော့ မဒီ ခွန်းတုံ့မပြန်ဘဲ မျက်နှာကို လွှဲပစ်လိုက်မိသည်။

“မင်း ဗိုက်ဆာနေမှာပေါ့ မဒီ၊ လောလောဆယ်တော့ အဆင်ပြေအောင် စီစဉ်လာခဲ့တယ်၊ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ မဟုတ်ပေမယ့် အဆင်ပြေမှာပါ”

ခုတင်ဘေးက စားပွဲပုလေးပေါ် သူ လင်ပန်းလေးကို တင်သည်။ ထမင်းနှစ်ပွဲနှင့် ကြက်ဥကြော် တစ်ပန်းကန်ပဲ ဖြစ်သည်။ ဒါတွေကို မြင်တော့ မဒီ နှာခေါင်းရှုံ့ကာ မျက်နှာမဲ့သွား၏။

“မီးဖိုထဲမှာ တွေ့တဲ့ကြက်ဥလေးလုံး ဖောက်ကြော်ထားတာ၊ ညနေစာကမှပဲ မင်း စားချင်တဲ့ ဟင်း ဝယ်ပေးမယ်၊ အခုတော့ ဒါပဲ အဆာပြေ စားလိုက်နော်”

ချောမောနှစ်သိမ့်ပြီး စွယ်စုံပြောပေမယ့် မဒီ ခေါင်းကို ခါရမ်းပစ်လိုက်ရင်း

“မစားဘူး စွယ်စုံ သေချင်သေးယွှားပါစေ၊ ဘယ်တော့မှ ဒါမျိုး မစားဘူး”

“မင်း ဒါမျိုးတွေ မစားတာ ကိုယ် သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လတ်တလောမှာ ဒါပဲရှိတယ်၊ ကိုယ်တော့ ဆာနေပြီကွာ စားနှင့်တော့မယ်”

ထမင်းပန်းကန်တစ်ချပ်ကို ဆွဲယူကာ ပန်းကန်ထဲက ကြက်ဥကြော်တစ်လုံး ဇွန်းနှင့်ခပ်ထည့်ပြီး သူ အားပါးတရ စားနေသည်။ ဝမ်းထဲမှာ ဆာလောင်နေပေမယ့် မဒီ စိတ်ထဲမှာ မသတိတာ အမှန်ပဲဖြစ်၏။

သူက ပါးလုပ်ပါးလောင်း စားနေရင်း မဒီကို မော့ကြည့်ပြန်သည်။

“မဒီ လာလေ တစ်လုပ်တစ်ဆုပ်ဖြစ်ဖြစ် စားလိုက်နော်”

မဒီ ခွန်းတုံ့မပြန်ဘဲ မျက်နှာလွှဲနေလိုက်တော့ စွယ်စုံ ထပ်ပြီး မော်တော့ပါ။

“မဒီ ဆာတဲ့အချိန်စားနော်၊ ညနေကုန်ရင်တော့ မဒီ စားချင်တဲ့ ဟင်း ကိုယ်ဝယ်ကျွေးမယ်၊ အခုတော့လည်း သည်းခံပေးကွာ”

ချောမောသလို ပြောရင်း စွယ်စုံ ပြန်ထွက်သွားတာကို လှည့်ကြည့်ပါတဲ မဒီ သိနေသည်။ အခန်းတံခါးကို အပြင်ဘက်က သော့

ပိတ်သွားသံလည်း ကြားသည်။ သည်တော့မှ မဒီ လှည့်ကြည့်မိသည်။

စားပွဲလေးပေါ်မှာ ထမင်းပန်းကန်နှင့် ကြက်ဥကြော် သုံးလုံး တောင် ကျန်နေသေးသည်။ စွယ်စုံက တစ်လုံးတည်းနှင့် ထမင်းစားသွား တာ ဖြစ်မည်။ မဒီအတွက် ပိုပြီး ချန်ထားပေးခဲ့တာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ဒီလိုထမင်းပွဲ ဟင်းပွဲဆိုတာ မဒီ ဘယ်တုန်းကမှ စားခဲ့ဖူးတာ မဟုတ်။ အိမ်မှာဆိုလျှင် အနည်းဆုံး ဟင်းလျာ ငါးမျိုးမှ မပါလျှင် မဒီမျက်နှာ မကြည်လင်တာမို့ ထမင်းချက် ဒေါ်ဥ ယုယာခတ် နေတတ်သည်။

အသားဟင်း လေးငါးမျိုးနှင့် အသီးအနှံကြော်တစ်ပွဲ၊ ဟင်းချို ပွဲတစ်ပွဲနှင့် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ထမင်းဝိုင်းကို မျက်ဝန်းထဲမှာ မြင်ယောင်ရင်း မဒီ မျက်ရည်တွေ ဝဲတက်လို့လာသည်။

ဖြစ်သလို စီစဉ်ထားသော စွယ်စုံရဲ့ မနက်စာ ထမင်းပွဲနှင့် ဒီတိုက်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲမှာ မဒီဘဝကို စတေးလိုက်ရမည်တဲ့လာမ ဟင့်အင်း ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ စွယ်စုံ။

အချစ်အတွက်နဲ့ ဘဝတစ်ခုလုံးကို ရေစုန်မျောပစ်လိုက်အောင် ခင်မဒီရဲ့ အသိတရားက လက်မခံနိုင်တာ သေချာတယ်။

စိုးမိုးစာပေ

“ဟင် မဒီ ဘာမှ စားမထားဘူး ဟုတ်လား”

အခန်းထဲ ဝင်လာလာခြင်း အရာမပွင်းသည့် ထမင်းပွဲနှင့် ကြက်ဥကြော်တွေကိုကြည့်ကာ စွယ်စုံ အံ့ဩသွားမိသည်။ ခုတင်စွန်းမှာ နှလေးနှစ်ဖက်ကို လက်နှင့်ယှက်ပိုက် ထိုင်နေသော မဒီက ခွန်းတုံ့မပြန် သိ။

တစ်မနက်လုံး ဘာမှမစားဘဲ နေနေခဲ့သော မဒီကို သူ သနား သွားမိသည်။ တကယ်ဆို ဒီဟင်းတွေကို မဒီ မစားမသောက်နိုင်တာ သူ သိပါသည်။ ဒါကြောင့်လည်း ညနေစာအတွက် သူ အပြင်ထွက် ဝယ်ခဲ့သည်။

“ကဲ မဒီ ဒီဟင်းနဲ့ ထမင်းစားမဝင်ဘူးဆိုတာ ကိုယ် သိတယ်၊ ခဏလေးစောင့် ညနေစာအတွက် ဝယ်လာတာတွေ ကိုယ် စီစဉ်ပေးမယ် ဟုတ်လား”

ပြောပြီး မနက်က ထားခဲ့သော ထမင်းပွဲနှင့် ကြက်ဥကြော်တွေ ကို သူ ပြန်ယူခဲ့သည်။

အခန်းထဲက အထွက်မှာ တံခါးသော့ကို သတိတရ ပြန်ပိတ်ရ သည်။ မဒီကို သူ ဘယ်လိုမှ မယုံကြည်ရဲပါ။ သူ့အနားက မဒီ အခွင့် အရေး ရတာနဲ့ ထွက်ပြေးသွားမှာ သိနေသည်။

မီးဖိုခန်းထဲဝင်ခဲ့ကာ စားသောက်ဆိုင်က ဝယ်လာသော အစား

စိုးမိုးစာပေ

အသောက်တွေကို ပန်းကန်ထဲ သူ ထည့်သည်။

ကုန်းဘောင်ကြီးကြော်တစ်ပွဲ၊ ကြက်ချိုချဉ်ကြော်တစ်ပွဲ၊ ဝက်သားလုံးကြော်နှင့် ဆယ့်နှစ်မျိုး ဟင်းချိုက တစ်ပွဲ အားလုံးအတွက် သူ့အိတ်ထဲက ငွေတစ်သောင်းနီးပါး ထွက်သွားခဲ့သည်။

မဒီအတွက်ပဲဟု စိတ်က ဖြေသိခွဲကာ သူ မျက်စိမှိတ် ဝယ်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ဟင်းပွဲတွေ ထမင်းပွဲတွေကို လင်ပန်းကြီးထံ အသေအချာ ထည့်ကာ သူ မဒီအခန်းဆီ သယ်ဆောင်ခဲ့သည်။

သူ ဝယ်ခဲ့တော့ မဒီ ခုတင်စွန်းလေးမှာထိုင်နေတုန်းပဲ ရှိသည်။ စားပွဲပွဲလေးနှင့် မဆံ့သော ဟင်းလျာခွက်တွေကို ခုတင်နံဘေးက အလှပြင်စားပွဲကြီးပေါ်မှာပဲ သူ ပြင်ဆင်ပေးလိုက်သည်။

“မဒီ ဆာနေပြီ မဟုတ်လား။ လာကွာ ပူပူနွေးနွေး စားလိုက်နော်၊ မဒီ စားစေချင်လို့ ကိုယ်ဝယ်လာတာ”

ဟင်းလျာတွေကို ကြည့်ရင်း မဒီ မျက်ဝန်းမှာ အံ့သြရိပ်လေးတွေ ဖြာသွားတာတော့ မြင်တွေ့လိုက်သည်။

“မဒီ လာလေ မနက်ကလည်း ဘာမှမစားရသေးဘူး မဟုတ်လား။ စားလိုက်နော်”

သူ ခေါ်ပေးမယ့် မဒီ လှည့်တောင် မကြည့်ဘဲ ထိုင်နေဆဲ၊ ဝတ်ထားတာက အနက်ရောင် လက်တိုကိုယ်ကြပ်အင်္ကျီလေးနှင့် ခိုပြာ

ဆောင် လုံချည်လေးနှင့်ပဲ ဖြစ်သည်။ ဝင်းမွတ်နေသော အသားအရည်နှင့် အပြစ်ကင်းစင်အောင် လှပနေသော မျက်နှာလေးကို ကြည့်ကာ သူ့စိတ်မှာ မချင့်မရဲ ဖြစ်လာမိတဲ့အထိ။

ဆံ့နွယ်လေးတွေက ပခုံးလေးတွေ အုပ်ပိုးရုံမျှပဲ ရှည်ကာ ဝင်းညက်နဖတ်နေသော မျက်နှာလေးကိုပဲ သူ မြတ်နိုးခဲ့ရ၏။

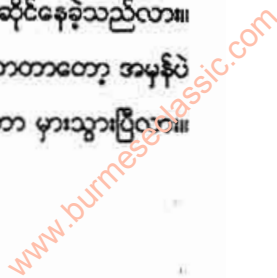
“မဒီ ထမင်းစားရအောင်လေ”

“မစားဘူး စွယ်စုံ၊ ကျွန်မ ပြောပြီးပြီပဲ၊ အသေခံလိုက်မယ် ဘယ်တော့မှ မစားဘူး”

ဆံ့နွယ်တွေကို ဖျပ်ခနဲ ခါရမ်းကာ မဒီ သူ့ကို မော့ကြည့်ရင်း ခြေသည့်လေသံက မာတင်းနေသည်။ စူးစူးနစ်နစ် မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ စာကျည်းဒေါသတွေ ပျော်ဝင်နေတာလည်း အသေအချာပဲ ဖြစ်သည်။

တစ်ချိန်တုန်းက ချစ်တယ်ဟု ဆိုခဲ့ဖူးသော မဒီရဲ့နှုတ်ခမ်းတွေမှာ ဘာကြောင့် သူ့ကို မုန်းသည်ဟူသော စကားတွေပဲ အကြိမ်ကြိမ် ဆိုနေတာလဲ မသိပါ။ စွယ်စုံ ဆိုသော ယောက်ျားက ဘာပိုင်ဆိုင်မှုမှ ခန့်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်နေတာကြောင့်တဲ့လား။

အချစ်ဆိုတာ ငွေကြေးခေတွေနှင့် သက်ဆိုင်နေခဲ့သည်လား။ တွေးရင်း ရင်ထဲမှာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်လာတာတော့ အမှန်ပဲ ဖြစ်သည်။ မဒီကို သူ ပိုင်ဆိုင်အောင် ကြိုးစားခဲ့မိတာ မှားသွားပြီလား။

ဟင်အင်း သူ မဟာဟု ယုံသည်။ မဒီကို ချစ်ခဲ့တာ သူ့ဘက်က ရှင်းပါသည်။

မဒီရဲ့ ကြွယ်ဝချမ်းသာမှုတွေလည်း မလို၊ ဂုဏ်ပကာသနတွေလည်း အရေးမပါခဲ့ပါ။ ချစ်ခဲ့မိခြင်းက အချစ်အတွက်ပဲ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအတွက် မဒီကို သူ ပိုင်ဆိုင်လိုတာ အပြစ်မဟုတ်ဟု ယုံသည်။

“ကဲ မဒီ စားချင်တဲ့အချိန် စားတော့နော်၊ ကိုယ့်အတွက် ဘာမှမချန်ခဲ့၊ မဒီ မစားဘဲ ကျန်နေတဲ့ ကြက်ဥကြော်တွေနဲ့တင် ကိုယ့်အတွက် အဆင်ပြေတယ် ဟုတ်လား”

ပြောပြီး သူ ထွက်ခဲ့တော့လည်း မဒီသည် ခုတင်စွန်းလေးမှာ ငုတ်တုတ်ပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

အခန်းတံခါး သော့ပိတ်ပြီး တခါမှာ နားကပ် နားထောင်ကြည့်တော့ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ မဒီ တစ်နေလုံးတော့ ဘာမှမစားဘဲ နေနိုင်မည် မထင်ပါ။ သူ့ရှေ့မှောက်မှာမို့ အရွဲတိုက်ပြုနေတာပဲ ဖြစ်မည် ထင်သည်။

အခန်းရှေ့က တမင်ပဲ ရှောင်ထွက်ခဲ့ကာ မီးဖိုခန်းဘက် သူ လှမ်းခဲ့သည်။ မဒီ မစားဘဲ ကျန်နေသည့် ထမင်းနံ့ကြက်ဥကြော်တွေကို ညနေစာအဖြစ် သူ စားပစ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ ရေတစ်ခွက်သောက်ကာ ဧည့်ခန်းဆီ ထွက်ခဲ့သည်။

ဆောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲက စီးကရက်ဘူးကို ထုတ်ကာ တစ်လိပ်မီးညှို့ပြီး ဆက်တီထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ချလိုက်၏။

ပြာလဲ့လဲ့ စီးကရက် မီးခိုးငွေ့တွေကို ငေးမောရင်း သူ့စိတ်တွေ သွင့်ပျောသွား၏။ မဝေးခဲ့သေးသော အတိတ်မှာ မဒီနှင့်သူ ချစ်သူတွေ အဖြစ် ရှိခဲ့သည်။

ထိုအဖြစ်တွေသည် အိပ်မက်တစ်ခု မဟုတ်ခဲ့တာတော့ သိပ်ကို ဆရာခွဲပါသည်။

အခန်း (၂)

နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီးမှာ ပြည့်ပြည့်ဝဝ သာနေသော လမင်းလေးတစ်စင်းလို သူမ အလှက ထင်းထင်းရှင်းရှင်းကြီး ပေါ်လွင် လွန်းနေတာ ဖြစ်သည်။

နက်ပြာရောင် ရောနေသည့် ဝတ်စုံကို လည်ကပ် ပန်းကျွန်း ကိုယ်ကျပ်လေး ဝတ်ထားတာ သုံးလေးကုံးခန့် ဆင့်တွဲချိတ်ထားသော ရွှေခွဲကြိုးမျှင်လေးတွေက ဝင်းမွတ်သော လည်တိုင်လေးမှာ ပေါ်လွင် ထင်ရှားလွန်းနေ၏။

ဘယ်လက်ချောင်း သွယ်သွယ်လေးတွေမှာလည်း လက်စွပ်တွေ က ပြည့်နေသည်။ ညာဘက်လက်မှာက ဟန်းချိန်းလေးက ဝင်းလက် တောက်ပလို့ ကင်တင်းထဲကို ဝင်လာတာ စုစုပေါင်း လေးယောက်

ဆိုပေမယ့် သူမ အလှသည်သာ ထင်ရှားစွာ ပေါ်လွင်နေတာဖြစ်သည်။

ပန်းဘဲသော ဆံနွယ်တွေကြားက မျက်နှာဝင်းမွတ်မွတ်လေး က အပြုံးခိုင်တွေ အရိပ်ထင်လျက် မျက်တောင်မခတ်တမ်း ငေးလောက် အောင်မို့ သူသည်လည်း အတူတစ်ဝိုင်းတည်း ထိုင်နေသည့် နေလင်းနှင့် ကိုနောင်တို့ကို မေ့လျော့စွာ နစ်မြောသွားခဲ့မိ၏။

“ဟေ့ကောင် စွယ်စုံ”

သူ့မျက်နှာရှေ့မှာ လက်ဝါးဖြန့်ကာကာရင်း နေလင်း ခေါ်မှ သူ လှည့်ကြည့်မိသည်။

“တော်သေးတာပေါ့ ငုတ်တုတ် သတိမေ့သွားပြီ ထင်နေတာ”

ကိုနောင်ကလည်း သတိလက်လွတ် သူ့အဖြစ်ကို ဝင်နောက် ခြောင်သည်။ သူ အရှက်ပြေ ပြုံးရင်း အကြည့်တွေက သူမဆီမှာပဲ ပြန်လွင့်သွားမိပြန်၏။

သူမတို့အုပ်စု ထိုင်လိုက်သည့်ဝိုင်းက သူတို့ဝိုင်းနှင့်တော့ အလှမ်း ဆေးလွန်းပါသည်။

“တကယ်ကွာ သတိလက်လွတ် ဖြစ်လောက်အောင် လှတယ်”

“ငါ ထင်ပါတယ် ခင်မဒီကို မြင်လိုက်တာနဲ့ မင်း ကြွေသွား ခယ်ဆိုတာ”

“ခင်မဒီ ဟုတ်လား၊ သူ့နာမည်က ခင်မဒီ တဲ့လား”

သူ မေးတော့ နေလင်း အအေးပုလင်းကို မော့သောက်ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဟုတ်တယ် မင်း မျက်လုံးတွေ ကျွတ်ကျမတတ် ကြည့်နေတဲ့ ကောင်မလေး နာမည်က ခင်မဒီ တဲ့၊ ငါတို့ အိမ်မှာတော့ ကွင်းပဲ”

နေလင်း စကားတွေကို နားထောင်ရင်း သူမ မျက်နှာလေးကို သူ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ အားလုံးထဲမှာ လင်းလက်နေအောင် လှပ နေတာ ဝတ်ဆင်ထားသော ရွှေတွေ စိန်တွေကြောင့် မဟုတ်ပါဘဲ နညက် အောင် လှသော သူမ အလှကြောင့်ပဲ ဖြစ်သည်။

“သွားမပြီနဲ့နော် စွယ်စုံ၊ လှသလောက် ချောသလောက် မာန က ကြီးတယ်၊ အလှမာနကော ဂုဏ်ဒြပ်မာနတွေပါ ခင်မဒီခင်မဒီမှာ အလှ အပယ်ရှိနေတာ”

နေလင်းက ပြောနေသည်။ ကိုနောင်ကလည်း နေလင်း စကား တွေကို အနောက်က ထောက်ခံခေါင်းတွေ ညိတ်နေသည်။ သူကတော့ ခင်မဒီ မျက်နှာလေးကိုပဲ ငေးမောရင်း နားထဲမှာ ဝင်တစ်ချက် မဝင် တစ်ချက် ဖြစ်နေခဲ့၏။

ခင်မဒီ တဲ့။ နာမည်လေးက လှသလို လူကလည်း နညက်နေ အောင် ချောမောပါသည်။ ဒီတော့ သူတို့ပြောသလို အလှမာန် ရှိမှာတော့ မဆန်းပါ။

သူမ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဆင်ထားသော လက်ဝတ်ရတနာတွေ ကလည်း သူမရဲ့ ပြည့်စုံချမ်းသာမှုကို ဖော်ပြနေခဲ့ကြသည်။ ဂုဏ်ဒြပ် မာန်လည်း ရှိနိုင်သည်။ ဒါပေမဲ့ တဒဂ်အတွင်းမှာ သူမကို သူ ဖြတ်နိုး ခုံမက်သွားခဲ့မိခြင်းက ထိုအရာတွေနှင့် ဘာမှမသက်ဆိုင်လှတာတော့ သေချာခဲ့ပါသည်။

“ဟေ့ကောင် စွယ်စုံ”

ပခုံးကို လှမ်းပုတ်သော နေလင်း လက်တစ်ဖက်ကြောင့် သူ ခွဲကြည့်မိသည်။ မျက်မှောင်ကြီးကုပ်ကြည့်နေသော နေလင်း မျက်ဝန်း တွေက အလိုမကျွတ် သူနဲ့မူနဲ့နေတာ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

“ငါပြောတာ မင်း ကြားရဲ့လား”

“အင်းလေ ခင်မဒီ အကြောင်းတွေ မဟုတ်လား၊ ငါ စိတ်ဝင် စားလို့ နားထောင်နေခဲ့တာပဲ”

“မဟုတ်ဘူး စိတ်မဝင်စားမိအောင် ငါတို့က မင်းကို သတိပေး နေတာ”

“ဟာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“စောစောကပဲ မင်းကို ပြောပြပြီးပြီလေကွာ၊ ခင်မဒီ ဆိုတာ ဘာအိမ်မှာတော့ နာမည်ကြီးပဲ၊ လှတာကော မာနတံခွန်ထုတဲ့ နေရာမှာ ချော”

“ဟုတ်တယ် စွယ်စုံ နေလင်း ပြောသလိုပဲနော်၊ အခုချိန်အထိ ရည်းစားရယ်လို့ မရှိသေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ အနားမှာ ခေယယ မျှော်လင့်နေတဲ့ ကောင်တွေမှ အများကြီး။ အင်ဂျင်နီယာတွေကော ဆေးကျောင်းက ကောင်တွေပါ ပါတယ်။ အားလုံးက ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ ကျောင်းတက်နိုင်တဲ့ ကောင်တွေချည်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခင်မဒီရဲ့ စံနှုန်းတွေထဲမှာ လိုအပ်ချက်ရှိနေ လို့ ကြိုးစားနေတဲ့အဆင့်ပဲ ရှိနေကြတယ်။ ဒါဆို သဘောပေါက်”

ကိုနောင်က အရှင်းလင်းဆုံးနှင့် အပြတ်သားဆုံးပဲ ပြောသည်။ သူကတော့ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့လေးပဲ ပြုံးနေလိုက်ပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်မဒီမှာ ပိုင်ရှင် မရှိသေးတာပဲ သူ့အတွက် ကျေနပ်စရာ ကောင်းနေပြီ။ ခင်မဒီလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနားမှာ ယောက်ျားလေး များစွာ ရစ်ပိုင်းနေမှာတော့ သိပ်သေချာ၏။ ဘယ်သူ့ကိုမှ သူမ မရွေးချယ် သေးတာ သူမ နှလုံးသားက လက်မခံနိုင်လို့ပဲပေါ့။

ဒါဆို သူ့အတွက် ဘာကြောင့်များ မျှော်လင့်ခွင့် မရှိရမှာလဲ။ “ကဲ လစ်ကြဲရအောင် စွယ်စုံ၊ ငါတို့ ကလပ် ရှိသေးတယ်ကွ” သူ ဆက်ထိုင်ချင်သေးပေမယ့် နေလင်းက ပိုက်ဆံရှင်းနေတာ မို့ မငြင်းနိုင်လိုက်ပါ။ ကင်တင်း(စ်)က ဆိုင်လေးမှာ အဖွဲ့လိုက် ကျန်ရစ် ခဲ့သော သူမ မျက်နှာလေးကိုပဲ နှမျောစွာ ငေးကြည့်လိုက်ခဲ့ရ၏။

“မင်းလည်း ကျောင်းပြန်မှာ မဟုတ်လား စွယ်စုံ”

“အင်း၊ ပြန်မယ်”

“ဒါဆို လမ်းခွဲကြစို့ ငါတို့ နောက်အပတ်ထဲကျရင် မင်းတို့ ဒီစွာက ကောင်မလေးတွေကို လာငေးဦးမယ် ကဲ လစ်ပြီ”

သူ့ကို နှုတ်ဆက်ကာ နေလင်းတို့ စာသင်ခန်းဘက်ဆီ လှမ်း သွားကြ၏။ သူကတော့ ဒီနှစ်ကောင် အရိပ်ကွယ်ပျောက်သွားသည်နှင့် ကင်တင်း(စ်)ဘက်ကို ခြေလှမ်းတွေ ပြန်ဦးလှည့်မိသည်။

ကင်တင်း(စ်)မှာ သာနေဆဲ လမင်းလေးကို သူ ငေးကြည့်ချင် သေးသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ့မျှော်လင့်ချက်တွေ မပြည့်ဝခဲ့ပါ။ ကင်တင်း(စ်) ခရောက်တော့ ဆိုင်လေးထဲမှာ သူမတို့ မရှိကြတော့ပါ။

ရင်ထဲမှာ နှမျောတာသစွာ ဟိုသည်ငေးမော ရှာဖွေမိသေးပေ မယ့် မတွေ့ရတော့ပါ။

နေလင်းနှင့် ကိုနောင်တို့ရဲ့ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်ထဲကို သူ ခဏ ခဏ လာလည်ဖြစ်မှာ သေချာသည်။

ရင်မှာ ငြိတွယ်မိသော နောင်ကြိုးလေးက နှလုံးသားကို လှုပ် မရအောင် ချုပ်နှောင်ထားနိုင်စွမ်းသည်။

ခင်မဒီ တဲ့။

မင်းဟာ ငါ့နှလုံးသားအတွက် လမင်းလေးတစ်စင်းပါပဲ။

အခန်း (၃)

သုံးလေးရက်ဆက်တိုက်ကြီး သူတို့ကျောင်းကိုပဲ သူ ဓာတ်ကျ
နေတော့ နေလင်းတို့ ထိပ်တိုက်ပဲ မေးလာသည်။ သူ့ဘက်ကလည်း
ရိုးသားစွာပဲ ဝန်ခံမိ၏။

“ငါ ခင်မဒီကို စွဲလန်းနေပြီကွာ”

“ဘာရယ်”

“ဘာ”

နှစ်ယောက်စလုံး မျက်လုံးကြီးတွေ ပြူးပြီး သူ့ကို အထိတ်
တလန့် ကြည့်ကြသည်။

“ဟုတ်တယ် ငါ တကယ် ချစ်မိသွားတာ”

သူဆိုတော့ နေလင်း၊ ခေါင်းကိုခါသည်။ ကိုနောင်ကလည်း
သောက်လက်စ လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ပြန်ချရင်း

“မင်းကို ငါတို့ သတိပေးထားရက်နဲ့ စွယ်စုံရာ၊ ဘယ်လိုမှ
မဖြစ်နိုင်ဘူးနော် မင်း ခံရလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်တယ် စွယ်စုံ ခင်မဒီက ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးလဲဆို
တာ မင်းကို ငါတို့ ပြောပြထားတယ်လေ၊ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူးနော်၊
မင်းပဲ စိတ်ဆင်းရဲစရာ ကြုံလာမှာ”

“ဘာကြောင့်လဲ ကိုနောင်၊ ငါ့ရဲ့ အခြေအနေနဲ့ သူ့အခြေအနေ
က ကွာခြားလို့လား”

“ဒါ အမှန်ပဲ ခင်မဒီက ချမ်းသာပြည့်စုံမှုမှာ မင်းထက် အများ
ကြီး သာတယ်၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် မင်းအတွက် အဲဒီအချက်
နဲ့တင် ရှုံးနိုင်နေပြီနော်”

“အချစ်မှာ ဒါတွေ မသက်ဆိုင်ပါဘူးကွာ”

“အေး အဲဒီစကားက ခင်မဒီအတွက် မဟုတ်နိုင်တာ သေချာ
တယ် စွယ်စုံ၊ မင်းကို ငါပြောပြမယ်၊ ငါတို့နဲ့ သိတဲ့သူငယ်ချင်း ဗညား၊
ဆိုတဲ့ကောင်ဆို ခင်မဒီကို တကယ်ကြေတာ၊ အရှူးအမူးလိုက်တာမှ
တစ်ကျောင်းလုံးအသိ၊ ခင်မဒီက ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေ ရှေ့မှာပဲ
ခါးခါးသီးသီး တုံ့ပြန်လိုက်တာ ဟိုကောင် အရှက်ကွဲရော”

“ဘာပြောလိုက်တယ်မှတ်သလဲ စွယ်စုံ ငါ့ရှေ့မှာတင် လက်ညှိုး
ထိုးပြီး ပြောတာကွ၊ နင့်အဆင့်အတန်းနဲ့ ငါနဲ့တူသလား တန်သလားဆို

ပြောပစ်တာ”

နေလင်းကပါ ကိုနောင်စကားကို ခွန်းတုံ့ပြန်ပြောရင်း သူ့ကို တားနေသည်။ ဒါပေမဲ့ အချစ်ကို အချစ်နဲ့ပဲ ရင်ခုန်ချင်ခဲ့သော သူ နောက်ဆုတ်မသွားခဲ့ပါ။

ခင်မဒီကို ချစ်မိသွားသော နုလုံးသားက အရာရာကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ရဲရင့်ပြတ်သားလွန်းနေခဲ့တာလည်း အမှန်ပဲ ဖြစ်သည်။

တကယ်ဆိုလျှင် စွယ်စုံ ဆိုသော သူ့ဘဝက ပြည့်စုံခြင်းနှင့် လိုတရ ဘဝမဟုတ်ခဲ့တာတော့ သေချာပါသည်။

လက်ရှိ ရှင်သန်နေရသည့် သူ့ဘဝက အန်ကယ် ဦးမြတ်ဇော်ရဲ့ ထောက်ပံ့မှုတွေနဲ့ပဲ ဖြစ်မည်။ သူ့နေဖို့ တိုက်ခန်းဘစ်ခန်း တစ်လအသုံး စရိတ်နှင့် စားစရိတ်အတွက် ငွေတစ်သိန်းက လကုန်ပြီး တစ်ရက်နေ့ တိုင်း အိမ်ကို ပုံမှန်ရောက်လာတတ်သည်။

သူ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး ပထမနှစ်စတင်ကတည်းက ဒီလို ထောက်ပံ့မှုတွေကို အန်ကယ် ဦးမြတ်ဇော်က ပေးခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

အားလုံးရဲ့အမြင်မှာတော့ အန်ကယ် ဦးမြတ်ဇော်သည် သူ့ အပေါ် ကောင်းမွန်သော ဦးလေးတစ်ယောက်ဟု ထင်ကြံလိမ့်မည်။ တကယ်တမ်းမှာတော့ သူ့ရင်မှာလည်း နာကျင်ခံစားချက်တွေက အပြည့် ရှိနေခဲ့သည်။

ကမ္ဘာ့လုပ်ငန်းတွေနှင့် အခြားသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများစွာ တို့ ပိုင်ဆိုင်ချမ်းသာသော အန်ကယ် ဦးမြတ်ဇော်သည် သူ့မေမေရဲ့ အစ်ကိုရင်းချာတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ခဲ့သည်။

“သား ဖေဖေနောက်ကို မိဘတွေနဲ့ အစ်ကိုရဲ့ဆန္ဒတွေ ဆန့်ကျင် ငြီး မေမေ ခိုးရာလိုက်ခဲ့တော့ မေမေ့ကို မိဘတွေက အမွေဖြတ်အဖြစ် ခြေညှာပြီး ကိုကိုဇော်ကိုပဲ အမွေစား အမွေခံသားအဖြစ် အားလုံး ခွဲပေးခဲ့တာ”

မေမေ ပြောပြခဲ့သော စကားတွေအရ သူ သိခဲ့ရတာ ဖြစ်သည်။ အဆင့်အတန်း ဂုဏ်ပကာသနခြင်း ကွာခြားလွန်းသော မေမေ့ကို ချစ် ခဲ့သည့် ဖေဖေသည် မေမေရဲ့ မိဘတွေထံမှာ အလုပ်သမားတစ်ယောက် ဝဲ ဖြစ်၏။

ဖေဖေရဲ့အချစ်ကို ယုံကြည်စွာ လိုက်ခဲ့မိသော မေမေ့အတွက် ဆုံးရှုံးပေးဆပ်လိုက်ရတာက မိဘတွေချိုးတိုက်ခွန်ပယ်မှုနှင့်အတူ ဆင်းရဲ ခြင်းဆိုသော မပြည့်စုံမှုတွေပဲ ဖြစ်သည်။

ဒါပေမဲ့ မေမေရဲ့ ချစ်ခြင်းတရားက ဖေဖေ့အပေါ် ကြီးမားခဲ့ သည်။ ဖေဖေကလည်း မေမေ့အပေါ်မှာ ငွေကြေးစွဲစွဲ မပြည့်စုံပေမယ့် ဖြတ်နိုးကြင်နာခြင်းတွေနှင့် ပြည့်စုံစေခဲ့၏။

“မြတ် ဘာမှအားမငယ်နဲ့ ကိုယ့်ခြေလက်တွေ ရှိနေသမျှ မြတ်

ထမင်းမငတ်စေရပါဘူး။ မြတ် မိဘတွေ အရိပ်လောက် မပြည့်စုံပေမယ့် မြတ်ကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ကိုယ် ထားမှာပါ”

ဖေဖေက ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ကတိပေးခဲ့သည်။ မေမေကလည်း မပြည့်စုံမှု တွေကို တစ်ချက်လေးတောင် မျက်နှာမပျက်ဘဲ ဖေဖေရဲ့မေတ္တာ အရိပ် အောက်မှာ ကျေနပ်ရှင်သန်ခဲ့သည်။

မေမေတို့ ဘဝထဲကို သူ ရောက်လာတော့လည်း ဖေဖေက အလုပ်ကို ပိုကြိုးစားကာ လူတန်းစေ့အောင် ထားနိုင်ခဲ့သည်။ မေမေ့ရဲ့ မိဘနှစ်ပါး တိမ်းပါးသွားခဲ့ကာ အမွေနှင့် ပိုင်ဆိုင်မှုအားလုံး မေမေ့အစိကို ဦးမြတ်ဇော် ပိုင်ဆိုင်သွားခဲ့တာလည်း မေမေက မတွန့်တိုခဲ့။ ဝမ်းမနည်းခဲ့ ပါ။

သူ ဆယ်တန်းနှစ်မှာပဲ ဖေဖေ ဆုံးသည်။ မေမေက သား တစ်ယောက်နှင့်ပဲ ဘဝကို ရုန်းကန်သည်။ ဒါပေမဲ့ မေမေ မျှော်လင့်ထား သလို ဖြစ်မလာဘဲ ဆုံးရှုံးမှုတွေပဲ ထပ်တိုးလာ၏။

စီးပွားရေးမှာ အတွေ့အကြုံမရှိသော မေမေမြော ပိုင်ဆိုင်သည့် အိမ်နှင့်ခြံလေးကိုတောင် ဆုံးရှုံးရတော့၏။ စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြောနှင့် မေမေ့ရဲ့ ကျန်းမာရေးကိုတောင် ထိခိုက်လာသည်။

တစ်သက်လုံး မာနနှင့် ခေါင်းမောနေခဲ့သော မေမေသည် သူ့အတွက် အန်ကယ် ဦးမြတ်ဇော်ကို အောက်ကျိုခဲ့သည်။ မေမေ

ဘယ်လောက်အထိ ဒူးထောက်တောင်းပန်ခဲ့သည်ကို သူ မသိပါ။

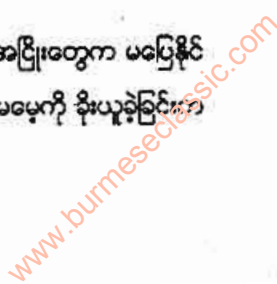
• အန်ကယ် ဦးမြတ်ဇော်က သူနှင့်မေမေ နေထိုင်ဖို့ တိုက်ခန်း တစ်ခန်း စီစဉ်ပေးသည်။ သူ့ရဲ့ပညာရေးအတွက် ထောက်ပံ့ပေးမည်ဟု ဦးမြတ်ဇော်က ကတိပြုခဲ့၏။ သူ့အတွက် မေမေ စိတ်ချယုံကြည်သွားခဲ့ သည်လား မသိပါ။

လောကကြီးထဲက မေမေ ထွက်သွားတော့ အန်ကယ် ဦးမြတ် ဇော်က သူ့ကို ယတိပြတ်ပဲ ပြောသည်။

“မင်းကိုငါ ပြတ်ပြတ်သားသားပဲ ပြောမယ် မောင်စွယ်နဲ့၊ ငါ ညီမလေး မျက်နှာကြောင့် မင်းကိုငါ ကူညီမှာနော်၊ တကယ်ဆို မင်း အတွက် ဘာမှရပိုင်ခွင့် မရှိဘူး။ ငါမိဘတွေက မင်းအဖေခွဲညီမလေး ခိုးရာလိုက်သွားကတည်းက သေခန်းပြတ် ကြေညာခဲ့တာ၊ ငါလည်း ငိုညီမကို မင်းအဖေခွဲ လုံးဝ သဘောမတူခဲ့ဘူး”

လောကကြီးထဲမှာ မရှိတော့သော ဖေဖေအပေါ်မှာ အခုချိန်ထိ အငြိုးမပြေနိုင်သေးသော အန်ကယ် ဦးမြတ်ဇော်ရဲ့ မျက်လုံးတွေကို သူ မြင်နေရသည်။ တကယ်ဆို ဖေဖေလည်း ဆုံးခဲ့ပြီ။ မေမေမြောလည်း လောကကြီးထဲက ထွက်ခွာသွားခဲ့ရပြီ။

ဘာကြောင့် အန်ကယ် ဦးမြတ်ဇော်ရဲ့ အငြိုးတွေက မပြေနိုင် သေးတာလဲ။ သူတို့ရဲ့ အလုပ်သမား ဖေဖေက မေမေ့ကို ခိုးယူခဲ့ခြင်းက

အနုလက်နဲ့ ရွှေခွက်နှိုက်သည်ဟု သတ်မှတ်ထားပုံရ၏။

“အခု ငါ ကူညီခဲ့တာ ငါ့ညီမကို သနားလို့ဆိုတာ မင်း မပေမနဲ့ ငါ့ ညီမလေးက မင်းအတွက် အကူအညီတောင်းထားတယ်။ ဒီတော့ မင်း ဒီတိုက်ခန်းမှာ ဆက်နေပြီးကျောင်းဆက်တက်။ ဘွဲ့ရတဲ့အထိ ငါ ထောက်ပံ့ပေးမယ်။ တစ်လတစ်သိန်း မင်းလောက်အောင် သုံးပေး ဘယ်လို အကြောင်းပြချက်နဲ့မှ ထင်တောင်းဖို့ မပျော်လင့်နဲ့။ မင်း ဘွဲ့ရ ရင် မင်းခြေထောက်ပေါ် ရပ်နိုင်အောင် ကြိုးစား”

ယတိပြတ်စကားကိုပဲ ဦးမြတ်ဇော် ပြတ်သားစွာ ဆိုခဲ့သည်။ လက်ရှိနေစရာ တိုက်ခန်းနှင့် ထောက်ပံ့ငွေ တစ်လတစ်သိန်းနှင့် သူ အဆင်ပြေအောင်ပဲ ရပ်တည်ခဲ့ရ၏။

ဦးမြတ်ဇော် နေထိုင်သော ခြံနှင့်တိုက်ကြီးအပြင် ကြွယ်ဝချမ်းသာမှုတွေအားလုံးက သူ့အဘိုးအဘွားတွေ ပိုင်ဆိုင်မှုဟု သူ သိထားပေမယ့် သူနဲ့ ဘာမှမဆိုင်တာလည်း သိခဲ့ရ၏။

ဖေဖေနှင့် ရုပ်ချင်းတူသော သူ့ကို အန်ကယ် ဦးမြတ်ဇော်က မမြင် မကြည့်ချင်လောက်အောင် မုန်းတာ သူ နားလည်ခဲ့သည်။

တစ်ကိုယ်တည်းသမား လူပျိုကြီး ဦးမြတ်ဇော်က သူ့ကို ထူတစ်ယောက်ဟုလည်း မသတ်မှတ်တာ သေချာပါသည်။ အတ္တ၊ မာန အငြိုးတွေ ကြီးမားလှသော ဦးမြတ်ဇော်ကို သူလည်း သံယောဇဉ် မှဲ့ခဲ့

သည်။

သူ့စိတ်ထဲမှာလည်း ဦးလေး တစ်ယောက်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ သေတ်မှတ်ခဲ့ပါ။ အန်ကယ် ဦးမြတ်ဇော် နာမည်ကြားရုံနှင့် သူ့ရင်ထဲက ခဲခါးသီးသီး မုန်းနေခဲ့မိသည်။

သူ့အကြောင်းတွေကို သိရှိထားသော နေလင်းတို့က ခင်မဒီနှင့် ဆတ်သက်လာတော့ ဒါတွေကြောင့် ဝိုင်းဝန်းတားမြစ်ခဲ့ကြတာ ဖြစ်သည်။

ဒါပေမဲ့လည်း အချစ်ကို အချစ်ဟုပဲ ယုံကြည်ကိုးစားခဲ့သော သူ နောက်တစ်ချက်ဆုတ်ဖို့ မကြိုးစားခဲ့ပါ။ တကယ်ဆို ဖေဖေလို အညတစ်ယောက်ကိုတောင် မေမေက စည်းစိမ်နှင့်ဘဝကို ဥပေက္ခာပြု ချစ်ခဲ့သေးသည်ပဲ။

အချစ်ဆိုတာ အရာရာကို အနိုင်ယူစွမ်းတာ ယုံကြည်ခဲ့မိသည် သူ...။

အောင်အောင်

အဘယျားများ ကျွေးနိုင်ပါတယ်၊ ခေါက်ဆွဲကြော် တစ်ယောက်တစ်ပွဲ
အသက် သွားစားကြမယ်များ မစားရတာ ကြာပြီ”

ဦးမောင်ရဲ့ စိတ်ကူးကြီးနှင့်ပဲ သူတို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ သိန်း
ဆန်းကားကြီးတွေ သုံးစီးခန့် ပိုင်ဆိုင်သော အန်ကယ်ဦးမြတ်ဇော်ရဲ့
ဘားတွေကို ဦးမောင် မောင်းလာတိုင်း သူ စီးဖူးသည်။

အခုလည်း စိတ်ကူးကြီးနှင့် ခေါက်ဆွဲကြော်စားဖို့ ထွက်ခဲ့ရင်း
ထောင်မှတ်ဘဲ ဆိုတာ ခင်မဒီ ဖြစ်၏။

“ဟာ ဦးမောင် ရပ် ခဏလေးရပ်”

သူ ကသောကမော တားမြစ်တော့ ဦးမောင် ကားကြီးကို
ဦးခနဲ ထိုးရပ်လိုက်သည်။ သူ ကားတံခါးဆွဲဖွင့်ကာ ဆင်းလိုက်သည်။
အဖြူရောင်ကားလေး အနားမှာ ရပ်ပြီး စိတ်ညစ်ညူး ရှုပ်ထွေးနေပုံရ
သည့် ခင်မဒီ အနားကို သူ လျှောက်ခဲ့၏။

“ခင်မဒီ”

သူ့ခေါ်သံကြောင့် ခင်မဒီ ငဲ့ကြည့်သည်။ မျက်ဝန်းတွေက
သူ့ကို မကျွမ်းဝင်သလို မျက်မှောင်လေး ကုပ်ကြည့်နေ၏။

“ဟို တစ်ယောက်တည်းလား ကား ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ဘာဖြစ်သွားမှန်းကို မသိတာ၊ မောင်းနေရင်း စက်ရပ်သွား

အခန်း (၄)

ကံကြမ္မာကလည်း သူနှင့်ခင်မဒီကို ဆုံဆည်းခွင့် ဖန်တီးပေး
သည်။ ထိုနေ့က သူ့အတွက် တစ်လ အသုံးစရိတ် ငွေတစ်သိန်း
ဦးမောင် တိုက်ခန်းအထိ လာပို့ပေးသည်။

ဦးမောင်က အန်ကယ် ဦးမြတ်ဇော်ရဲ့ ဒရိုင်ဘာဖြစ်သည့်
လစဉ်တိုင်း သူ့ထံကို ငွေလာပို့ပေးတတ်တာမို့ သူနှင့်ခင်မင်နေ၏။

“ဦးမောင် ဘယ်မှာသွားစရာ မရှိရင် ခဏလေးစောင့် ကျွန်ုပ်တို့
တစ်ခုခု လိုက်ကျွေးမယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ မောင်စွယ်စုံရာ၊ လာတိုင်းကျွေးနေတာ အားနာ
တယ်၊ မင်းရဲ့ အသုံးစရိတ် ပဲ့သွားပါဦးမယ်”

“ပြဿနာမရှိပါဘူး၊ ဦးမောင်ရာ တစ်လတစ်ခါ ဝယ်ပေး
တာ”

စိုးမိုးစာပေ

စိုးမိုးစာပေ

မျက်နှာလေးရှုံ့ကာ ညည်းညူသလိုလေးဆိုတော့ သူ တွေ့သွားသည်။ အမှန်ဆို ကားနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူ ဘာမှနားလည်တာ မဟုတ်ပါ။ သတိရလိုက်မိတာ ဦးမောင်ကိုပဲ ဖြစ်သည်။

“ခဏလေးနော် ဦးမောင်က နည်းနည်းပါးပါးတော့ ကြည့်ပေးတတ်မယ် ထင်တယ်”

ခင်မဒီကို ပြောပြီး ဦးမောင်ဆီ သူ ဆက်လျှောက်ခဲ့သည်။ ခင်မဒီနှင့် ရင်းနှီးခင်မင်ခွင့်ကိုတော့ သူ လွှင့်မပစ်နိုင်ပါ။

“ဦးမောင် တဆိတ်လောက်မျှ ဟို ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းကား ပျက်သွားလို့ အဲဒါ တစ်ချက်လောက် ကြည့်ပေးစမ်းပါ”

“အင်း နည်းနည်းပါးပါးလောက်တော့ ကြည့်ပေးလို့ ရပါတယ်ကွာ၊ ကူညီရမှာပေါ့”

ဦးမောင်က လိုလားစွာပဲ ကူညီပေးပါသည်။ ခင်မဒီ ကားလေးကို စက်ပုံးဖွင့်ကြည့်သည့်ခဏမှာပဲ အကြောင်းရင်းကို ချက်ချင်း ရှာတွေ့သွားခဲ့၏။

“ဘာမှဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး မိန်းကလေးရေ ဒီမှာ ဘတ်ထရီ ပလပ်ကြီးချောင်နေတော့ ပြုတ်ထွက်သွားတာ၊ ဒါကြောင့် စက်နှိုးမရတာကွဲ့”

“အဟင်း ဟုတ်လား၊ မဒီက ကားဆို မောင်းပဲ မောင်းတတ်

ဘာ ဘာမှသိတာ မဟုတ်ဘူး ကျေးဇူးပဲနော်”

ခင်မဒီ ရှက်ရယ်လေး ရယ်ပြီး ဦးမောင်ကို ပြောရင်း သူ့ကိုပါ သုန်းကြည့်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ဖို့ မလိုပါဘူး ခင်မဒီ၊ ကူညီခွင့်ရတာကိုပဲ ကိုယ်က ဝမ်းသာနေတာ”

မဒီ သူ့ကို အားတုံအားနားလေး ကြည့်ရင်း

“ဟို ဟိုလေ မဒီကို သူ သိနေတာလား၊ စိတ်မရှိပါနဲ့နော် ဒီ တကယ်မမှတ်မိလို့ပါနော်”

“ရပါတယ် မဒီ၊ မဒီက ကိုယ့်ကို မသိပေမယ့် မဒီကို ကိုယ် သိနေတယ်လေ၊ ကိုယ့်နာမည်က စွယ်စုံပါ”

“စွယ်စုံ အင်း ဒါဆို မဒီ မသိတာ သေချာသွားပြီ၊ ဟို မဒီတို့ ဘယ်လိုသိနေတာလဲဟင်”

“မဒီတို့ ကျောင်းကို ကိုယ်ရောက်ဖူးတာကိုး၊ အဲဒီမှာ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေ ရှိတယ်၊ ကျောင်းချင်းမတူပေမယ့် လာလည်ရင်း မဒီကို တင်တင်း(နိ)မှာ သုံးလေးခါ တွေ့ဖူးတယ်”

သူ ပြောသမျှကို မဒီ မျက်နှက်ဝန်းလေးတွေ ဝိုင်းစက် နားထောင်ရင်း ငေးကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ မျက်ခုံးလေးပင့်သွားရင်း

“ဟုတ်လား စွယ်စုံက ဘယ်ကျောင်းကလဲဟင်”

“ကိုယ်က ဝိဇ္ဇာတန်းကလေး ပထဝီအဓိကနဲ့ တတိယနှစ် တက်နေတာ”

မဒီ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ အထင်သေးရှုတ်ချမှုတွေ အရိပ်ထင်သွားခဲ့တာကို သူ သတိထားလိုက်မိသည်။ နေလင်းတို့ ပြောပြသတိပေးခဲ့သော စကားတွေကို သူ အမှတ်ရလိုက်သည်။

သူလို ဝိဇ္ဇာကျောင်းသား တစ်ယောက်ကို ခင်မဒီက အရောတဝင် ခင်မင်ချင်ပါ့မလား။ ရင်ထဲမှာ သိမ်ငယ်စိတ်တွေနှင့်အတူ နောင်တရသွားမိသည်။

“မဒီ ကိုယ် မဒီတို့ကျောင်းကို လာလည်ခွင့်ရမလားဟင်”

“အင်း လာလည်နိုင်ပါတယ် စွယ်စုံ၊ ကဲ ခွင့်ပြုဦးနော် မဒီ အရေးကြီးကိစ္စလေးရှိလို့”

“ကောင်းပြီ မဒီ မဒီနဲ့ ခင်မင်ခွင့်ရတာကို ကိုယ် အရမ်းဝမ်းသာကျေနပ်တယ်”

နှုတ်ဆက်အပြီးလေးနှင့် မဒီ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ပြီးသွားသည်။ စတီယာရင်ဘီးမှာ ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်ချောင်းသွယ်သွယ်လေးတွေမှာ ဆင်ထားသော စိန်ပွင့်လက်စွပ်လေးတွေ အရောင်လက်ဖြာသွားခဲ့သည်။

ခင်မဒီရဲ့ ချမ်းသာပြည့်စုံမှုက သူ့အတွက် အရေးမပါဘူးဆို

ဆမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ သိမ်ငယ်သွားမိတာ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

“သွားတော့မယ်နော် စွယ်စုံ နောက်မှဆုံကြစို့”

ရပ်ထားသော အန်ကယ်ဦးမြတ်စော်ရဲ့ မိမိခံကာကြီးကို တစ်ခုကပ်ကြည့်ကာ မဒီ သူ့ကိုနှုတ်ဆက်သည်။ ဒီကာကြီးကို သူ့ရဲ့ကားဟုပဲ ခေါ် ထင်သွားခဲ့ပြီလား။

စွယ်စုံ ဆိုတဲ့ကောင်ရဲ့ အခြေအနေမှန်ကိုသိရင် ခင်မဒီ ခင်မင်ကြွမ်းဝင်ချင်စိတ်လေးတောင် ရှိနိုင်ပါ့မည်လား။

မဒီရယ် မင်းကို ကိုယ် ဖြူစင်စွာ နောင်တွယ်ခဲ့တာပါ။

အခန်း (၅)

“ဘာရယ် မင်းနဲ့ခင်မဒီ ခင်မင်နေပြီ တကယ်လား”

ကိုနောင် မယုံမရဲ မေးသလို နေလင်းကလည်း အတူးအဆန်း စကားကို ကြားရသလို ခေါင်းမောကြည့်လာ၏။

သူနှင့် ခင်မဒီ ဆုံတွေ့ ခင်မင်ခဲ့သည့်အကြောင်းကို သူ ရှင်းပြတော့မှ နှစ်ယောက်စလုံး ခေါင်းညိတ် လက်ခံသွားကြသည်။ နေလင်းက စိုးရိမ်သလိုနှင့် ထပ်သတိပေးသေးသည်။

“ခင်မဒီ မင်းကို ခင်မင်လက်ခံသွားတာ မင်းစီးလာတဲ့ ကားကြီးကြောင့်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ် စွယ်စုံ”

“သေချာတာပေါ့ကွာ ခင်မဒီက မိန်းကလေး သူငယ်ချင်းတောင် ဆင်းရဲတဲ့သူဆို ပေါင်းသင်းတာ မဟုတ်ဘူး”

စိုးရိမ်စာပေ

သူတို့ ဆိုလောက်အောင်ပဲ ခင်မဒီက ဥစ္စာနေဂုဏ်တွေ မောက်လွန်းနေသည်လား။ ရင်ထဲမှာတော့ သိမ်ငယ်စိတ်တွေ တိုးလာတာ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

“စွယ်စုံ မင်းကို ငါတို့ ခင်မင်လို့ သတိပေးတားမြစ်နေတာနော် ခင်မဒီကို မင်းသံယောဇဉ်တွေ ရစ်နှောင်မနေနဲ့တော့ စောစောစီးစီး ပြတ်လိုက်တာ မင်းအတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်လိမ့်မယ်”

နှစ်ယောက်စလုံး အကြိမ်ကြိမ် သတိပေးစကားတွေနှင့် တားမြစ်ခဲ့ပေမယ့် သူကတော့ နောက်မဆုတ်နိုင်အောင် မဒီအပေါ် ငြိတွယ်နေခဲ့ပြီ။

မိုက်မဲစွာပဲ မဒီအပေါ်မှာ လိမ်ညှာလှည့်ဖျားမှုတွေနှင့် ခင်မင်ကျွမ်းဝင်အောင် ကြိုးစားခဲ့သည်။

လည်ပင်းက ဆွဲကြိုး၊ လက်ချောင်းတွေက လက်စွပ်တွေနှင့် ဟန်ချိန်းကြီးသည် ရွှေရည်စိမ် အတုအယောင်တွေဆိုတာ ခင်မဒီကတော့ သိမှာမဟုတ်ပါ။ ခင်မဒီဆီသွားတိုင်း သူ ဟန်ဆောင်မှုတွေနှင့် လိပ်ပြာမလုံ ဖြစ်မိသည့်တိုင် မဒီကတော့ သူ့အပေါ် လိုလားကျေနပ်စွာ ဆက်ဆံနေခဲ့၏။

“စွယ်စုံ ကလပ် လစ်လာတာလားဟင်”

“ဟုတ်တယ် မဒီကို တွေ့ချင်လို့လေ၊ မဒီကော အခု ကလပ်

စိုးရိမ်စာပေ

အားတယ်ဆိုလား”

“ဟင့်အင်း၊ စာသင်ရတာ စိတ်မပါလို့ ကင်တင်း(နီ)ကို ထွက်လာတာ၊ ဒီနေ့ စိတ်တွေ ညစ်ညူးနေလို့ ဘယ်လစ်ရင်ကောင်းမလဲ စဉ်းစားနေတာ” •

ခင်မဒီ မျက်တောင်ကော့ကြီးတွေ ပုတ်ခတ်ကာ ပြောတော့ သူ ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြရင်း

“မဒီ ဘယ်သွားချင်လို့လဲ ပြောလေ၊ မဒီအနားမှာ ကိုယ်တစ်နေ့လုံး ရှိနေပေးနိုင်တယ်”

မဒီ ကျေနပ်ပြီးလေး ပြုံးကာ သူ့ကိုကြည့်သည်။ ပန်းနုရောင် ဆိုးဆေးပျော့ပျော့ တင်းထားသော နှုတ်ခမ်းလေးတွေကို သူ တပ်မက်စွာ ကြည့်ရင်း ရင်ခုန်သံတွေ လှုပ်ခတ်လာရ၏။

“ဒါဆို ဒီနေ့ တစ်နေ့လုံး လျှောက်သွားချင်တယ် စွယ်စုံမှာ ကားပါလား”

“ဟို အဲ မပါဘူး မဒီရဲ့၊ ကိုယ်က ဦးမောင်ကိုပဲ လိုက်ဖို့ခိုင်းတာ၊ ကျောင်းဝင်းထဲကို ကားယူလာခဲ့တယ်လေ၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားလာချင်လို့”

သူ မျက်နှာပူပူနှင့်ပဲ လိမ်ညာလိုက်ရ၏။ မဒီက သူ့စကားကို ယုံကြည်စွာနှင့် အပြုံးမပျက် ခေါင်းလေးညိတ်ပြရင်း

“အဲဒါ ပိုအဆင်ပြေတာပေါ့ မဒီမှာ ကားပါလာတယ်၊ မဒီကားနဲ့ပဲ သွားကြမယ်လေ”

“အင်း မဒီ သဘောပဲလေ၊ ကိုယ်က အားလုံး အဆင်ပြေပြီး သားပါ”

ကင်တင်း(နီ)က ထွက်ခဲ့ကြတာ မဒီရဲ့ ဆလွန်းကားဖြူလေးနှင့်ပဲ သူတို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ မဒီ ကိုယ်တိုင် မောင်းနှင်သော ကားလေးပေါ်မှာ သူ စီးလိုက်လာခဲ့ရတာကို စိတ်က မလုံခြုံသလိုတော့ ခံစားရမိသေး၏။

မဒီကတော့ ကားလေးကို ပေါ့ပါးစွာပဲ မောင်းနှင်ရင်း စကားတွေကိုလည်း ဖောင်ဖွဲ့ပြောမဆုံး။

“ဒီနေ့ အိမ်က ထွက်လာကတည်းက မေမေနဲ့ အဆင်မပြေတာ ကျောင်းမတက်ချင်လို့ ရောက်ကတည်းက ကင်တင်း(နီ)မှာ ထိုင်နေတာ စွယ်စုံရဲ့”

“မဒီ မေမေနဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ”
သူ မေးတော့ မဒီ နှာခေါင်းလေးရှုံ့ ပန်းလေးတွန့်ကာ ခေါင်းခါသည်။

“မေမေနဲ့ဖြစ်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပြဿနာက ပိုးဟပ်ဖြူပါ”

“ပိုးဟပ်ဖြူ ဘာလဲ ကိုယ် နားရှုပ်သွားပြီ”

မဒီ သူ့စကားသူ သဘောကျသလို တိုးတိုးလေး ရယ်နေသေးသည်။ ပြီးမှ လက်တစ်ဖက် ကာပြရင်း

“ဆောရီး ဆောရီး ပိုးဟပ်ဖြူဆိုတာ မဒီဘာသာ နာမည်ပြောင်ပေးထားတဲ့သူပါ။ အိမ်ကို ခဏ ခဏလာတတ်တဲ့ မေမေ့သူငယ်ချင်းရဲ့ သား အာကာအောင်ကို ပြောတာ”

မဒီ စကားကြောင့် သူ့ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ မဒီကတော့ သူ့ကို လှည့်မကြည့်နိုင်ဘဲ ကားလေးကို ဂရုစိုက်မောင်းနေရင်း ဆက်ပြော၏။

“လူက ပိန်ပိန်ရည်ရည် အသားက ဖြူဖြူနဲ့ ပိုးဟပ်ဖြူပုံပေါက်နေလို့လေ အဟင်း ဆေးကျောင်းသားတဲ့ ပါဝါမျက်မှန်ကြီးကလည်း ပါသေးတယ်။ မေမေကတော့ ဘာကိုသဘောကျနေသလဲ မသိဘူး။ ဒီမနက် အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်လာတော့ မဒီက ကျောင်းသွားမလို့ ပြင်ဆင်နေတာလေ။ အဲဒါကို ထွက်ပြီး ဧည့်မခံရကောင်းလားဆိုပြီး ဆူနေတာ နားကို ငြီးရော”

မဒီ ပြောနေတာကို နားထောင်ရင်း သူ ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်ပူပန်လာသည်။ မဒီကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရမည့်အဖြစ်ကို သူ စိတ်ကူးနှင့်တောင် မတွေးရဲတာ အမှန်။

“အဲဒီလူက မဒီ မေမေ သဘောတူနေတဲ့သူလားဟင် မဒီ”

“အင်းလေ စွယ်စုံရဲ့ မေမေ” သဘောကျနေတဲ့ သမက်ဆောင်းပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မဒီကတော့ ခံစားလို့ မရပါဘူး။ တကယ့် ပိုးဟပ်ဖြူပဲ”

မဒီ နှလုံးသားက ငြင်းဆန်ထားသည်ဆိုတော့လည်း သူ နည်းနည်းတော့ ရင်ထဲမှာ ပေါ့ပါးသွားသည်။ ဒါပေမဲ့ မဒီ မေမေက ဇွတ်စိစဉ်သာခွဲရင် မဒီ ငြင်းပယ်နိုင်မှာလား သိချင်ပသားသည်။

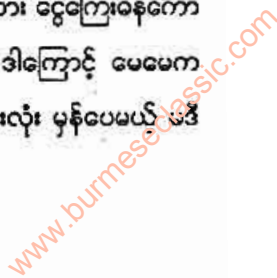
“မဒီ”

“ပြောလေ စွယ်စုံ ဘာပြောမလို့လဲ”

“မေးချင်လို့ပါ အဲဒီလူနဲ့ မဒီကို မဒီ မေမေက ဇွတ်စိစဉ်လာရင်ကော မဒီ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

မဒီ မျက်မှောင်လေးကွဲကာ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တွန့်ပြိုးသွားတာကို နောက်ကြည့်မှန်လေးထဲမှာ သူ မြင်လိုက်သည်။

“ဟင်အင်း မေမေက အဲဒီလိုတော့ မဒီ ဆန္ဒမပါဘဲ ဇွတ်စိစဉ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အခုလည်း ပိုးဟပ်ဖြူကို မဒီ ရွေးချယ်သင့်တယ်လို့ပဲ ပြောပြတာပါ။ သူက မဒီလိုပဲ တစ်ဦးတည်းသောသား ငွေကြေးနေကော ဟောအရည်အချင်းမှာပါ ခြွင်းချက်မရှိဘူးလေ။ ဒါကြောင့် မေမေက အရမ်းကျေနပ်နေတာပေါ့ မေမေ ပြောတာ အားလုံး မှန်ပေမယ့် မဒီ

ကတော့ လက်မခံနိုင်ပါဘူး။ အဲဒီလူက မေမေ ပြောသလို အဘက်ဘက်က ပြည့်စုံတာ မှန်ပေမယ့် မဒီမှ သဘောမကျတာ မဒီ သတ်မှတ်ထားတဲ့ စံပြည့်သူ့ကိုပဲ ရွေးမှာပေါ့”

“မဒီ သတ်မှတ်ထားတဲ့ စံက ဘယ်လိုလဲဟင်”

မဒီ မျက်နှာလေး သူ့ကို ဖျပ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ ပြီးမှ လှုပ်ခနဲ ပြုံးကာ ကားလေးကို ပလက်ဖောင်းဘေးက ဆိုင်လေးရှေ့မှာ ထိုးရပ်လိုက်၏။

“ဒီဆိုင်က ဆီချက်က သိပ်ကောင်းတယ်။ ဆီချက်စားရင် စကားပြောကြရအောင်နော်”

ဆိုင်လေးက သေသေသပ်သပ်လေးနှင့် သန့်ရှင်းမှုရှိသည့် ရောင်စုံကျူရှင်ကျောမှိုလေးတွေပါသော စတိုးထိုင်ခုံလေးတွေမှာ သူတို့ နှစ်ဦးထိုင်ထိုင်မိကြ၏။

“စွယ်စုံ ဆီချက် ကြိုက်တယ်မို့လား”

သူ ခေါင်းပဲညှိတ်ပြလိုက်သည်။ မဒီက ဆီချက်နှစ်ပွဲ မှာသည်အအေးနှစ်ဘူးပါ ထပ်မှာသည်။ ဗေဒါရောင်ဝတ်စုံလေးနှင့် မဒီကို တစ်ဖက်ပိုင်းက ချာတိတ်နှစ်ယောက် ငေးကြည့်နေတာ သူ မြင်သည်။

မဒီ အလှက မြင်မိသူတိုင်း သတိထားမိလောက်သည့် အထူးဆိုတာ သူ မငြင်းနိုင်ပါ။

“မဒီ စောစောက မဒီ ကိုယ်မေးတာ မဖြေရသေးဘူးလေ”

“ဪ အဟင်း မေမေ့ရဲ့ဆန္ဒတွေနဲ့ မဒီဆန္ဒ ဘာမှမကွာပါဘူး။ ကိုယ်နဲ့အဆင့်အတန်း တူရမယ်။ အဓိက က ကိုယ့်ထက်နိမ့်ကျတဲ့သူ မဖြစ်ဖို့တဲ့။ ပြည့်စုံချမ်းသာမှုဆိုတာ လိုအပ်တဲ့အရာပဲလေ။ ချစ်တာတွေ ဆတ္တာတွေ ကြွေးကြော်ပြီး တဲအိုပျက်ထဲမှာ ထမင်းရည်သောက်နေရတဲ့ ဘဝတော့ မဒီ လက်မခံပါဘူး။ စွယ်စုံကော လက်မခံနိုင်သလား”

ပြောနေရင်း သူ့ကို မဒီ မေးတော့ သူ ကသောကပျောလေး ဆိုင်းခါပြလိုက်ရသည်။

“ဒါပဲပေါ့ မဒီတော့ ဆင်းရဲမှာကို ကြောက်တယ်။ မေမေဆို ငယ်ငယ်တုန်းက အရမ်းဆင်းရဲတဲ့ ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဖေဖေနဲ့ အိမ်ထောင်ကျတော့မှ အဲဒီဘဝကြီးက လွတ်မြောက်ခဲ့တာတဲ့။ ဆင်းရဲတဲ့ ဘဝကြီးက ဘယ်လောက် ကြောက်စရာ ကောင်းသလဲဆိုရင် မေမေရဲ့ ဗေဖေက လိုအပ်တဲ့ ဆေးဝါးကုသဖို့ ငွေကြေးချို့တဲ့လို့ မသေသင့်ဘဲ သေခဲ့ရတာတဲ့”

အမြဲတမ်း မျက်နှာလေး ရွှင်ပြုံးကာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး နေတတ်သော မဒီ မျက်နှာလေးက အခုချိန်မှာ လေးနက်တည်ငြိမ်နေ၏။ မျက်ဝန်း သေးတွေမှာ ခံစားချက်တွေကြောင့် မျက်ရည်လေးတွေ ဝှေ့သီနေသည်။

မဒီ မျက်နှာလေးကိုငေးရင်း သူ့ရင်ထဲမှာ သိပ်ငယ်စိတ်တွေ

တိုးဝင်လာမိတာ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ ဆင်းရဲမှာကို သိပ်ကြောက်သတဲ့လား မဒီရယ်။

“စွယ်စုံ စိတ်ညစ်သွားလား ဟင်”

“ဟာ မညစ်ပါဘူး မဒီရဲ့ ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပဲပေါ့။ ဆင်းရဲ ချမ်းသာမှုဆိုတာ မမြဲတဲ့တရားတွေပါကွာ”

“အဟင်း စွယ်စုံက တရားသဘောနဲ့ ဆင်ခြင်တတ်သားပဲ၊ မဒီကတော့ အဲဒီလောက်ထိ မရင့်ကျက်ပါဘူး ဆင်းရဲမှာတော့ ကြောက် တယ်၊ ဘယ်လောက်ကြောက်သလဲ မမေးနဲ့ အဲဒီအကြောင်း မကြားရဲလို ဆင်းရဲတဲ့သူငယ်ချင်းတွေတောင် မထားဘူး။ မေမေ ပြောပြတာတွေ နားထောင်ခဲ့ရတာနဲ့ ရင်ထဲက စိမ့်ကြောက်နေတာ”

မဒီ ရင်ထဲမှာ မိခင် ရိုက်သွင်းထားသော ခံစားချက်တွေနှင့် ပြည့်နှက်နေခဲ့ပြီလား။ ထိုခံစားချက်တွေက မဒီ နှလုံးသားမှာ စွဲမြဲနိုင်ကျည် နေသည်လား။ သူ့ဘဝအစစ်အမှန်ကိုသာ မဒီ သိသွားခဲ့ရင် သူ ဆက်မတွေးရဲတော့တာ အမှန်။

“မဒီကတော့ နှလုံးသားထက် ဦးနှောက်နဲ့ပဲ ဘဝအဖော်ကို ရွေးချယ်မှာ အဲ မဒီ ရင်ထဲက ချစ်တဲ့သူဆိုရင် မဒီ ပိုက်ကောင်းတာပေါ့ စွယ်စုံကော ချစ်တဲ့သူကို ဘယ်လိုစံနဲ့ ရွေးမှာလဲဟင်”

“ကိုယ့်နှလုံးသားက မြတ်မြတ်နိုးနိုး စွဲလန်းချစ်တဲ့သူကိုပဲ ကိုယ်

ရွေးချယ်မှာပါ မဒီ”

မဒီ မျက်နှက်ဝန်းလေးတွေ သူ့ကိုစူးစူးနစ်နစ် စိုက်ကြည့်ရင်း ဆင်းလေးညှိတ် ပြုံးသည်။

“ဒါပေါ့ စွယ်စုံ ဘဝက ပြည့်စုံချမ်းသာပြီးသားပဲလေ၊ ငွေကြေး အတွက် ဘာမှစရာလိုမှာလဲ”

မဒီမျက်နှာကို မကြည့်ရဲအောင်ပင် လိပ်ပြာမလုံ ဖြစ်လာတာမို့ သူ အကြည့်လွှဲရင်း အအေးဘူးကို ကောက်ယူသောက်မိသည်။ လျှာဖျား နှာ အရသာကင်းမဲ့စွာ အချိုရည်တွေ စီးပျောသွား၏။

ထိုနေ့က မဒီနှင့်အတူ သူ တစ်နေ့ကုန် အနားမှာ နေခွင့်ရခဲ့ နေမယ့် ပြည့်ဝစွာ မပျော်နိုင်တာ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

တွေ့သမျှ ဆိုင်ထဲဝင်ကာ မဒီ ဝယ်ယူသည့် ပစ္စည်းတွေကို ကြည့်ကာ သူ ရင်တထိတ်ထိတ် ဖြစ်ရ၏။ မိတ်ကပ်ဆိုလည်း အကောင်း ဆုံး ဈေးအကြီးဆုံး၊ လက်သည်းနီ နှုတ်ခမ်းနီကအစ မဒီ ဈေးမဆစ်ဘဲ သယ်သည်။ ရယ်ဒီမိတ် အဝတ်အစားတွေကိုလည်း သဘောကျလျှင် ဆရာ့ကိုတောင် မမေးဘဲ ယူပြီးဖြစ်နေ၏။ မဒီ အိတ်ထဲက အထပ်လိုက် ဆွေစက္ကူတွေကို ကြည့်ရင်း သူ ပင့်သက်တွေပဲ အခါခါ ချပြစ်နေခဲ့၏။

“ကျောင်းလစ်ပြီး ရှော့ပင်ထွက်တာတော့ မေမေ သိတော့မှာ ဆာချာတယ် အဟင်း စွယ်စုံကော ဘာမှမဝယ်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း ကိုယ် မဝယ်ပါဘူး”

“ဟို ဂျင်းပင်လေးနဲ့ဆို စွယ်စုံလိုက်ဖက်မှာ သေချာတယ်၊ စွယ်စုံ ယူမလား”

မှန်ရှိုးကျေ(စ်)ထဲက ဂျင်းပင်တစ်ထည်ကို လက်ညှိုးထိုးကာ မဒီဆိုတော့ အရောင်းစာရေးမလေးက ဆွဲထုတ်ယူပြီး ဖြစ်နေသည်။ သူ့အိတ်ကပ်ထဲမှာ ရှိနေသော ငွေထက် ငါးဆကျော်မက တန်ဖိုးရှေးကပ်ထားသော ဂျင်းဘောင်းဘီကို ကြည့်ကာ သူ တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

“ယူလေ အစ်မ ဟောဒီ အစ်ကိုနဲ့ဆို တကယ်လိုက်ဖက်မှာ ရယ်ဒီမိတ်အစစ်တွေနော်”

“ဟာ မယူသေးဘူး အိမ်မှာဂျင်းပင်တွေက အများကြီး”

“ယူပါ စွယ်စုံရဲ့ အရောင်လေးကို မဒီ သဘောကျလို့ မဒီ လက်ဆောင်ဝယ်ပေးမှာ ကဲ ညီမလေး ယူမယ်”

မဒီက ဇွတ်ပြောပြီး အိတ်ထဲက ငွေကို ဆွဲထုတ်နေသည်။ အရောင်းစာရေးမလေးကလည်း အိတ်ထဲထည့်ပြီး နေတာမို့ သူ ငြင်းဆိုခွင့်လေးတောင် မရလိုက်ခဲ့ပါ။

“နေဦး ဟောဟို စပိုရှပ် အပြာနုရောင်လေးပါပေး ညီမလေး”

“ဟာ မဒီ ဘာလုပ်မလို့လဲ ကိုယ့်အတွက် မလုပ်နဲ့နော်”

“မရဘူး စွယ်စုံ စွယ်စုံအတွက်လေ ဒီဂျင်းပင်နဲ့ အဲဒီ စပိုရှပ်

နဲ့ဆို လိုက်ဖက်မှာသေချာတယ်”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် မမက အလှအပ အမြင်ရှိတယ်၊ အစ်ကိုက အရမ်းကံကောင်းတာပဲ၊ ဒီလို နားလည်မှုရှိတဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက် ရထားတာ အရမ်းကျေနပ်စရာပေါ့”

အရောင်းစာရေးမလေး စကားကြောင့် စွယ်စုံ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ မဒီ မျက်နှာလေးလည်း ရဲရဲနီကာ ခေါင်းလေး ငုံ့သွား၏။

“နောက်လည်း အားပေးနော် မမ၊ အဟင်း မမတို့စုံတွဲက ဘယ်လိုက်ဖက်ညီလိုက်တာ”

“အို”

“တကယ်ပြောတာ မမရဲ့ ဆိုင်ထဲဝင်လာကတည်းက မမတို့ နှစ်ယောက်ကို အားလုံးက ဝိုင်းငေးနေတာ မင်းသား မင်းသမီးတွေလိုပဲ အရမ်းချောတာကိုး”

မဒီမျက်နှာလေး ဆေးကူစရာမလိုတဲ့ နီမြန်းနေသည်။ သူလည်း နှက်နှာတွေ ထူပူနေ၏။ အိတ်တွေကို အမြန်ဆွဲပြီး ကောင်တာက အမြန်ဆုံး ကျောခိုင်းထွက်ခဲ့သည်။

ရပ်ထားသော ကားအနားထိ မဒီနှင့်သူ ဘာစကားမှမဆို နိုင်ကြတဲ့ တိတ်ဆိတ်စွာ လျှောက်ခဲ့ကြ၏။

“မဒီ”

ကားထဲမဝင်ခင်မှာဘဲ သူ ခေါ်မိတော့ မဒီ မော့ကြည့်သည်။ ရှက်သွားပြယ်သေးသော မျက်နှာလေးကို ကြည့်ရင်း သူ့ရင်တွေ တဒိတ် ဒိတ် ခုန်ချင်လာ၏။

“အရောင်းစာချေမလေးတွေ ပြောလိုက်တာ မဒီ စိတ်ဆိုးသွားလားဟင်”

“အို ဟို မဆိုးပါဘူး”

“ကိုယ် အခုချိန်ထိ ရင်တွေခုန်နေတယ် မဒီ၊ သူတို့ပြောသလို တကယ်ဖြစ်နေရင် ဘယ်လောက် ကောင်းမလဲ”

“အို ဘာတွေပြောမှန်း မသိဘူး”

ရှက်သံတိုးတိုးလေးနှင့် ပြောကာ ကားတံခါးဆွဲဖွင့်ပြီး မဒီ ဝင်ထိုင်သွား၏။ သူ့စကားအတွက် မဒီ စိတ်ဆိုးသွားခဲ့ပြီလား တွေးရင် ရင်ထဲမှာ ထိတ်သွားမိ၏။

တကယ်ဆို မဒီအပေါ်မှာ သူ ဒီလို ချော်လဲရောထိုင်သလို မျိုး လုပ်လိုက်မိတာ မဖြစ်သင့်ပါ။

“စွယ်စုံ ဘာလုပ်နေတာလဲ ကားထဲဝင်လေ”

မဒီ အထဲက လှမ်းပြောမှ သူ တွေတွေကြီး ရပ်နေမိတာကို သတိရမိကာ တံခါးဖွင့် ဝင်ထိုင်ရင်း

“မဒီ ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးသွားတာလားဟင်”

သူ မေးတော့ မဒီရဲ့ မျက်စောင်းကလေး စူးခနဲ ရောက်လာသည်။

“စိတ်ဆိုးမှတော့ ရှင်ကြီးကို ဒီအတိုင်း ထားခဲ့မှာပေါ့ ဟွန်း”

မုန့်နွဲ့လေသံလေးမှာ စိတ်ဆိုးခြင်းတွေ ကင်းစင်နေ၏။ ရှက်ရိပ် ပြယ်သော မျက်နှာလေးမှာ မဒီ မျက်ဝန်းတွေထဲက တောက်ပနေသော ရောင်စဉ်တွေကို သူတွေ့နေသည်။

အချစ်ရဲ့ ရင်ခုန်သံတွေက မျက်ဝန်းမှာ ရောင်စဉ်တွေ ပြာလဲ နေတာပဲဟု သူ ယုံ၏။

“မဒီ ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ”

ဖျပ်ခနဲ မဒီ လက်ဖဝါးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး သူဆိုတော့ မဒီ မျက်နှက်ဝန်းလေးတွေ ပြူးကြည့်ရင်း

“ဘာကို ဝမ်းသာတာလဲ စွယ်စုံ ရှင်ကို မဒီ ဘာပြောမိလို့လဲ”

“ဟာ မကျီစားနဲ့ကွာ ကိုယ့်အချစ်ကို မင်း လက်ခံတယ် မဟုတ်လား”

“ဘုရားရေ ဘယ်တုန်းကများ၊ ရှင်က မဒီကို ရည်းစားစကား ပြောခဲ့လို့ မဒီက တုံ့ပြန်ရမှာလဲ၊ လူလည်တော့ မကျနဲ့နေရဲ စွယ်စုံ”

နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ပြူးရိပ်သမ်းကာ မျက်ဝန်းလေးတွေ စူးထွက် မဒီ ပြောနေတာလေးကိုကြည့်ရင်း သူ မချင့်မရဲဖြစ်ကာ ဆက်ပြော

ဘားသော လက်ဖဝါးလေးကို ဖျစ်ညှစ်လိုက်မိ၏။

“အား နာတယ် စွယ်စုံရဲ့”

“ဟာ ဆောရီး ဆောရီး ကိုယ်ကြည့်ပြီး အသည်းယားသွား မိလို့ ခြံဖွနေော်”

မဒီ လက်ဖဝါးလေးကို ဆွဲယူကာ အာဠေးလေးနှင့် မှတ်ကာ သူ့ဆိုတော့ မဒီ ရှက်ပြုံးလေးနှင့် မျက်စောင်းလေး ထိုးပြန်သည်။

“အချစ်ကို ပထမဆုံး ကြုံဖူးတဲ့ ကိုယ့်အတွက် ကသောင်း ကနင်း ဆန်နေရင် မဒီ ခွင့်လွှတ်ပေးပါနော်၊ ကိုယ် မဒီကို ချစ်တယ်၊ ရင်ထဲက မြတ်မြတ်နိုးနိုးကို ချစ်တာ မဒီ ယုံပါနော်”

ခေါင်းလေးဝှံ့လျက် မဒီ ငြိမ်သက်နေတော့ သူ အားမလိုအားမရ ဖြစ်လာပြန်သည်။

“မဒီ မဒီနှုတ်က အဖြေစကားကို ကိုယ် သိပါရစေနော် မဒီ”

“ဒုက္ခပါပဲ သူများလက်ကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး ဇွတ်အဖြေတောင်းနေတာကလည်း ကြောက်စရာကြီးပါလား”

သူ မဒီလက်ကလေးကို ဖြည့်လွှတ်ပေးရင်း

“ဒီသဘော မဟုတ်ပါဘူး မဒီရယ်၊ မဒီ နှုတ်က အဖြေစကား

လေးကိုပဲ ကြားချင်လို့ပါ နော် မဒီ”

သူ တာတွတ်တွတ် တောင်းဆိုနေတော့ မဒီ မျက်နှာလေးမော့

တာ သူ့ကို စူးစူးနစ်နစ် စိုက်ကြည့်သည်။ မဒီ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ဆောင်စဉ်တွေ ဖြာလွဲနေသည် ထင်၏။

“အချစ်ဆိုတာကို မဒီ ကိုယ်တိုင်လည်း ဒီလောက်အထိ မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး ကြုံတွေ့ရမယ်လို့ မထင်ခဲ့ဘူး စွယ်စုံ၊ မဒီ ရှင်ကို ချစ်နေတာ ဝန်ခံပါတယ်”

“မဒီရယ်”

မဒီ နှုတ်ဖျားက စကားတွေက သူ့ရင်ထဲကို စူးစူးနစ်နစ် ထိုးဝင်စေခဲ့၏။ ဘဝတစ်ခုအတွက် အချစ်သည် ဒုတိယဟု ဆိုခဲ့သော ဆင်မဒီ နှလုံးသားက အချစ်ကို ခံစားတတ်ခဲ့ပြီဟုပဲ သူ ထင်ပါသည်။

နှလုံးသားအတွက် လိုအပ်တာ ငွေတွေ ဂုဏ်တွေ မဟုတ်ပါဘူး ဆီရယ်။ တူညီတဲ့ ရင်ခုန်သံနဲ့ အချစ်ကပဲ အရေးကြီးဆုံးပါ။

ဒါကို မင်း ယုံကြည်မယ်လို့ ကိုယ် ထင်ပါတယ်။

မင်းတက်က ယုံကြည်တယ် ထားဦး။ ခင်မဒီက လက်ခံနိုင်မယ် ထင်လို့ လား”

“ဟုတ်တယ် မင်းအခြေအနေမှန်ကို သူ သိသွားရင် သူ မင်းကို ချစ်နိုင်ဦးမလား စွယ်စုံ”

ထိုမေးခွန်းကိုဖြေဖို့ အတွက်တော့ သူ မဝံ့မရဲ ဖြစ်မိပြန်သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ မဒီကို လိမ်ညှာခဲ့မိတာကို နောင်တရမိ၏။

“မင်း မဖြေနိုင်ဘူး မဟုတ်လား စွယ်စုံ”

သူ့ဆီက တုံ့ပြန်အဖြေမရတော့ ကိုနောင် ထပ်မေးသည်။ ယုံသက်မောတွေ သူ့ရင်ထဲက အခါခါချမိရင်း

“ငါ မဖြေရဲဘူး ကိုနောင်၊ ဒါပေမဲ့ မဒီ ငါ့ကို တကယ်ချစ် တာလို့ ယုံတယ်။ သူ့မျက်ဝန်းတွေက ရိုးသား၊ နေတယ်။ ငါ့ကို အချိန်တို လေးမှာပဲ အဖြေပေးမိတာကို သူ ဝန်ခံသွားခဲ့တာပဲလေ”

“သူ ဝန်ခံဖို့ လိုအပ်တာက မင်း၊ ဘဝအခြေအနေက ဘာကြီး ဝဲဖြစ်နေ ဖြစ်နေ သူ လက်ခံဖို့လေ”

ထိုဝန်ခံချက်ကို သူလည်း အကြားချင်ဆုံးပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ မဒီကို သူ့ရဲ့ အခြေအနေမှန်ကို ပြောပြဖို့ သူ မဝံ့မရဲပါ။ ရခဲ့ပြီးသော မဒီရဲ့ အချစ်ကို သူ ဆုံးရှုံးမှာသိပ်ကြောက်ပါသည်။

“တစ်ချိန်ချိန်ကျရင် ငါ့ဘဝအမှန်ကို မဒီကို ငါ ဖွင့်ပြောမှာပါ။

အခန်း (၆)

ခင်မဒီနဲ့သူ တရားဝင် ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြပြီဆိုတော့ နေလင်း ကော ကိုနောင်ပါ နည်းနည်းတော့ အံ့ဩသွားကြ၏။

“အဲဒီလောက်အထိ မြန်ဆန်လိမ့်မယ်လို့ ငါတို့ ထင်မထားခဲ့ဘူး စွယ်စုံ”

“အေး ငါလည်း ဒီလိုပဲ တွက်ဆထားတာ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းက လည်း ရှုပါက ဖြူးတော့ ခင်မဒီ ငြိတွယ်သွားနိုင်တာပဲ”

“အချစ်မှာ အဲဒါတွေက အဓိက မကျဘူး ထင်တယ်။ မဒီ အနားမှာ ငါ့ထက် ချောမောတဲ့ကောင်တွေလည်း ရှိခဲ့ဖူးတာပဲလေ”

သူ အလိုမကျစွာ ငြင်းတော့ ကိုနောင် မထိတထိ ပြုံးရင်း

“မင်းရင်ထဲမှာ အချစ် အချစ်လို့ပဲ ကြွေးကြော်မနေနဲ့ စွယ်စုံ”

အဲဒီအချိန်ကျရင် မဒီ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မလဲ ငါ ကြိုမတွေးရဲသေးတာ အမှန်ပဲကွာ”

“ကြိုမတွေးထားရင်တောင် ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် ကြိုအားယူထား ဖို့ လိုတယ်”

စေတနာနှင့်သတိတွေ ဆုံတိုင်းပေးနေမှန်း သိပေမယ့်လည်း သူ နောက်မဆုတ်နိုင်တော့တာ အမှန်။ တကယ်ဆို ဘဝမှာ အချစ်ဆိုတာ မဒီနှင့်ကျမှပဲ သူ ခံစားခဲ့ဖူးတာ ဖြစ်သည်။

ကိုယ့်ဘဝကိုယ်အခြေအနေက ကိုယ့်ကို စေတနာ မေတ္တာ မရှိပါဘဲ မေမေရဲ့ ပျက်နှာတစ်ခုတည်းနှင့် ထောက်ပံ့ပေးနေသော အန်ကယ့်အရိပ်အောက်မှာ ရှင်သန်နေရတာ မမေ့ခဲ့ပါ။

အချိန်တန်လျှင် ကိုယ့်ဘဝကိုယ်ရပ်တည်ဖို့ ရုန်းကန်ရမှာကို လည်း သိထားသည်။ တစ်ယောက်တည်း ရုန်းကန်ရမည့် ခရီးမှာ လက်တွဲဖော်ကိုလည်း မခေါ်ချင်တာမို့ အချစ်ကို ဥပေက္ခာပြုခဲ့၏။

ဒါပေမဲ့ အချစ်ဆိုတာက မဖိတ်ခေါ်ပါဘဲလည်း လာတတ်ရုံ မကဘဲ မလာပါနဲ့ဟု တောင်းပန်ငြင်းဆိုနေတာတောင် ဇွတ်တိုးလာတတ် သော ဧည့်ဆိုးတစ်ယောက် ဖြစ်နေတော့လည်း...။

ကိုယ် ဖိုက်မဲခဲ့တာလား မဒီရယ် ။ ဖိုက်ခဲ့တယ် ဆိုရင်တောင် မင်းကို မြတ်နိုးချင်တဲ့စိတ်ကြောင့်လို့ မင်း နားလည်ပေးစေချင်တယ်။

ကိုယ့်နုလုံးသားမှာ မင်းက ဖြူစင်ခိုင်မာစွာပဲ ရှိခဲ့တာပါ။

ဟင့်အင်း မင်းရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ ဂုဏ်ဓနတွေ ဘာတစ်ခုမှ မလိုအပ်ပါဘူး။ မမက်မောပါဘူး။ ကိုယ် ကျိန်တွယ်ရဲတယ် မဒီ။

ကိုယ် လိုချင်တာ မင်းတစ်ယောက်တည်း။ မင်းရဲ့ အချစ် တစ်ခုတည်းပါပဲ။

အခန်း (၇)

ဟန်ဆောင်မှုတစ်ခုနှင့် ခင်မဒီကို ကြာရှည်စွာ လိမ်ညာထား ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ကူနိုင်မှန်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူ သဘောပေါက်လာ သည်။

“ကို ကိုရဲ့ဖုန်းနံပါတ် ပေးထားကွာ၊ သတိရတဲ့အခါ ဖုန်းဆက် ချင်လို့”

မဒီ တောင်းဆိုလာတော့ သူ မျက်လုံးပြူးသွားရသည်။ လတ် တလော သူနေခွင့်ရသည့် အန်ကယ် ဦးမြတ်ဇော်ရဲ့ တိုက်ခန်းလေးမှာက ဘာဖုန်းမှ ရှိတာမဟုတ်ပါ။ ပြောရလျှင် အိမ်ထောင်ပရိဘောဂတောင် ပြည့်စုံစွာ ရှိခဲ့တာ မဟုတ်။

“ကို ဘာဖြစ်နေတာလဲ မဒီ တောင်းတာ ဖုန်းနံပါတ်လေ”

စိုးစိုးစာပေ

“ဟို အဲ ပေးလို့မဖြစ်ဘူး မဒီ”

“ဟင် ဘာရယ်”

“ဟုတ်တယ် မဒီ ဟိုလေ အိမ်ကဖုန်းကို မဒီ ဆက်ရင် အန်ကယ် သိမှာပဲ၊ အန်ကယ် သိရင် ပြဿနာဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ”

သူပြောတော့ မဒီ မျက်ဝန်းမှာ မာနနှင့်ယှဉ်သော အလိုမကျ နိပ်တွေ ချက်ချင်း အရိပ်ထင်သွားခဲ့ရင်း

“နေပါဦး ကို ကိုရဲ့ဦးလေးက မဒီကို မကြည်ဖြူတဲ့ သဘော ထား”

“ဟာ ဒီသဘော မဟုတ်ဘူး မဒီ”

“ဒီသဘောမဟုတ်ဘဲနဲ့ ဘာလို့ ဖုန်းနံပါတ်မပေးနိုင်တာလဲ၊ ဘာလဲ ကိုတို့က မဒီတို့ထက် ချမ်းသာကြွယ်ဝလို့ မကြည်ဖြူတဲ့သဘော ထား၊ ဒါဆိုရင်လည်း အခုကတည်းက ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောနော်”

“လုံးဝ မဟုတ်ပါဘူး၊ မဒီရယ် ခဏလေး ကိုယ် ရှင်းပြတာ နားထောင်ဦးကွာ နော်၊ ခဏလေး နားထောင် ဟုတ်လား”

အလိုမကျမှုတွေနှင့် အတင်းခက်ထန်နေသော မဒီကို သူ အနားအညွတ် တောင်းပန်ရသည်။ ခေါင်းထဲမှာလည်း ဖြေရှင်းဖို့ စကား သုံးတွေကို အပြေးအလွှား စဉ်းစားရသည်။

တကယ်ဆို မဒီ သိထားသမျှတွေက သူ လိမ်ညာထားသမျှသာ

စိုးစိုးစာပေ

ငြိမ်သည်။ ခိတ်နှစ်ပါး မရှိတော့သော သူ့ဘဝကို ဦးလေးတော်သူ ဦးမြတ်
ခေတ်က စောင့်ရှောက်ထားရင်း အမွေဥစ္စာတွေကို ထိန်းသိမ်းထားတာဟု
မဒီကို ပြောထား၏။

“ဘာတွေလိမ်စို့ စဉ်းစားနေတာလဲ စွယ်စုံ၊ ရှင့်ဦးလေးက
မဒီတို့ထက် ချမ်းသာပြည့်စုံတာတော့ လက်ခံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မဒီတို့
ကလည်း အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ ပြည့်စုံပြီးသားပါ။ ဒါကိုမှ မကြည့်ဖြူ
ဘူးဆိုရင်”

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ မဒီရယ်၊ မဆိုင်ပါဘူး ကိုယ့်ရဲ့ အခြေ
အနေနဲ့ မဒီရဲ့ အခြေအနေတွေက ကိုယ့်နဲ့မဒီရဲ့ အချစ်နဲ့ ဘာသက်ဆိုင်
လို့လဲ၊ အခုကိစ္စမှာ ကိုယ်ပြောနေတာက အန်ကယ်နဲ့ ကိုယ့်ကြားမှာ
ပေးထားတဲ့ ကတိကြောင့်ပါ”

“ကတိ ဘာကတိလဲ ကို”

“ဪ ဟော့ပညာရေး ဆုံးခန်းမတိုင်မချင်း ကိုယ် ရည်းစားမထား
ရဘူးလို့ အန်ကယ်ကို ကတိပေးထားလို့ပါကွာ၊ အဲဒီ ကတိကြောင့် မဒီ
ကို ကိုယ် ဖုန်းနံပါတ် မပေးနိုင်တာပါ”

သူ့ဖြေရှင်းချက်ကို မဒီ လက်မခံသလို ခေါင်းကို ခါရမ်းသည်။

“အမိပွယ်မရှိတာ ကလေးတွေမှ မဟုတ်တော့တာပဲ ကို
ပြီးတော့ လက်ရှိပိုင်ဆိုင်မှုတွေအားလုံးက ကိုပိုင်ဆိုင်မှုတွေ မဟုတ်ဘူး

လာ။ ကိုဦးလေးက ချုပ်ကိုင်ထားလို့ မရပါဘူး။”

“ဟုတ်ပါတယ် မဒီရာ၊ ဒါကို ကိုယ် သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့
ကိုယ့်မိဘတွေက ယေဘုယျကတည်းက ဆုံးပါးသွားတာလေ၊ ကိုယ့်ဦးလေး
အရိပ်အောက်မှာပဲ ကိုယ် ရှင်သန်ခဲ့ရတာ၊ ကိုယ့်ဦးလေးက လူပျိုကြီးပီပီ
အရမ်းစည်းကမ်းကြီးတာ ပြီးတော့ ကိုယ့်ကိုလည်း ပုံစံသွင်းနေတာ၊
ချုပ်ချယ်တဲ့သဘော မဟုတ်ပေမယ့် စည်းကမ်းသတ်မှတ်ထားလို့ပါကွာ
မနီ နားလည်ပေးပါနော်”

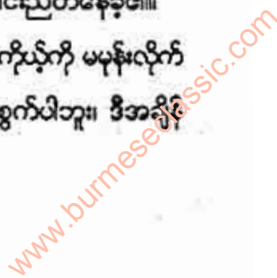
မဒီ မကျေနပ်သလို သူ့ကို မျက်မှောင်ကြီးကုပ် ကြည့်နေ၏။
နိုးသားခဲ့သော သူ့မှာသာ ချွေးတွေပြန် စိတ်တွေရှုပ်ထွေးလာသည်။

“မဒီရယ် မဒီကို ကိုယ်ချစ်ပါတယ်၊ ကျောင်းပြီးတာနဲ့ အန်ကယ်
တို့ ဖွင့်ပြောမှာပါ။ အဲဒီအခါ အန်ကယ်က သဘောတူမှာပါ”

“ဘာလဲ ရှင့်ဦးလေးက သဘောမတူလို့ ခိုးရာလိုက်ခဲ့ဆိုတာမျိုး
တော့ မဒီ လက်မခံဘူးနော်၊ အဲဒီလို မိန်းမမျိုးထဲမှာ မဒီ မပါဘူး။
အခုချယ်ခွင့် အများကြီးထဲက ရှင့်ကို မဒီ ရွေးချယ်ခဲ့တာနော်”

မဒီရဲ့ ဓာနတွေကို သူ ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နေရသည်။ မဒီ
အကန့်အသတ်မရှိဘဲ သူ ပုတ်သင်ညှို့လေးလို ခေါင်းညှိတ်နေခဲ့၏။

“မဒီရယ် ဘာမဟုတ်တဲ့ ပြဿနာလေးနဲ့ ကိုယ့်ကို မပုန်းလှိုက်
အဲဒီ စိတ်ချ အန်ကယ်က ကိုယ့်အနာဂတ်ကို ဝင်မစွက်ပါဘူး။ ဒီအချိန်

သေးမှာတော့ သူ့စည်းကမ်းအတိုင်း နေပေးတဲ့သဘောပါ မဒီရဲ့ ကျောင်းကို ကိုယ်အမြဲလာမယ်ကွာ၊ အဲဒါနဲ့ဆက်ဆံချင်တယ်ဆိုရင် ကိုယ့် လမ်းထိပ် စတိုးဆိုင်လေးက ဖုန်းကို ဆက်ခေါ်၊ သူတို့ လာခေါ်ပေးမှာပဲ”

“တော်ပါပြီ မဆက်ဆံချင်တော့ဘူး”

မဒီ ယတိပြတ် ငြင်းတော့ သူလည်း တိတ်ဆိတ်နေလိုက်တာ။ မဒီကို ဖုန်းနံပါတ် မပေးချင်ပါ။ သူ နေသော တိုက်ခန်းအောက်ထပ်မှာ ဖုန်းကို မဒီ ဆက်ခဲ့လျှင်လည်း ရေရှည်မှာ သူ့အကြောင်းတွေ ပေါ်သွား နိုင်၏။

“ဟင် မဒီ သွားတော့မှာလား”

ဆတ်ခနဲ ထရပ်သော မဒီကို မော့ကြည့်ရင်း သူ မေးတော့ မဒီ တွန့်ကုပ်ထားသော မျက်ခုံးလေးတွေ မပြေသေးဘဲ

“ဟုတ်တယ် ကလပ်တက်ရဦးမယ်”

“စောစောက အင်းလျားမှာ ဘူးသီးကြော် စားချင်လို့ဆို”

“တော်ပြီ မစားချင်တော့ဘူး”

“ဟာ မဒီကလည်း လာပါကွာ ကိုယ် လိုက်ကျွေးပို့မယ်နော်”

မဒီ လက်ကလေးကို ဆွဲကာ သူ ချောမော့ပြောတော့ သူ့မ လက်ကို ရုန်းထွက်ပစ်ရင်း

“မဒီ တကယ်ကို စိတ်မပါတော့လို့ ဝှံ့ယုံနဲ့ လာမယ့် ဆန်း”

ကျမှ ဆုံကြမယ်၊ အဲဒီနေ့ကျရင် ဘုရားသွားမယ်၊ ကုန်တိုက်မှာ ရှေးဝယ် မယ်၊ ပြီးရင် တစ်နေ့ကုန်သွားကြမယ် ကို့ကားယူခဲ့”

စောစောက မကျေနပ်စိတ်ကလေး ပြေကာ မဒီ တောင်းဆိုနေ တော့ သူ မငြင်းရဲပါ။ လေးပင်စွာပဲ ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်မိ၏။

“အိမ်ကိုပဲ လာခဲ့နော် မေမေက ကို့ကို တွေ့ချင်နေလို့”

“ဟင်”

“ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့ မေမေက ကို့အန်ကယ်လို မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒါကို နားလည်ပြီးသား ကဲ ဆန်းဒေးနော် ဘိုင်း”

လက်ကလေးပြ နှုတ်ဆက်ကာ မဒီ ထွက်သွားတော့ သူ ရင်မော ဘာ ပင့်သက်ကြီးရှိုက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

မဒီကတော့ သူမအမေနှင့် သူ့ကို ဆုံတွေ့စေချင်နေသည်။ အဲဒါကို လိမ်ညာထားသမျှတွေအတွက် မဒီ မေမေရှေ့မှောက်မှာ သူ

သယ်လိုမျက်နှာပြုရမည်လဲ၊ တွေးကြည့်ရုံနှင့် ရင်ထဲမှာ မောသွားခဲ့သည်။ ကြာရင် မလွယ်ဘူးထင်ရဲ့။

အခန်း (၈)

တက္ကစီကားလေးက ခြံဝင်းကျယ်ကြီးရဲ့ သံပန်းတံခါးကြီးရှေ့မှာ ထိုးရပ်သွားခဲ့၏။ ကျသင့်ငွေကို သူ ထုတ်ရှင်းပေးပြီး ခြံဝင်းတံခါးရှေ့မှာ သူ ရပ်လိုက်သည်။

ကွန်ကရစ်လမ်းလေး အဆုံးမှာ လှမ်းမြင်တွေ့နေရသော နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးကို မြင်လိုက်တော့ လူက တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားစေ၏။

အန်ကယ် ဦးမြတ်ဇော်ရဲ့ ကြီးမားထည်ဝါလှသော တိုက်ကြီးလောက် မခမ်းနားသည့်တိုင် မဒီရဲ့ ဂေဟာကြီးက သူ နေထိုင်သော တိုက်ခန်းလေးထက် အဆပေါင်းများစွာ ထည်ဝါနေခဲ့၏။

အုတ်တိုင်မှာ တပ်ထားသော လူခေါ်လျှပ်စစ်ဘဲလ်လေးဆီ လက်လှမ်းဖို့အပြင်မှာပဲ တိုက်ထဲက ထွက်လာသော အရိပ်လေးကြောင့်

မနိပ်ဖြစ်တော့ပါ။ ကွန်ကရစ်လမ်းမအတိုင်း သူ့ဆီလျှောက်လာနေသူက မဒီ ကိုယ်တိုင်ဖြစ်သည်။

ဝတ်ဆင်ထားသော ပန်းနုရောင် ဂါဝန်ပွပ္ပလေးနှင့်မို့ သူ နှစ်နှစ်မျောမျောလေး ဝေးကြည့်နေမိ၏။ ပခုံးနှစ်ဖက်ဆီမှာ တစ်ချောင်းကြိုးလေးတွေနှင့် လက်ပြတ်ဂါဝန်လေးမို့ မဒီ အသွင်က ပိုနုပျို ကလေးဆန်နေသလို ရှိသည်။

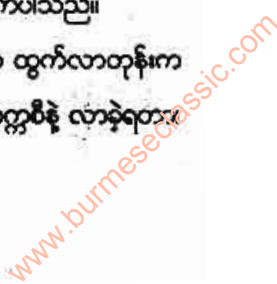
အိမ်နေရင်းမို့ထင်သည် ပခုံးသာသာ ဆံပင်လေးကိုပဲ မဒီ နုရေပြေပြေလေးပေါ်အောင် စုနှောင်ထုံးဖွဲ့ထားသည်။ ပြင်ဆင်ခြယ်သမှုဘင်းစင်နေသော မဒီရဲ့ အလှကို ဒါ သူ ပထမဆုံးမြင်တွေ့ဖူးတာ ဖြစ်သည်။

နုညက်စင်ကြယ်အောင်လှပသော မျက်နှာလေးက ကြည့်မဝသလို ဘာလက်ဝတ်ရတနာမှ မဆင်မြန်းထားသော လည်တိုင်ရှင်းရှင်း ဆေးကလည်း ဝင်းမွတ်ကျော့ရှင်းနေခဲ့၏။

“ကို”

မဒီ မျက်နှက်ဝန်းလေးတွေ သူ့ကို တအံ့တဩ ကြည့်ရင်း ငှေ့နောက်ကို ကျော်ကြည့်နေတာ သူ သဘောပေါက်ပါသည်။

“တကယ် စိတ်ညစ်စရာပဲ မဒီရာ အိမ်က ထွက်လာတုန်းက ဘာမှကွဲမပေးတဲ့ကားက လမ်းမှာ ပျက်သွားလို့ တက္ကစီနဲ့ လာခဲ့ရတာ

သံဃော့ကိုပို့ပြီး ပြင်လိုက်ဖို့ ဦးမောင်ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ထားခဲ့ရတယ်”

စိတ်ညစ်ညူးသလို ပြောရင်း ဘောင်းဘီ အိတ်ထဲက လက်ကိုင် ပဝါလေး ထုတ်ကာ သူ မျက်နှာကို သုတ်လိုက်သည်။

“ဖြစ်ရမယ် ကို ကတော့ မဒီက နောက်ကျနေလို့ တပျော်ပျော် ဖြစ်နေတာ၊ မေမေက ဖုန်းဆက်ကြည့်ခိုင်းနေတော့ ပိုခက်ကုန်ရော”

မဒီ ပြောရင်း ခြံတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပေးတော့မှ သူ မသိမသာ ပင့်သက်ရှိကိမ်တော့သည်။ မဒီမျက်ဝန်းမှာ သံသယတွေ ကင်းစင် နေတာပဲ တော်သေးသည်။

“ကိုနဲ့ ဒီဝတ်စုံလေးနဲ့ အရမ်းလိုက်ဖက်တယ် သီလာ”

သူ့ကို ပြုံးကြည့်ကာ မဒီ ပြောသည်။ မဒီ ကိုယ်တိုင် ဝယ်ပေး ထားသော စပို့ရှပ်နှင့် ဂျင်းပင်ပြာနုလေးကို သူ ဝတ်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ကားမပါလာသည့် ကိစ္စက မဒီအတွက် ဂိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မသွား တာကိုပဲ သူကတော့ ကျေနပ်သွားခဲ့ပါသည်။

“လာ ကို မေမေ ဧည့်ခန်းထဲမှာ စောင့်နေတယ်”

မဒီက သူ့ကို ဖိတ်ခေါ်ရင်း ရှေ့က ဦးဆောင်လှမ်းတော့ သူ အနောက်က တစ်လှမ်းချင်း လိုက်ခဲ့သည်။ မဒီ မေမေနှင့် ရင်ဆိုင်ဖို့ အတွက်တော့ လူက ခပ်တွန့်တွန့်ဖြစ်နေ၏။

“လာ ကို မေမေ ကိုစွယ်စုံ ရောက်လာပြီ”

မဒီက ပြုံးပြုံးလေး လှမ်းပြောနေသော မဒီမိခင်က ဆိုဟာ ဆိုင်ကြီးပေါ်မှာ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေ၏။ ရွှေကိုင်းမျက်မှန်ထဲမှ မျက်ဝန်း ဆွာကတော့ သူ့ဆီမှာ အကဲခတ်ကြည့်နေခဲ့သည်။

“ထိုင် စွယ်စုံ ဒါ မဒီမေမေ ဒေါ်ခင်ကြည်မာ လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် အန်တီ”

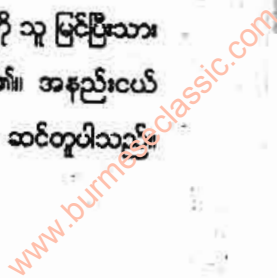
သူ ဦးညွတ်ပြီး ရိုကျိုးစွာပဲ နှုတ်ဆက်ပြီး ဝင်ထိုင်သည်။ မဒီ မေမေရဲ့ အကြည့်တွေက သူ့ဆီက လွယ်ဖယ်မသွားသေးတာ သူ့စိတ်ကို ဝီလို့ မလုံခြုံစေပါ။

“စွယ်စုံက ဒီကိုလာရင်း လမ်းမှာကားပျက်နေလို့ နောက်ကျ နေတာ မေမေရဲ့ အခုတောင် တက္ကစီနဲ့ ရောက်လာတာ”

မဒီက သူ့ကိုယ်စား ဝင်ရှင်းပြနေသည်။ သည်တော့မှ ဒေါ်ခင် ကြည်မာ ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ရင်း နှုတ်ခမ်းတွေ ပြုံးသွား၏။

“ဟုတ်လား အင်း ဖြစ်တတ်တယ်ကွဲ့ တစ်ခါတလေက အရေး ငြိအရင် ကားက ဒုက္ခပေးပြီ အိမ်မှာတောင် ကားနှစ်စီး ရှိရက်နဲ့ တကယ် အရေးကြီးရင် နှစ်စီးစလုံး ဒုက္ခပေးတတ်တာလေ အဟင်း”

ဆင်ဝင်အောက်မှာ ကားနှစ်စီး ရပ်ထားတာကို သူ မြင်ပြီးသား သေယုံ မဒီ မေမေက ထပ်အသိပေး ပြောနေပြန်၏။ အနည်းငယ် သိနှင့်နေတာကလွဲ၍ မဒီမေမေရဲ့ မျက်နှာကျက် မဒီနှင့် ဆင်တူပါသည်။

နားနှစ်ဖက်က စိန်ပွင့်နားကပ်ကြီးက အရောင်တဖျပ်ဖျပ် လက်
နေသလို လည်တိုင်က ရွှေဆွဲကြိုးကြီးကလည်း ဝင်းလက်နေ၏။ အိမ်
နေရင်းတောင် လက်နှစ်ဖက်စလုံး အပြည့်ဆင်ယင်ထားသော ကျောက်စီ
လက်ကောက်တွေက လှုပ်ရှားလိုက်တိုင်း တချွင်ချွင်မြည်နေသည်။

သူ့ အလိုက်သင့် နားထောင်နေရင်း ဟန်ဆောင်ပြီးနေရပေမယ့်
ရင်ထဲမှာတော့ သိမ်ငယ်စိတ်တွေ တိုးလာနေ၏။ မဒီ မေမေ ဆင်ယင်
ထားသော ရတနာတွေက သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဆင်မြန်းထားသော ရတနာ
တွေလို အတူအယောင်တွေ မဟုတ်တာ သေချာ၏။

“သမီး မောင်စွယ်စုံအတွက် တစ်ခုခု စီစဉ်ပေးပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့မေမေ စွယ်စုံ မေမေနဲ့ စကားပြောဦးနော်”

ညှို့ခန်းထဲမှာ သူနှင့် ဒေါ်ခင်ကြည်မာကိုပဲ ထားရစ်ခဲ့ကာ
မဒီ ထွက်သွားတော့ သူ့ပိုလို့ ရင်ထိတ်သွားမိ၏။ မေးခွန်းတွေနှင့်သာ
မဒီ မေမေ သူ့ကို စစ်ဆေးမေးလာခဲ့ရင် အခက်။

အတွေးတို့ မဆုံးခင်မှာဘဲ မဒီ မေမေဆီက မေးခွန်းတွေထူ
ကြားရ၏။

“မောင်စွယ်စုံက မိဘတွေ မရှိကြတော့ဘူးဆို”

“ဗျာ ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်ကတည်းက ဆုံး
သွားကြတာပါ။ အန်ကယ် ဦးမြတ်ဇော်က ကျွန်တော်မေမေရဲ့ အစ်ကို

ရင်းချာလေ”

“အင်း လူချင်း မဆုံဖူးပေမယ့် နာမည်ကြားဖူးပါတယ်။ သူ
ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အန်တီတောင် အစုရှယ်ယာဝင်ဖို့ ကမ်းလှမ်း
ထားသေးတယ်”

သူ့ ချွေးပြန်ချင်သွားမိ၏။ အန်ကယ် ဦးမြတ်ဇော်နှင့် မဒီ
မေမေ ပတ်သက်သွားခဲ့လျှင်တော့ သူ့အလိမ်အညာတွေ ပေါ်ကုန်တော့
မှာ သေချာ၏။

• “ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ အန်ကယ်ရဲ့ အလုပ်တွေကို ကျွန်တော်
သိပ်နားမလည်ပါဘူးခင်ဗျာ”

“သမီးပြောတော့ ဦးမြတ်ဇော်က မောင်စွယ်စုံရဲ့ အမွေနဲ့
လုပ်ငန်းတွေကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ပေးနေတာဆို”

“ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ ကျွန်တော် ကျောင်းပြီးသွားမှ
အားလုံးလွှဲအပ်ဖို့ စီစဉ်ပေးမယ်လို့ အန်ကယ်က ပြောတယ်ခင်ဗျ”

“အင်း ကောင်းတာပေါ့ကွယ် သားဘက်ကလည်း အမွေတွေ
ကို ဆက်ခံနိုင်အောင် ကြိုးစားပေါ့။ မိဘအမွေဆိုတာ ခံထိုက်လို့ ခံရတာ
ကွဲ့”

မဒီမေမေရဲ့ အခေါ်အဝေါ်တွေက ချက်ချင်းပဲ သူ့အပေါ်
ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။ ဖော်ရွေနေသော အပြုံးတွေကိုကြည့်ရင်း သူ

ရင်ဆိုင်ဖို့ မဝံ့ရဲ့ပါ။ ကော်ဖီလမ်းလေးကိုကော မဒီသာ ရောက်မလာသေးလျှင် သူ ချွေးတွေတောင် အပြိုက်ပြိုက်ကျလာလောက်သည်။

“စွယ်စုံ ကော်ဖီသောက်ဦးနော်”

မဒီက သူ့ရှေ့မှောက်မှာ ကော်ဖီပန်းကန်ကို ချပေး၏။ မဒီ မေမေကလည်း အပြုံးတွေဝေလျက်

“မုန့်တွေလည်း စားနော် သား။ သမီးက ပြင်ဆင်တော့လေး သမီးတို့ အပြင်သွားကြမလို့ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ စွယ်စုံ ခဏလေးစောင့်နော်”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြတော့ မဒီ လှစ်ခနဲ အပေါ်ထပ်ကို လှမ်းတက် သွား၏။ ဒေါ်ခင်မကြည်က မဒီကို လှမ်းငေးပြုံးကြည့်နေရင်း

“သမီးရဲ့ ခဏဆို နာရီဝက်ပဲ သားဇေ၊ စိတ်ကြိုက်ကို ပြင် တော့ ဆင်တော့မှာကွဲ့ အဟင်း”

မဒီ မေမေ စကားမှန်ပါသည်။ ထိုနေ့က နာရီဝက်လောက် မဒီမေမေနှင့်အတူထိုင်ပြီး မေခွန်းတွေဖြေ စကားတွေ ပြောလိုက်ရတာ သူ အတော်ပဲ မွန်းကြပ်သွားခဲ့သည်။

တခဏလေးမှာပဲ သိလိုက်ရတာ မဒီ မေမေရဲ့ စိတ်ရင်းခံကိုပဲ ဖြစ်သည်။ တစ်ဦးတည်းသော သမီးအတွက် ပြည့်စုံချမ်းသာသော သားမက်ကိုပဲ အလိုရှိတာ မဒီမေမေ စကားတွေ သက်သေခံနေခဲ့သည်။

“အန်တီကတော့ သမီးလေးဘဝကို မပူမပင် ဘဝလေးပဲ ညိတ်ဆိုင်စေချင်တာကွဲ့၊ အန်တီက ဆင်းရဲခဲ့ဖူးတော့ သမီးလေးကိုလည်း ဆီဒီဘဝမျိုး မပိုင်ဆိုင်စေချင်ဘူး။ အဟင်း အခုတော့ သမီးအတွက် အန်တီ စိတ်ချမ်းမြေ့နိုင်ပါပြီကွယ်”

သူ မျက်စိမျက်နှာပျက် ခေါင်းညိတ်ပြီးပြရင်း ရင်ထဲမှာ ပူလောင် နေမိသည် အဖြစ်ကို တယ်သူ သိနိုင်မှာလဲ။

ဘဝနဲ့ အချစ်ဆိုတာ တယ်လိုမှ မဆုံညီနိုင်တဲ့ မျဉ်းပြိုင်နှစ် ခြောင်းလို ရှိနေသည်လား။ သူကတော့ မိုက်မဲစွာပဲ ဆုံမှတ်တစ်ခုမှာ ဆုံချင်နေမိသည့်အဖြစ်တွေက လွဲချော်နေပြီလား။

ရင်ထဲမှာ တထိတ်ထိတ် စိုးရိမ်နေမိသော အခြေအနေကို မဒီ ပစ္စည်းတွေ စိတ်တိုင်းကျ ဝယ်ယူပြီးမှပဲ သူ ကြိုရတော့၏။

မဒီ လိုချင်တာယူ ကိုယ်ဝယ်ပေးမည်ဟု သူ့နှုတ်က ပြောခဲ့တာ မဒီ ဒီလောက်အထိ ဝယ်မည်မထင်တာကြောင့် ဖြစ်သည်။ အခုတော့ ဆောက်ချာထဲက စာရင်းတွေကြည့်ကာ သူ မျက်လုံးပြူးသွား၏။

ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှာ ပါလာတာက ငွေခြောက်သောင်းကျော်ပဲ ခွဲမည်။ မဒီ ဝယ်ထားသော ပစ္စည်းစာရင်းက တစ်သိန်းကျော် နှစ်သိန်း နီးပါးခန့် ရှိနေတော့ အခက်။

သူ ထုတ်ရှင်းမည့် ကျသင့်ငွေကို စောင့်နေသော အရောင်း
ကောင်တာက ကောင်မလေးကို မျက်နှာပူစွာ သူ ဘောင်းဘီအိတ်တွေထဲ
ဟိုနှိုက် သည်နှိုက်နှင့် ချွေးပြန်နေခဲ့၏။

“ကို ဘာရှာနေတာလဲ”

“ဟို ဟို ကိုယ့်ပိုက်ဆံအိတ်”

“ဟင် မတွေ့တော့ဘူးလား၊ ဘယ်မှာထားလို့လဲ ထွက်ကျစရာ
အကြောင်းတော့ မရှိပါဘူး”

မဒီ စိုးရိမ်သလိုလေး မေးသည်။ သူကတော့ မျက်နှာကြီး
ထူပူစွာနှင့် ဘာမှမဖြေနိုင်ဘဲ အိတ်ကပ်ထဲက ငွေခြောက်သောင်းကျော်
ကိုပဲ တုန်တုန်ယင်ယင် ဆွဲထုတ်ယူရင်း

“အိတ်ထဲ ထည့်ထားတာပဲ ကျွန်တယ်၊ ပိုက်ဆံအိတ်က ဘယ်
မှာကျန်ခဲ့သလဲ စဉ်းစားမရဘူး။ အိမ်မှာတော့ မကျန်ခဲ့ဘူး ထင်တာပဲ”

“ဟင် ဒါဆို ကို ကားထဲကျန်ခဲ့မလား။ ကားပျက်တုန်း ထူပူပြီး
ထားရစ်ခဲ့သလား”

မဒီက ထင်မြင်ချက် ပေးတော့မှ သူ ချော်လဲရောထိုင်နှင့်ပဲ။

“ဟာ ဟတ်ဘယ် ဒက်ဂျ်တုတ်ပေါ် တင်ထားမိတယ် ထင်တယ်
ဦးမိုး တွေ့မှာပါ”

“ကိုကတော့ ဖြစ်ရမယ် နေ နေ မဒီမှာ ပါပါတယ်”

စိုးမိုးစာပေ

ဆလင်းဘတ်အိတ်ထဲက ကျသင့်ငွေကို ထုတ်ပြီး မဒီ ရှင်းနေ
တော့ သူ မျက်နှာပူပူနှင့်ပဲ လက်ထဲက ငွေတွေကို ထိုးပေးရင်း

“လိုတာပဲ ခဏစိုက်ထား မဒီ ကိုယ် ပြန်ပေးပါ့မယ်”

“အံ့မယ် ကိုနော် ပြန်ပေးစရာလား။ ကို ငွေပြန်ယူထားပါ
ဒီမှာ အပြည့်အဝပါ ပါတယ်နော်”

အပြန်လမ်းစရိတ်နှင့် လမကုန်ခင် သုံးရမည့် ငွေကို တွက်ချက်
တာ သူ အိတ်ထဲ ပြန်ထည့်လိုက်ရ၏။ ရင်ထဲမှာတော့ မေ့သွားခဲ့၏။
ဒီရဲ့ တစ်နေ့ အသုံးစရိတ်က သူ့တစ်လစရိတ်ထက်တောင် ကြီးမား
နေပါလား။

“ကဲ ဗိုက်ဆာတယ်ကွာ တစ်ခုခု သွားစားရအောင်နော်”

စိတ်တိုင်းကျ ဝယ်ပြီးတော့ မဒီက ကားလေးကို ရက်စတော့ရင့်
ဘစ်ခုကို ဦးတည်မောင်းသည်။

သီးသန့်စားပွဲဝိုင်းလေးမှာ ထိုင်မိတော့ မိန်းကဒ်လေးကိုကြည့်
တာ စိတ်တိုင်းကျ မှာသမျှ သူ ရင်တထိတ်ထိတ် ဖြစ်သွား၏။ စားကြမှာ
က နှစ်ယောက်တည်းပေးမယ့် မဒီ မှာထားတာတွေက စားပွဲဝိုင်းအပြည့်
ဟင်းလျာတွေ စုံလင်လှ၏။

“ကို စားလေ ဘာထပ်မှာဦးမလဲဟင်”

“ဟာ တော်ပြီ ကိုယ် မဆာဘူး။ မဒီ စားပါ အများကြီးပဲ”

စိုးမိုးစာပေ

ကန်ဘောင် ကုန်ပါ့မလား”

“ကုန်သလောက်ပဲ စားမှာပေါ့ ကိုရဲ့၊ အိမ်မှာဆို ဟင်းလေး ငါးပွဲမှ မပါရင် မဒီ မစားတတ်ဘူး။ အကျင့်ဖြစ်နေပြီ ကိုရဲ့”

မဒီစကားကို အလိုက်သင့် ခေါင်းညှိတ်ပြရင်း သူ ပင့်သက်တွေ အခါခါ ခိုးရှိုက်နေမိ၏။ မဒီ ခပ်ထည့်ပေးသမျှကို အလိုက်သင့် စားနေရ ပေမယ့် လျှာဖျားပေါ်မှာ အရသာကင်းမဲ့နေ၏။

အန်ကယ်ပေးသည့် အသုံးစရိတ်လေးနှင့် လစဉ် အလျှဉ်း အောင် သုံးနေရသော သူ့ဘဝနှင့် မဒီရဲ့ ဘဝက မိုးခွဲမြေပမာ ဖြစ်နေပါ လာ။

စားသောက်ပြီး ကျသင့်ငွေရှင်းတော့ မဒီကပဲ ဇွတ်ရှင်းသွားခဲ့ သည်။ သူ့မှာ မလှဲ့သာ မလွန်သာနှင့် မဒီအနားမှာ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးပဲ နှုတ်ဆိတ်နေရ၏။

ပန်းခြံထဲမှာ စကားပြောရင်း ထိုင်ဖြစ်ကြတော့ မဒီက ဆလင်း ဘက်အိတ်လေးဖြင့်ကာ သူ့လက်ထဲ ဖိတ်စာလေးကမ်းပေး၏။

“ဘာလဲဟင် မဒီ”

“နောက်တစ်ပတ်ထဲမှာ မဒီ မွေးနေ့ပွဲ ရှိတယ်၊ ခြံထဲမှာပဲ လုပ်ဖြစ်မှာလေ ကို လာခဲ့နော်”

“အင်း လာမှာပေါ့ မဒီရယ်”

စိုးမိုးစာပေ

ရွှေရောင် ဖောင်းကြွစာလုံးလေးတွေနှင့် လှပမွှေးကြိုင်နေသော ဖိတ်စာလေးကိုကြည့်ရင်း သူ့အိတ်ထဲက ငွေတွေကို သတိရလိုက်မိ၏။

မဒီအတွက် လက်ဆောင်ကောင်းကောင်းလေး ရဖို့အတွက် လကုန်ရက်အထိတော့ သူ ချာလည်ခုက္ခရောက်ဦးမှာ သေချာသည်။

ဒါကို မဒီ သိမှာမဟုတ်သလို သိဖို့လည်း မလိုအပ်ပါ။

မဒီရယ် မင်းကိုချစ်တဲ့စိတ်တစ်ခုတည်းနဲ့ ကိုယ် မိုက်မဲတတ် နေခဲ့တာကို မင်း နားလည်ပေးနိုင်ခဲ့ရင်...။

စိုးမိုးစာပေ

တကယ်ဆို သူ့အတွက် ဦးမောင်ပါ အန်ကယ်ဦးမြတ်ဇော်ကို လိမ်ညာခဲ့ရတာ ဖြစ်သည်။ မဒီရဲ့ မွေးနေ့ပွဲကို တက္ကစီနှင့်သွားလျှင် မဖြစ်တာမို့ ဦးမောင်ကို သူ အကူအညီတောင်းခဲ့သည်။

သူ့ကို ခင်မင်နေသော ဦးမောင်ကလည်း အန်ကယ် ဦးမြတ်ဇော်ကို လိမ်ညာပြီး ကားကို ရအောင်ငှားခဲ့သည်။ ဒီအတွက်တော့ ဦးမောင်ကို သူ ကျေးဇူးတင်ရတော့မည်။

“အင်း မင်းက အခုလို ဝတ်စားထားတော့လည်း တကယ် သူ့ဌေးသားအတိုင်းပဲကွ”

သူ ဝတ်စားဆင်ယင်ထားတာကို နောက်ကြည့်မှန်ထဲက ကြည့်ရင်း ဦးမောင် ချိုးကျူးတော့ သူ မလုံမလဲ ပြုံးမိသေးသည်။ တကယ်ဆို သူ့ရဲ့ဘဝအမှန်ကို ဦးမောင်ပဲ အသိဆုံးဖြစ်သည်။ အတုအယောင် ဘဝကြီးနှင့် ဦးမောင်ကိုပါ ဝိုင်းဝန်းလိမ်ညာခိုင်းရတာ သူ လိမ်ပြာမလုံပါ။

“ဟော ဟို ခြံပဲ ဦးမောင်”

မဒီတို့ ခြံရှေ့ရောက်တော့ ဦးမောင်က ကားကို ညင်သာစွာပဲ ခန့်ကြော့ဝင်လိုက်သည်။ ကားရပ်ဖို့ သတ်မှတ်ထားသော မြက်ခင်းပြင်မှာ ဆောင်ပုံသော ကိုယ်ပိုင်ကားလေးတွေက အစီးနှစ်ဆယ်ကျော် သုံးဆယ်ခန့် ရှိနေ၏။

“ဟား တကယ် ဂရိတ်တွေပဲကွ”

အခန်း (၉)

“မင်းကို ကူညီရပေမယ့် ခပ်လန့်လန့်ပဲကွ”

ဦးမောင်က စိုးရိမ်သလို ဆိုသည်။ သူ ဦးမောင်ကို ကျေးဇူးတင်စွာ ပြုံးပြလိုက်ရင်း

“ကျွန်တော် သိပါတယ် ဦးမောင်၊ ဒါပေမဲ့ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ဗျာ အလွန်ဆုံး တစ်နာရီလောက်ပါ”

ဦးမောင်က ကားကို ထိန်းမောင်းနေရင်း ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်သည်။

“အေး ငါကလည်း သူ့ဌေးကို လိမ်ညာပြီး အကူအညီတောင်းခဲ့ရတာကွ၊ ငါ့မိန်းမ ဆေးခန်းပြစရာရှိတယ်လို့ ညာခဲ့ရတာ အင်း မဆီမဆိုင် ငါ့မိန်းမက ရောဂါသည် ဖြစ်သွားတာပေါ့ကွာ ဟား ဟား”

ဦးမောင် သူ့စကားသူ သဘောကုမ္ပဏီ ရယ်မောလို့ နေပြန်သည်။

ဦးမောင်နှုတ်က ရေရွတ်သလို သူလည်း အံ့ဩသွားမိသည်။ မဒီရဲ့ မွေးနေ့ပွဲက ဒီလောက်အထိ ခမ်းနားလိမ့်မည် မထင်ခဲ့ပါ။ အခုတော့ မြက်ခင်းပြင်မှာ စားပွဲပိုင်းတွေက အပြည့်၊ မွေးနေ့ကိတ်ကြီး တင်ထားသော စားပွဲရုံညှပ်ကြီးကလည်း ခန့်ညားနေ၏။

ဦးမောင်ရဲ့ အကူအညီသာ မရခဲ့လျှင် သူတော့ တကယ် အရှက်ကွဲမှာ သေချာသည်။ မဒီ ဖိတ်ထားသည့် ဧည့်ပရိသတ်တွေထဲမှာ သူက အနိမ့်ဆုံးကောင် ဖြစ်သွားနိုင်၏။

“ဦးမောင် လိုက်ခဲ့ပါလား”

“ဟာ မလိုက်တော့ပါဘူး၊ စွယ်စုံ သွားပါကွား၊ ငါ ကားထဲက ထိုင်စောင့်မယ် သွား”

ဦးမောင်က အလိုက်တသိ ငြင်းနေတော့ သူပဲ ကားတံခါးနှစ်ဆင်းလိုက်၏။ နောက်ခုံ ရှုပ်ပြာနက္ကင်ပေါ်မှာ မီးခိုးရင့်ရောင်ကုတ်နီ ဘောင်းဘီလည်း မီးခိုးရောင်ပဲ သူ ဝတ်ထားတာဖြစ်သည်။

နေလင်းဆီကဝတ်စုံကို သူ ကြိုတင်ငှားထားတာမို့ တော်တော်၏။ နို့မို့ ဒီလိုပွဲတက်ဝတ်စုံ သူမှာ မရှိပါ။ ရှိရအောင်လည်း သူ့လိုလူက အခုလို ဖိတ်မည့်မိတ်ဆွေမှ မရှိဘဲလေ။

“ဟယ် ကို လာ လာ စောစောကပဲ မေမေတောင် မေမေ သေးတယ်”

စိုးစိုးစာပေ

“ကိုယ် နောက်မကျပါဘူးနော် မဒီ”

“ဟင့်အင်း မွေးနေ့ကိတ်က နောက်နာရီဝက်လောက်မှ လှီး နာလေ၊ အဲဒီအချိန်မှာ ကိုကို မဒီက ရှိစေချင်တာ”

မဒီရဲ့ အလေးအနက် ဖိတ်ကြားခံရသူ အဖြစ်သူ ကျေနပ်ရ ညည်လား။ မဒီ ကွဲခေါ်လာသော စားပွဲပိုင်းကို သူ လျှောက်ခဲ့၏။

“ဟော သား ရောက်လာပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ အခုပဲ ရောက်တာပါ”

“ဒါဆို စိတ်ကြိုက် သုံးဆောင်ဦးနော်၊ သမီးမွေးနေ့ကမ္ဘာ့ လှီး ငါ့မှ ပြန်ပေါ့၊ အန်တီမိတ်ဆွေတွေကို ကြိုရဦးမှာမို့ ခွင့်ပြုဦးနော်”

“ရတယ် အန်တီ ကျွန်တော့်အတွက် အားမနာပါနဲ့၊ အန်တီ ထုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပါခင်ဗျာ”

“အေး အေး သူ့စိမ်းတွေမှ မဟုတ်ဘဲ သားရယ်၊ အဟင်း ဘင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေနော် သမီး မောင်စွယ်စုံကို ဧည့်ခံထားလိုက် နဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

မဒီ မေမေ စားပွဲပိုင်းက ထွက်သွားမှ သူလည်း စိတ်တွေ ဆွဲပါးသွားရသည်။ ရွှေအိုရောင် ဖဲသားဝတ်စုံလေးနှင့် ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် ဆေး လှပနေသော မဒီက သူ့နံ့ဘေး ထိုင်ခုံမှာဝင်ထိုင်သည်။

စိုးစိုးစာပေ

“စားနော် ကို ဒံပေါက် ကြိုက်တယ် မဟုတ်လား”

“အင်း ကြိုက်ပါတယ်ကွာ ဒါပေမဲ့ မဒီအလှကို ကြည့်မဝသေးလို့”

“အဟင်း ဟင်း အပိုတွေ”

“တကယ်ပြောတာ ဒီလောက်အထိ လှနေတော့ မဒီ အလှကို ဝိုင်းဝေးကြည့်နေတဲ့သူတွေကို မနာလိုဘူးကွာ”

မဒီ ရှက်ပြီးလေးနှင့် ရယ်နေရင်း သူ့ပန်းကန်ထဲ အသည်းပတ် တစ်ဖက် ခပ်ထည့်ပေးသည်။ သူ ကုတ်အင်္ကျီထဲက ကတ္တီပါဘူးလေးကို ထုတ်ယူပြီး မဒီကို ကမ်းပေး၏။

“မဒီအတွက် ကိုယ့်လက်ဆောင်၊ တန်ဖိုးကြီးချင်မှ ကြီးလိမ့်မယ် အမှတ်တရပေါ့”

“ရပါတယ် ကိုရယ် ကိုယ်ရောက်လာတာကိုပဲ မဒီ ကျေနပ်တယ်”

ကတ္တီပါဘူးလေးမှာ ချည်နှောင်ထားသော ဖဲကြိုးပြာလေးကို မဒီ ဖြည့်ကာ သူ့ရှေ့မှာပဲ ဖွင့်ကြည့်သည်။

“ဟယ် လှလိုက်တာ ကျေးဇူးတင်တယ် ကို”

အသည်းပုံ ရွှေခွဲပြာလေးကိုကြည့်ကာ မဒီ မျက်နှာလေး ရွှင်ပြီးကျေနပ်သွားတော့ သူလည်း ကြည့်နှုတ်ပြီးဖြစ်သွားရသည်။ ဒီပစ္စည်း

လေးအတွက် သူ့လက်ထဲမှာ ရှိသော ငွေတွေအကုန် ပေးဆပ်ရင်းနှီးခဲ့တာကို မဒီ မသိပါ။

ဒီတစ်လလုံးတော့ သူ့အသုံးစရိတ်အတွက် ချာလည်နေမှာ ဆာချာသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဆင်ပြေသလို ရင်ဆိုင်ဖို့အတွက် သူ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“မဒီ နှစ်သက်တယ်ဆိုရင် ကိုယ် ဝမ်းသာပါတယ်။ ဒီထက် ဘန်ဖိုးရှိတဲ့ လက်ဆောင်ကို မဒီအတွက် ကိုယ်က ပေးချင်တာ”

“ဟင့်အင်း မလိုတော့ဘူးလေ ကိုရဲ့၊ ကိုရဲ့ အချစ်ကို မဒီ နိုင်ဆိုင်ထားပြီးပြီပဲ ဘာများလိုသေးလို့လဲ”

မဒီစကားက သူ့ရင်ထဲအထိ စူးစူးနစ်နစ် တိုးဝင်သည်။ မဒီ ခုယ် အချစ်ကို ငွေကြေးနေတွေထက် မင်း တန်ဖိုးထားမြတ်နိုးတတ်ပါစေ သို့ ကိုယ် ဆုတောင်းနေမိတယ်။

“ကို ထိုင်ဦးနော် ဟိုမှာ ကျောင်းက သူငယ်ချင်းတွေလာလို့”

သူ့ကို ခွင့်တောင်းပြီး မဒီ ခပ်သွက်သွက်လေး ထွက်သွားခဲ့၏။ သူ့အိုရောင် နတ်သမီးလေးရဲ့ အလှကို သူ နစ်နစ်မျောမျောလေး ငေးကြည့်နေမိသည်။ ထိုအခိုက်မှာပဲ ဧည့်ခံပွဲထဲကို လှမ်းဝင်လာသော အန်ကယ် ဦးမြတ်ဖော်ကို သူ တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဟာ”

ခင်မှာ ထိတ်ခနဲ တုန်လှုပ်သွားခဲ့ကာ လက်ထဲက ဇွန်းနှင့်
ခင်ခင်ကိုတောင် လွှတ်ချမိသည်အထိ ဖြစ်သွား၏။

ဧည့်ပရိသတ်တွေက သိပ်အများကြီး မဟုတ်သေးတော့ အန်
ကယ် ဦးမြတ်ဇော် ဧည့်ခံပွဲထဲ ဝေ့အကြည့်မှာ သူ့ကို မြင်တွေ့သွား၏။
သူ ချက်ချင်း ခေါင်းပျံ့ပြီး ရှောင်ပေမယ့် ဦးမြတ်ဇော် မျက်မှောင်ကြီးကုန်
ကာ ကြည့်နေဆဲ။

မဒီရဲ့ ငွေးနေ့ပွဲကို ဦးမြတ်ဇော် ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ။
ဘယ်သူက ဖိတ်ခဲ့တာလဲ။ တွေးရင်း သူ ချွေးတွေပြန်လာသည်။ မဝံ့မရဲ
ခေါင်းဇောကြည့်တော့ အန်ကယ် ဦးမြတ်ဇော်နှင့် ရပ်ပြီး စကားပြောနေ
တာ မဒီ မေမေ ဒေါ်ခင်ကြည်မာ ဖြစ်နေသည်။

သွားပြီး၊ ပြဿနာတွေက ရှုပ်ထွေးကုန်တော့မှာ သူ ချက်ချင်း
သဘောပေါက်လိုက်သည်။ မဒီကို လှမ်းကြည့်တော့ သူငယ်ချင်းတွေနှင့်
ရယ်မောပြီး ပွဲကုန်နေသည်။

သူ ဖျတ်ခနဲ စားပွဲက ထရပ်ပြီး လူစုကြားထဲမှာ ကိုယ်ရောင်
ဖျောက်လိုက်၏။ ထင်သည့်အတိုင်းပါပဲ။ မဒီ မေမေက သူ့စားပွဲကို
လှမ်းကြည့်ကာ ဂျာဖွေနေသည်။

သူ ချက်ချင်း ပျောက်သွားတာမို့ ဦးမြတ်ဇော်လည်း အံ့ဩသွား
ပုံနှင့် ဟိုကြည့် ဒီကြည့် ဂျာဖွေနေ၏။ မြက်ခင်းပြင်မှ ရှောင်ထွက်ကာ

သူ ကားပါကင်ဘက်ဆီ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်ခဲ့၏။

“ဟင်”

ဦးမောင်ကိုလည်း မတွေ့။ ကားလည်း မရှိတော့ပါ။ အန်ကယ်
ဦးမြတ်ဇော်ကို မြင်လိုက်ကတည်းက ဦးမောင် လစ်ထွက်သွားပြီ ထင်သည်။
သူလည်း ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ခြံဝင်းအပြင်ဘက်သို့
အပြေးရုံတမယ် ခြေလှမ်းတွေနှင့် လစ်ထွက်ခဲ့ရတော့၏။

ဘာတွေဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့မည်လဲဆိုတာ သူ မတွေးရဲပါ။
မွေးနေ့ကိတ် မလှီးခင် သူ ပျောက်သွားခြင်းအတွက် မဒီ
မိတ်ဆိုးနေမည်လား။ ထိုထက်အရေးကြီးတာ ဦးမြတ်ဇော်နှင့် ခင်မဒီ
အမေတို့ပဲ ဖြစ်သည်။

သူ့အကြောင်းတွေသာ အန်ကယ်ဦးမြတ်ဇော် ဖွင့်ချပစ်လိုက်
သူင် ရင်ဆိုင်ရမည့် ပြဿနာတွေက အများကြီး။
ကံကြမ္မာရယ် ရက်စက်လိုက်တာ။

အခန်း (၁၀)

စူးရှတောက်ပနေသော မဒီ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ နာကျည်းမုန်းတီးခြင်းတို့ ရောင်စဉ်တွေ ဖြာလက်နေကြသည်။ သူ တောင်းပန်သော မျက်ဝန်းတွေနှင့် မော့ကြည့်တော့ မဒီ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တင်းခနဲ စေ့ကာ ချာခနဲ မျက်နှာလွှဲသည်။

“မဒီ”

“ဘာမှထပ်မကြားချင်တော့ဘူး စွယ်စုံ ရှင် လူလိမ်လူညာပဲ”

“ကိုယ် ရှင်းပြပါရစေ မဒီ”

“မလိုအပ်တော့ဘူး စွယ်စုံ၊ သိပ်ရှက်စရာကောင်းတာပဲ၊ ရှင် ကျွန်မကို လှလှပပကြီး လိမ်ညာခဲ့တာပဲ၊ ဦးမြတ်ဇော် ကိုယ်တိုင် မေမေနဲ့ ကျွန်မရှေ့မှောက်မှာ အားလုံးကို ပြောပြသွားခဲ့တာ၊ အနိကယ် ဦးမြတ်ဇော်

စိုးစိုးစာပေ

က ရှင်ရဲ့ အမွေတွေကို ထိန်းသိမ်းပေးတာ ဟုတ်လား ရှင် အရှက်တရားမရှိ လိမ်ညာခဲ့လိုက်တာ”

ဖြစ်နိုင်လျှင် မဒီ ရှေ့မှောက်က သူ အငွေ့ပျံ ပျောက်သွားချင်မိသည်။ မဒီကို ရင်ဆိုင်ရှင်းပြဖို့ စကားတွေလည်း မရှိတာ အမှန်။

“ရှင်ကို စာနာသနားမှုတစ်ခုနဲ့ပဲ ဦးမြတ်ဇော်က ထောက်ပံ့ပေးထားတာတဲ့၊ မိဘမဲ့တစ်ကောင်ကြွက် ဘာမှအဆင့်အတန်းမရှိတဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက်ရဲ့ လှည့်စားမှုတွေထဲမှာ ကျွန်မ ချာလည်သွားတာ ဘော်တော် ရှက်စရာကောင်းတယ်”

“မဒီ ကိုယ်မင်းကို တကယ်ချစ်တာပါ”

“ချစ်တာ ဟုတ်လား မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ကို ရှင် ညိမ်ညာယူခဲ့တာ စွယ်စုံ”

“မဟုတ်ပါဘူး မဒီရယ် ကိုယ်လေ မင်းကို ဆုံးရှုံးရမှာ ကြောက်ညို့ပါ၊ မင်းကို ကိုယ်မြတ်နိုးစွာ ချစ်ခဲ့တာပါ”

“ဘာလဲ ကျွန်မရဲ့ ချမ်းသာစည်းစိမ်တွေကို တွက်ဆပြီး ရှင် ချွေးကပ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“ဟာ မဟုတ်ဘူး မဒီ”

“တော်ပါတော့ စွယ်စုံ ရှင်ပါးစပ်က ဘာစကားမှ ကျွန်မ ကြားချင်ဘူး၊ သိပ်ရှက်စရာကောင်းတဲ့ ဖြစ်ရပ်ပဲ၊ မေမေဆို ရှင်ကို

စိုးစိုးစာပေ

တော်တော် ကြောက်သွားတယ်။ ရှင့်မျက်နှာကိုလည်း ကျွန်မ လုံးဝ မမြင်ချင်တော့ဘူး။”

ရက်စက်ခါးသီးသော စကားလုံးတွေသာမက မဒီ မျက်ဝန်းထဲ မှာလည်း မုန်းတီးရွံရှာခြင်းတွေ အုံ့ကျင်းပွဲနေသည်။ တစ်ခါတုန်းက သူ့ကိုချစ်ပါသည်ဆိုသော မဒီ စကားသံလေးတွေ ဆိတ်သုန်းခဲ့ပြီလား။

“မဒီ ကိုယ် မင်းကို ညာခဲ့တာအတွက် တောင်းပန်ပါတယ်ခနား ဒါပေမဲ့ မင်းကို ကိုယ်မြတ်နိုးစွာ ချစ်ခဲ့တာတော့ ယုံကြည်ပေးပါ။”

မဒီ နှုတ်ခမ်းတွေ မွဲကျသွားခဲ့ကာ ချာခနဲ လှည့်အတွက်မှာ သူမ ဒီလက်ဖဝါးလေးကို လှမ်းဆွဲထားမိ၏။

“တောက်”

နာကျည်းခံပြင်းသော တက်ခေါက်သံနှင့်အတူ မဒီ သူ့လက်ကို ပုတ်ခါချသည်။ ပြီးတော့ မဒီ ညာလက်ဝါးတစ်ဖက် မြှောက်တက်သွား၏။

“လူလိမ် လူညာ”

ပါးပြင်ပေါ်က နာကျင်မှုထက် မဒီရဲ့ စကားလုံးတွေက ရင်ကို ထိရှစေသည်။ သွေးရောင်လွှမ်းကာ နီရဲနေသော မဒီ မျက်နှာပေါ်မှာ မျက်ရည်စတွေကိုတော့ နောက်ဆုံး သူ မြင်လိုက်ရ၏။

တစ်ဘဝလုံးစာအထိ မဒီ အမုန်းတွေက သူ့အပေါ် ကြီးမား သွားခဲ့ပြီလား မဒီရယ်။

စွယ်စုံ ဆိုတဲ့ကောင်ဆီမှာ ဘာတစ်ခုမှ ပြည့်စုံမှု မရှိတာ ခန့်ခံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းကိုချစ်တဲ့ အချစ်တွေတော့ ရင်နဲ့အပြည့် ရှိ ခဲ့ပါတယ်။

ဒါကို မင်း မယုံနိုင်ဘူးဆိုရင်...။

“ဒီလို အခြေအနေတွေ ကြုံလာမှာမို့ မင်းကို ငါတို့ တားခဲ့တာ ဝဲ စွယ်စုံ”

နေလင်း စိတ်မကောင်းသလို ဆိုသည်။ ကိုနောင်ကလည်း သူ့ကို ငေးစိုက်ကြည့်ပြီး ခေါင်းကို ခါရမ်းနေ၏။ ရင်ထဲမှာ လစ်ဟာနေ သော ဝေဒနာတွေ ပြည့်နှက်နေတာကလွဲလို့ သူ ဘာစကားမှ မဆိုနိုင်ပါ။

“ခင်မဒီ မင်းကို ချစ်ခဲ့တာက မင်းကို ပြည့်စုံချမ်းသာတဲ့ ခုဋ္ဌာသား တစ်ယောက် ထင်လို့ပါကွာ”

ကိုနောင် စကားက ရင်ကို ထိထိရှရှ စူးနစ်စေသည်။ မဒီ သူ့ကို ချစ်ခဲ့တာ ငွေကြေးနေ အရှိန်အဝါကြောင့်လား။ ဟင့်အင်း သူ ထက်မခံနိုင်ပါ။ မဒီ သူ့ကို တကယ်ချစ်ခဲ့တာဟုပဲ ယုံသည်။

“မဒီ ငါ့ကို ချစ်ခဲ့တယ်လို့ ငါ ယုံနေတယ် ကိုနောင်”

“ဘာကွ အခုတောင် မင်းကို ရက်ရက်စက်စက် ခါးခါးသီးသီး ဆွဲနှိပ်ခဲ့တဲ့ မိန်းမကို မင်းမို့ ယုံကြည်နေတယ်”

“စွယ်စုံ မင်း အခုအချိန်ထိ ခင်မဒီရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို မမြင်သေးဘူးလား။ သူ မင်းကို ဘာကြောင့် မုန်းသွားတာလဲ။ အဖြေက ရှင်းနေတာပဲ။ မင်းကို သူ မျှော်လင့်ထားသလို အခြေအနေမျိုး မဟုတ်လို့ ထားခဲ့တာပဲပေါ့ကွာ။ ခင်မဒီက ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို စံနှုန်းနဲ့ ရွေးခဲ့တာပါကွာ”

မဒီအပေါ်မှာ နေလင်းတို့ ထင်မြင်ချက်တွေက မာတင်းပြတ်သွားသည်။ ဒါကို သူ လက်မခံချင်မိတာလည်း အမှန်ဖြစ်သည်။

“အချစ်ကို ဦးနှောက်နဲ့ စံနှုန်းထားပြီး မဒီ ရွေးကောင်းရွေးခဲ့မယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကို သူ တကယ်ချစ်ခဲ့တာလို့ ငါ ယုံတယ်။ အခု မုန်းတယ်ဆိုတာက ငါ လိမ်ညာခဲ့တဲ့ကိစ္စကြီးကို သိသွားလို့ သူ ဒေါသထွက်စိတ်ဆိုးသွားတာပါ။ သူ့ရင်ထဲမှာ ငါ ရှိနေသေးတယ်ဆိုတာ သေချာတယ်”

“ဟား မင်းတော့ သွားပြီ စွယ်စုံ။ ဒီအချိန်ထိတောင် မင်းက မျှော်လင့်ချက်ကြီးနဲ့ ရင်ခုန်နေသေးလား”

“ငါ သူ့ကို မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူးကွာ”

နေလင်း ကျွတ်ခနဲ စုတ်သပ်ရင်း စိတ်ပျက်သလို ခေါင်းညှိုးခါရပ်သည်။

“လဲသေလိုက်တော့ စွယ်စုံ မင်းဘက်က မျှော်လင့်ချက်ကြီးနဲ့

ခင်မဒီကို ထပ်မျှော်လင့်နေဦးမယ်ဆိုရင်လည်း ဘာမှဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ ပြောခဲ့တယ် မင်းကို ခင်မဒီ အတော်စိတ်နာသွားမှာ။ မုန်းချက်နဲ့နှမ်းထွက် မကိုက်တော့ ရှက်လည်းရှက်သွားမှာ”

အားလုံးကတော့ မဒီကို အချစ်ကို မခံစားတတ်သူဟုပဲ အကြွင်းခဲ့ ယုံကြည်ထားခဲ့ကြသည်။ မဒီ ရင်ထဲမှာ အချစ်မရှိတော့ဘူးတဲ့လား။ အချစ်ကို ခံစားတတ်သည့် နှလုံးသား မရှိနိုင်ခဲ့ဘူးလား။

မိုက်မဲသည်ဟုပဲ ဆိုချင်ဆို သူကတော့ မဒီကို ချစ်နေဆဲ။ ဘယ်လိုအခြေအနေပဲရောက်ရောက် မဒီကို မြတ်နိုးနေဦးမှာ သေချာသည်။

ရင်မှာ ခံစားပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရတာ အိပ်မက်မှ မဟုတ်ခဲ့ပဲ မဒီရယ်။

အခန်း (၁၁)

မုန်းနိုင်သော သူကတော့ မဒီတို့ကျောင်းကို အမြဲရောက်သည်။ ဥပေက္ခာပြုနိုင်သော မဒီက သူ့ကိုမြင်သည်နှင့် ပြုံးနေသော မျက်နှာက မာတင်းခက်ထန်သွားတတ်သည်။ ချာခနဲ မျက်နှာလွှဲကာ ရှောင်ဖယ်သွားတတ်၏။ မဒီရဲ့ ဒေါသအမုန်းတွေ သူ့အပေါ် မပြေငြိမ်းပါလား။

မုန်းတိုင်းပြီးရင် လေပြည်လာမည်ဟု သူ ယုံကြည်ထားခဲ့သော်လည်း မဒီအနားမှာ တာတွဲတွဲ မြင်လိုက်ရသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကြောင့် ချောက်ချားသွားခဲ့တာက သူပဲဖြစ်၏။

“အဲဒီကောင်က တို့ကျောင်းက မဟုတ်ဘူး၊ စွယ်စုံ၊ ဆေးကျောင်းတက်နေတဲ့ ဆရာဝန်လောင်းတဲ့”

“ဒီထက် ပိုသေချာတဲ့ သတင်း ငါ ပြောပြမယ် စွယ်စုံ၊ အဲဒီ ဆရာဝန်လောင်းနဲ့ မဒီအမေက သဘောတူထားတာတဲ့၊ ကျောင်းပြီးရင် ခရစ်တော်မယ်ဆိုပဲ”

“ဟင်”

နေလင်းတို့ဆီက သတင်းတွေက သူ့ကို တုန်လှုပ်စေ၏။ သူ အပ်စုံစမ်းကြည့်တော့ ပိုလို့တောင် သေချာသွားခဲ့၏။

မဒီ တစ်ခါက သူ့ကိုပြောပြခဲ့ဖူးသော ပိုးဟပ်ဖြူဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ် ဒါပဲ။ မဒီနှုတ်က မချစ်ပါဘူးဟု ကြေညာထားခဲ့သောသူကို မဒီ ဘာကြောင့် တွဲပြနေခဲ့တာလဲ။

မဒီကို ထိပ်တိုက်ဆုံပြီး သူ မေးကြည့်တော့ သံယောဇဉ်တို့ တင်းမဲ့နေသော မဒီ မျက်ဝန်းတွေက သူ့ကို စိမ်းသက်စွာ ကြည့်ရင်း

“ရှင် ကြားခဲ့တာ အမှန်တရားတွေပဲ၊ ဟုတ်တယ် အာကာဆောင်က ကျွန်မရဲ့ ခင်ပွန်းလောင်းပဲ”

“မဒီ မညာပါနဲ့ မင်း ကိုယ့်ကို တမင်တွဲပြနေတာလား”

“စွယ်စုံ ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဘာမှမပတ်သက်တော့ဘူးနော်၊ ရှင်ကို အခွဲတိုက် တွဲပြရအောင် ဘာဖယားမှလည်း မရှိဘူး၊ ရှင်နဲ့ပတ်သက်သမျှ ကျွန်မ ရင်ထဲမှာ ဘာမှမကျန်တော့တာ”

“မဒီ မင်း သူ့ကို မချစ်ဘူးဆိုတာတော့ မငြင်းနဲ့”

မဒီ ဟက်ခနဲ တစ်ချက် ရယ်သည်။ နညက်လှပနေသော မျက်နှာလေးက ဘယ်တော့မှ အလှတို့ မပျက်ယွင်းဘဲ လှပစွာ ရှိနေဆဲ ပါလား။

“အချစ်ဆိုတာကို ကျွန်မ မယုံကြည်ဘူး။ ကျွန်မအတွက်လည်း လုံးဝ မလိုအပ်တော့တဲ့အရာပဲ။ အာကာအောင်ကို ကျွန်မ ခင်ပွန်းလောင်း အဖြစ် ရွေးချယ်ပြီးပြီ။ ခေါင်းညိတ်ဝန်ခံပြီးပြီ။ မေမေ့ကိုလည်း ကတိပေး ပြီးပြီ။ မကြာခင် ကျွန်မတို့ တရားဝင် စေ့စပ်ဖြစ်မယ်။ ကဲ ရှင် သိချင် တာ ဒါပဲမို့လား။”

“မဒီ”

သူ လှမ်းခေါ်ပေမယ့် မဒီ တစ်ချက်လေးတောင် လှည့်မကြည့် ပါ။ စလစ်ပါ ဖိနပ်ပါးလေးထဲက ခြေဖမိုး ဝင်းမွတ်မွတ်လေးဆီက ဖုန်ချိန်း လေးက တလက်လက် ပြာသွားခဲ့သည်။

မဒီနှုတ်က စကားတွေက သူ့ရင်ထဲမှာ မြားချက်တွေလို စီးဝင် စိုက်ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။

ဘဝကို အချစ်မပါဘဲ တည်ဆောက်ဖို့ မဒီ သွေးကြောတတ်သူ မဟုတ်ဆိုတာ သူ နားလည်လိုက်ပါသည်။

တစ်ဦးတည်းသော သား ငွေကြေးဂုဏ်ဒြပ်မှာလည်း ပြည့်စုံသူ ဆရာဝန်လောင်း အာကာအောင် ရင်ခွင်ကို နှိုဝင်ဖို့ မဒီ ရွေးချယ်လိုက်

ဦးပျို။

ဒါဟာ မဒီရဲ့ နှလုံးသား ဆုံးဖြတ်ချက် မဟုတ်သော ရွေးချယ် နှုတ် သူ သိလိုက်ခဲ့ပြီးပြီ။

ကိုယ်ချစ်သော မိန်းကလေးကို တစ်ပါးသူ ရင်ခွင်ထဲမှာ ရှိနေ သည့်အဖြစ်ကို ငေးကြည့်နေရမှာတဲ့လား။ တကယ်ဆို မဒီရဲ့ နှလုံးသား ဆီက အချစ်ကို သူ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ပြီးသား။

ဟင့်အင်း၊ ဘယ်တော့မှ မိလားကို ငါ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး မဒီ။ မင်း နှိုဝင်ရမယ့် ရင်ခွင်က ငါ့ရင်ခွင်ပဲ။ စွယ်စုံ ဆိုတဲ့ကောင် ခဲ့ ရင်ခွင်ပဲဖြစ်ရမယ်။

ဒီကောင် ရင်ခွင်ထဲမှာ ငွေတွေ ဂုဏ်တွေ ခြပ်တွေ ဘာတစ်ခုမှ မရှိဘူး မဒီ ဒါပေမဲ့...။

မင်းကို အနှိုင်းမဲ့ မြတ်နိုးခြင်းတွေကတော့ အလှူအပယ်ကို မှုတ်တယ်ဆိုတာ မင်း ယုံကြည်သွားမှာပါ။

အခန်း (၁၂)

“ဒုန်း ဒုန်း ဒုန်း”

“စွယ်စုံ စွယ်စုံ”

အခန်းတံခါးကို တခုနဲ့တခု ထုခိုက်ပြီး အော်ခေါ်သံတွေကြား
သူ့စိတ်တွေ အတိတ်ရဲ့ လှိုင်းတွေထဲက ဆတ်ခနဲ လန့်နိုးသည်။

မဒီ အခန်းထဲက ခေါ်နေတာမှန်း သိလိုက်တာမို့ ဝည်းခနဲ
ဆက်တီထိုင်ခုံမှ သူ ကသောကပျော လူးလဲထကာ ထွက်ခဲ့သည်။

“ဒုန်း စွယ်စုံ စွယ်စုံ ဒုန်း”

“လာပြီ မဒီ ခဏလေး ဒီမှာ သော့ဖွင့်နေလို့”

သူ ပြန်အသံပေးရင်း သော့ကို အမြန်ဖွင့်သည်။ ပြီးမှ အ
တံခါးကို ဝန်းခနဲ ဆွဲဖွင့်လိုက်တော့ မဒီ မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့ကာ ရင်ထဲ

စိုးမိုးစာပေ

“ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲ မဒီ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ ကျွန်မ အိမ်သာတက်ချင်လို့”

မမျိုသိပ်နိုင်သော ကိစ္စမို့ ပြောပြီး မဒီ မျက်နှာလေးရဲကာ
ဆင်ခုံသွားပေမယ့် ဝေးနာကြောင့် ရှုံ့မဲ့နေတာက ပျောက်မသွားသေးပါ။

“လာလေ အိမ်သာကို ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးမယ်”

မဒီ ခေါင်းလေးငုံ့ကာ ခပ်သွက်သွက် ထွက်သည်။ မဒီကို
ကြည့်ပြီး သူ သနားသွားမိသည်။ ဟုတ်ပါရဲ့။ မဒီကို သူ ခေါ်လာတာ
အင်တိုင်းတည်းကဖြစ်သည်။ အခန်းထဲဝိတ်ကာ လှောင်ထားသလို ဖြစ်
နေခဲ့၏။

ရေခိုးမချိုးရတာ ပြဿနာ မဟုတ်ပေမယ့် တပေါ့တပါး သွား
နိုင်တာပဲ မဒီမှာ ခက်ခဲနေမှာ တွေ့မိ၏။

“ဆောရီးကွာ ကိုယ်လည်း မေ့နေတာနဲ့ မမေးမိဘူး”

“ရှင် တကယ့်အတ္တသမားပဲ စွယ်စုံ၊ ကျွန်မကို ဘယ်အချိန်ထိ
အခန်းထဲမှာ လှောင်ပိတ်ထားမှာလဲ”

“မဒီရယ် မင်းကို ကိုယ် လှောင်ပိတ်မထားချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့

မင်း ကိုယ့်အနားက ထွက်သွားမှာစိုးလို့ပါ”

“ရှင့်ကို ကျွန်မ သိပ်မှန်း အဲ အ”

မဒီ သူ့ကို တစ်ခွန်းမကျန် တုံ့ပြန်ရင်း ဗိုက်လေးနက်ကာ

စိုးမိုးစာပေ

မျက်နှာလေး မှဲ့ညည်းသည်။

“အိမ်သာက ဘယ်မှာလဲ မရောက်သေးဘူးလား”

“ရောက်ပါပြီ မဒီရဲ့ ဟိုမှာ တက်လေ”

မဒီ မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့နေရင်း တံခါးဖွင့် ဝင်သွား၏။ သူ မဒီကို ကြည့်ရင်း ရယ်လည်းရယ်ချင် သနားလည်း သနားမိသည်။

“စွယ်စုံ ရှင် ရပ်စောင့်မနေနဲ့နော်”

“မစောင့်လို့ ဖြစ်မလား မင်း ထွက်ပြေးသွားမှာပေါ့”

ရေအိမ်ထဲကတောင် သူ့ကို လှမ်းရန်တွေ့စကားတွေ ပြောနေသော မဒီကို သူ ပြန်ပြောမိ၏။

“ရှင် ကျွန်မကို အဲဒီလောက်ထိ ချုပ်ချယ်နေတာ လွန်နေပြီ စွယ်စုံ၊ ခုလောက်ဆို မေမေ ကျွန်မကို စိတ်ပူနေမှာ”

“အဲဒါတော့ ကိုယ် မတတ်နိုင်ဘူး မဒီ၊ ကိုယ် မင်းကို ဆုံးမခံနိုင်ဘူး”

“ရှင် စာနာတရား တစ်စက်လေးတောင်မရှိတဲ့ လူပဲ စွယ်စုံ၊ ရှင့်မှာ အတ္တတစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊ ရှင့်ဆန္ဒတစ်ခုအတွက် ရှင် အားလုံးကို ဒုက္ခတွေပေးနေတာပဲ”

မဒီ ရှိုက်သံလေးနှင့် တုံ့ပြန်တော့ သူ ငြိမ်သက်နေလိုက်သလို မဒီ ရင်ထဲမှာ သူ့အပေါ် စာနာမှုလေးတောင် မထားပေးတော့ဘူးတဲ့။

တကယ်ဆို မဒီကို စွန့်လွှတ်ရမှာကြောက်လို့ သူ ရအောင်ခေါ်ခဲ့တာ အပြစ်တဲ့လား။ မင်းရဲ့ နှလုံးသားကို ကိုယ် ရက်စက်ခဲ့တာ ဆုတ်ပါဘူး မဒီရယ်။ ဘဝမှာ အချစ်ဆိုတာ အရေးပါဆုံး အရာတစ်ခုပဲ မင်း လက်မခံခဲ့ဘူး။

ဆင်းရဲမှာ ကြောက်သတဲ့လား မဒီ။ တစ်တာဝန် နှလုံးသားကို ဆေးလိုက်ဖို့ အတွက်ကျတော့ မင်း ရဲရင့်သတဲ့လား။

သူ့ရင်ထဲမှာ အတွေးတွေနှင့် မေးခွန်းထုတ်နေမိသည့် တစ်ချိန်ထဲ မဒီ ငြိမ်သက်စွာပဲ ရှိနေခဲ့သည်။ စောစောက စကားတွေ ခွန်းတုံ့ပြန်ခြင်းအနေနဲ့မဟုတ်ဘဲ မဒီ အခုမှ ဘာကြောင့် နှုတ်ဆိတ်နေခဲ့တာလား။

“မဒီ”

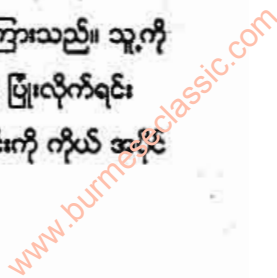
သူခေါ်တော့ တုံ့ပြန်သံ မကြားပါ။ သူ စိုးရိမ်စွာ ထပ်ခေါ်တော့သည်။ မဒီ တိတ်ဆိတ်နေတော့

• “မဒီ မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“...”

“မဒီ ကိုယ် တံခါးကို ရိုက်ချိုးဖွင့်ပြီး ဝင်လာမှာနော်” သည်တော့မှ မဒီ ရေအိမ်တံခါးဖွင့်သံကို ကြားသည်။ သူ့ကို

နှုတ်မှောင်ကြီးကုတ်ကြည့်နေသော မဒီကို မြင်မှ သူ ပြုံးလိုက်ရင်း “ကိုယ် စိုးရိမ်အောင် မလုပ်နဲ့နော် မဒီ၊ မင်းကို ကိုယ် အပိုင်

ရအောင် ဘယ်လိုပဲ ရင်းရပါစေ ကိုယ် ရင်းနှီးဖို့ အသင့်ပဲ”

သူ့စကားကြောင့် မဒို့ မျက်ဝန်းလေးတွေ ယိတ်လန့်စွာ ပြန် ကျယ်သွားခဲ့ကာ တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ အဆင်းလှေကားထစ်လေးက နိန့်နိမ့်လေး တစ်ထစ်ပဲ ဖြစ်ပေမယ့် မဒို့ ခြေလှမ်းတွေ တွန့်ဆုတ်သွား တာမို့ ဟန်ချက်ပျက်လာ လဲကျသည်။

“အို အမေ”

ရှေ့ကို ယိုင်ထိုးကျလာသော မဒို့ ခန္ဓာကိုယ်လေးကို သူ ဆီးကြို ပွေ့ဖက်ထားလိုက်ရ၏။

“အို စွယ်စုံ”

“ဘာလို့ မင်းကိုယ့်ကို ကြောက်ရွံ့နေတာလဲ မဒို့၊ မင်းတို့ ကိုယ့်ချစ်သူ ကိုယ့်စနိုးမယား တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီလေ အဟွန်း”

မဒို့ကို နောက်ပြောင်ချင်စိတ်နှင့် သူ တင်းတင်းလေး ပွေ့ဖက် ထားရင်း ပြောတော့ မဒို့ ထိတ်လန့်စွာ ရုန်းကန်ရင်း

“စွယ်စုံ ရှင် ရှင်နော် မယုတ်မာနဲ့”

“ကိုယ် မယုတ်မာတတ်ဘူး မဒို့၊ မင်းကို မြတ်နိုးလွန်းလို့ အောင်ယူခဲ့တာပါ”

“ဟင် ရှင် ရှင် ကဲ ဟယ်”

မဒို့ ဆတ်ခနဲ ရုန်းထွက်ကာ သူ့ကို တွန်းထုတ်လိုက်တာဟာ

ဆင်သည်။ လက်မောင်းရင်းမှာ စူးခနဲ နာကျင်သော ဝေဒနာနှင့်အတူ နှုတ်စွာ စီးကျလာသော သွေးတွေမြင်မှ သူ အံ့ဩသွားမိ၏။

“နင် နင် မယုတ်မာနဲ့ စွယ်စုံ၊ ငါ့အသက်နဲ့ ရင်းရဲတယ် ခင်လား”

လက်ထဲမှာ တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားသော သံစူးချွန်ကြိုးကို ထိုင်ကာ မဒို့ တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့်ပြောနေ၏။

ရေအိမ်ထဲမှာ တွေ့သော သံစူးချွန်ကို မဒို့ ဝှက်ယူလာမှန်း သူ့ အခုမှ သိတော့သည်။

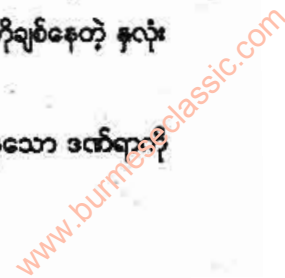
“မဒို့ မင်း ကိုယ့်ကို အဲဒီလောက်အထိ မုန်းတီးနေသလား ဆင်”

မဒို့ မျက်ဝန်းလေးတွေ ဝိုင်းစက်ရင်း မျက်ရည်တွေ လိမ့်ဆင်း စတင်သည်။ တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေသော နှုတ်ခမ်းလေးတွေက ဘာ ဘာသံမှ ထွက်မလာခဲ့ပါ။

သူ့နှုတ်ခမ်းတွေ တွန့်ပြူးသွားခဲ့ရင်း

“မင်း မုန်းနေတဲ့ ကိုယ့်ကို မင်း သတ်ချင်တယ်ဆို ဟောဒီ သင်္ဘောကရင်အုံထဲကို ထိုးချလိုက်စမ်းပါ မဒို့၊ မင်းကိုချစ်နေတဲ့ နှလုံး ကို မင်းကိုယ်တိုင် ခွဲထုတ်ပစ်လိုက်လေ”

သွေးတွေ တထောက်တောက် ယိုစီးကျနေသော ဒဏ်ရာကို

ဥပေက္ခာပြုထားရင်း သူ့ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးကာ မဒီကို ရင်ကော့ပေးလိုက်မိ
၏။

“ထိုးလေ မဒီ ထိုးပါ၊ မင်းထိုးရင် ကိုယ် ခံရဲတယ်”

“အဟင့် ဟင့် ဟင့်”

ရှိုက်သံတွေနှင့် မဒီ ခန္ဓာကိုယ်လေး တသိမ့်သိမ့် တုန်ခါသွား
ခဲ့သည်။ လက်ထဲက သံစူးချွန်က ဒေါက်ခနဲ လွတ်ကျသွားခဲ့သည်။

“ဘာလဲ မဒီ မင်း ကိုယ်တိုင်ထိုးဖို့ တွန့်နေတာလား။ မင်း
ခေါင်းလေး တစ်ချက်ပဲ ညှိတ်လိုက်ပါ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ထိုးဖို့ ကိုယ်
ရဲရင့်ပြီးသားပါ မဒီ”

“ဟင့်အင်း မဒီ တောင်းပန်ပါတယ် စွယ်စုံ၊ ရှင် ကျွန်မထံ
ပြန်ပို့ပေးပါနော် ပြန်ပို့ပေးပါ စွယ်စုံရယ်”

ရှိုက်သံတွေနှင့် ခေါင်းလေး ခါရမ်းပြီး မဒီ ပြောတော့ သူ
ခေါင်းကို ခါရမ်းရင်း

“အဲဒီ တောင်းဆိုမှုကလွဲရင် မင်းကျန်တာအားလုံးကို တောင်း
ဆိုနိုင်တယ် မဒီ၊ ကိုယ့်အသက်ကိုတောင် မင်းကို ပေးရဲတယ်၊ ကိုယ်
အသက်ရှင်နေရက်နဲ့ မင်းကို တစ်ပါးသူရင်ခွင်ထဲမှာ မြင်မနေနိုင်ဘူး”

သူ ယတိပြတ် ပြောတော့ မဒီ ရှိုက်သံတွေနှင့် ခေါင်းထဲ
ခါရမ်းရင်း ငြိမ်သက်သွားခဲ့သည်။

“မဒီ မင်း မငိုနဲ့တော့ မင်းကို ကိုယ် ကတိပေးရဲတယ်၊ မင်း
အလိုမတူဘဲနဲ့ ဘယ်တော့မှ မင်းကို ကိုယ် မသိမ်းပိုက်ဘူး၊ အနိုင်
ကျင့်ဘူး၊ ကိုယ့်အနားမှာ မင်းရှိနေရင်ပဲ ကိုယ် ကျေနပ်နိုင်တယ်”

မဒီ ရှိုက်သံတွေကို သူ မကြားရက်ပေမယ့် ဥပေက္ခာပြုရင်း
ဒေါလက်ကို ဆွဲခေါ်ခဲ့သည်။ မဒီ တရှုံ့ရှုံ့ ဝိုကြွေးရင်း ပါလာသည်။

“မင်းရဲ့အခန်းထဲမှာ မင်းနေပါ မဒီ၊ ကိုယ် အခန်းတံခါးကို
ဆွဲပိတ်ထားတော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ရှေ့တံခါးကိုတော့ ကိုယ် သော့
ပိတ်ထားခဲ့မယ်”

ပြောပြီး မဒီအနားက သူ ထွက်ခဲ့သည်။ လက်မောင်းက
အင်္ကျီတစ်ထည်လုံး ပေကုန်ခဲ့နေသည်။

မဒီ ဒီလောက်အထိ ရက်စက်စွာ ပြုမူလိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့မိပါ။
ဒါပေမဲ့ မဒီကိုလည်း စိတ်မှာ မနာရက်ပါ။

သူကလည်း သူပါပဲ။ မဒီကို နောက်ကြောင်း ချောက်လှန်လိုက်
မိသည်။ အခုတော့ ဒဏ်ရာကြီးက အမှတ်တရပေါ့။

နာကျင်နေပေမယ့်လည်း သူ ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်မိရဲ့။

သိတ်နေသည်။

တံခါးလော့ကို အသာဖွင့်ပြီး တွန်းကြည့်တော့ အပြင်ဘက်က သော့ပိတ်ထားတာ သေချာ၏။

မဒီ အခန်းထဲက လှစ်ခနဲ ထွက်လိုက်သည်။ ခြေသံကို ခပ်ဖွဖွ လျှောက်ခဲ့ကာ ဧည့်ခန်းဘက် သွားကြည့်တော့ စွယ်စုံ မရှိပါ။ မီးဖိုခန်း တွေကော ရေချိုးခန်း၊ အိမ်သာမကျန် လိုက်ကြည့်တော့လည်း မတွေ့။

ဒါဆို အပြင်ထွက်သွားတာ သေချာသည်။ ဒဏ်ရာကြီးကြောင့် ဆေးခန်းကို သွားတာ ထင်သည်။

မဒီ ခပ်သုတ်သုတ်ကလေး၊ အိမ်ရှေ့ခန်း ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။ အိမ်ရှေ့ခန်းတံခါးကြီးကို အပြင်က သော့ခတ်သွားမှန်း သိလိုက်တော့ စိတ်ဓာတ်ကျချင်သွားမိ၏။ ဒီတိုက်ခန်းက ဘယ်နှလွှာအမြင့်က တိုက်ခန်း ငါ့ မဒီ မသိပါ။

သေချာသည်ကတော့ မဒီအတွက် အပြင်ထွက်ဖို့ ထွက်ပေါက်က တစ်ခုပဲ ရှိ၏။ ထိုရှိသော တံခါးကိုလည်း စွယ်စုံက သော့ခတ်သွားခဲ့သည်။

အခန်းထဲမှာ ပိတ်လှောင်ထားတာထက်ဆာလျှင်တော့ မဒီ အတွက် နည်းနည်းပို လွတ်လပ်သွားတာ မှန်သည်။ ဒါပေမဲ့ မဒီအတွက် အပြင်ထွက် လွတ်လပ်သွားတာမျိုး မဟုတ်တာလည်း သိနေ၏။

ဒီအခန်းထဲကို မဒီ ရောက်ခဲ့တာ တစ်ရက်တောင် ဂေ့ချိန်လွန်

အခန်း (၁၃)

အခန်းထဲမှာ အားရအောင်ငိုပြီးတော့မှ မဒီ ခုတင်ပေါ်က လူးလဲထလိုက်မိ၏။ ထူးထူးခြားခြား သူ့အသံ တိတ်ဆိတ်နေတာပို့ စိတ် ထဲမှာ ထင်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

သူ ဘယ်ရောက်သွားသည်လဲ မသိ။ မဒီ ကြောက်လန့်စွာ တုံ့ပြန်လိုက်မိသော ဒဏ်ရာက အတော်ပြင်းထန်ပုံရ၏။ အခုမှ မဒီ စိုးရိမ်စိတ်ကလေးနှင့် ပူပန်သွားမိသည်။

စိတ်လက်မာန်ပါ ဆုပ်ကိုင်မိတာ နည်းနည်းတော့ လွန်ကွဲသွား ခဲ့သည်။ သွေးတွေမှ မြင်မကောင်းအောင်ကျနေတာ မဒီ မြင်ခဲ့၏။

ခုတင်ထက်မှ အသာလျောဆင်းခဲ့ကာ မဒီ အခန်းတံခါးမှ နားလေးကပ်ပြီး နားထောင်ကြည့်မိသည်။ ဘာသံမှ မကြားရဘဲ တိတ်

သွားခဲ့ပြီး မေမေလည်း သူမအတွက် စိတ်ပူပန်နေလောက်ပြီ။

သူမဘဝက စွယ်စုံ လက်ထဲမှာပဲ အဆုံးသတ် စတေးလိုက်ရ တော့မှာလား။ ဒီတိုက်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲမှာ မဒီ သိပ်ကြောက်သော ဆင်းရဲဒုက္ခတွေနှင့် တစ်သက်လုံး ရင်ဆိုင်ရမှာလား။

တွေးရင်းနှင့် စိုးရိမ်ချောက်ချားခြင်းတွေ မဒီ ရင်ထဲ တိုးလာရ ပြန်၏။ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုတွေ့ကာ မဒီ ငှုဂ္ဂကြီး ရပ်နေမိခိုက်မှာပဲ အခန်း တံခါး ဖွင့်သံကို ကြားသည်။

လှစ်ခနဲ မဒီ ကိုယ့်အခန်းဘက်ဆီ ပြန်ပြေးခဲ့သည်။ ပြီးတော့ တံခါးကို ဆွဲပိတ်လော့ချပစ်လိုက်သည်။

ခုတင်ပေါ်မှာ မဒီ ငြိမ်ငြိမ်လေးပဲ ထိုင်နေလိုက်မိ၏။ မကြာ လိုက်ပါ စွယ်စုံ အသံကို ကြားရသည်။

“မဒီ မဒီ အိပ်နေတာလား မဒီ”

ပထမတော့ တမင် မထူးဘဲ ငြိမ်နေဖို့ စဉ်းစားမိပေမယ့် သူ့ ဒဏ်ရာအခြေအနေကို သိချင်တာမို့

“ဘာကိစ္စလဲ စွယ်စုံ”

“တံခါး ခဏလောက် ဖွင့်ပေးပါ မဒီ၊ ဒီမှာ မင်းအတွက် ကိုယ်ပေးစရာရှိလို့ပါ”

မဒီ ခုတင်ပေါ်က အသာလေး ဆင်းခဲ့ကာ တံခါးကို ဖွင့်ပေး

ထိုက်သည်။ အခန်းဝမှာ ရပ်နေသော စွယ်စုံ လက်ထဲမှာ ကြိုးဆွဲအိတ် ဆွဲ သုံးလေးလုံး ဆွဲလျက် တွေ့ရသည်။

“လောလောဆယ် မင်းအတွက် လိုအပ်မယ့် အဝတ်အစား ဆချို့ ကိုယ်ဝယ်ခဲ့တယ်၊ မင်း ရေချိုးပြီးရင် လဲလှယ်လို့ရအောင်ပါ”

မဒီ လှမ်းမယူဘဲ ငြိမ်သက်နေတော့ သူက အိတ်တွေကို အခန်းထဲ လှမ်းထည့်ပေး၏။

“စွယ်စုံ”

ပထမတော့ မဒီ သူ ပေးလာသော အဝတ်အစားတွေကို ငြင်းမလို့ ဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ သူ့လက်မောင်းမှာ သွေးစိုနေသော ဒဏ်ရာ တို့ ဖျပ်ခနဲ မြင်လိုက်တာမို့ စကားတို့ တွန့်ဆုတ်သွား၏။

“ဘာလဲ မဒီ ဘာပြောမလို့လဲ ပြောလေ”

“ဟို ဟို ရှင့်လက်က ဒဏ်ရာ”

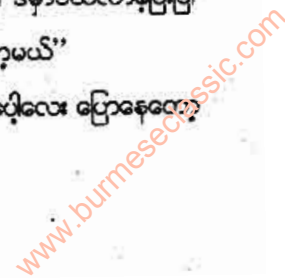
“ရတယ် ဒီမှာ ပတ်တီးနဲ့ ထည့်ဖို့ ဆေးဘူးပါ ဝယ်ခဲ့ပြီ”

“ဟင် ရှင် ဆေးခန်း မပြခဲ့ဘူးလား”

“မပြပါဘူး ဆေးဖိုးနဲ့ စမ်းသပ်ခနဲဆို တော်တော်ကုန်မှာ သုံးလေးရက် ဆက်တိုက် လာခိုင်းနေရင် ခက်မယ်၊ ဒီမှာဝယ်လာခဲ့ပြီးပြီ”

“ဟဲ့ဟဲ့ဘာသာ ဆေးထည့် ပတ်တီးစည်းလိုက်တော့မယ်”

သူ့ကိုယ်တိုင်က အလေးမထားသလို ပေါ့ပေါ့လေး ပြောနေတော့

မဒီ ဘာမှထင်ပြောမနေတော့ဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်၏။

“မဒီ မင်း ရေခိုးချိုးချင်တာပဲဖြစ်ဖြစ် အပေါ့အပါး သွားချင်တာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်း စိတ်ကြိုက် ထွက်နိုင်သွားနိုင်တယ်နော်၊ မီးဖိုထဲမှာ လည်း စားစရာတွေ ကိုယ် ဝယ်ထားတယ်၊ မင်းဆာတဲ့အချိန် ထွက်စားစားပွဲပေါ်မှာ ရှိတယ်”

ပြောပြီး စွယ်စုံ ထွက်သွားသည်။ မဒီ တံခါးကို ပြန်ပိတ်ရင်း အိတ်တွေကို အသာလှုပ်ကြည့်သည်။ အရောင်ကွဲ ထဘီသုံးထည်နှင့် အင်္ကျီ သုံးထည်ကို တွေ့ရသည်။

ညဝတ်အင်္ကျီ ဂါဝန်ရှည်လေးက တစ်ထည်ပါသေး၏။ ပြီးတော့ အတွင်းခံတစ်စုံကိုပါ တွေ့လိုက်တာမို့ မဒီ မျက်နှာလေး ထူပူသွားသည်။

ဒါတွေကို သူ ကိုယ်တိုင် ဆိုင်က ဝယ်လာတာပဲ ထင်သည်။

အဝတ်အစား သုံးစုံဆိုတာက မဒီ အတွက်တော့ တကယ့်ကို ရယ်စရာကောင်းနေသည်။ အိမ်က အဝတ်မီရုံကြီးထဲက မဒီ အဝတ်အစားတွေကို ပြန်မြင်ယောင်မိရင်း မျက်ရည်ပဲချင်လာ၏။

စွယ်စုံရယ် ရှင် ကျွန်မဘဝကို ဒုက္ခတွေဝေအောင် လုပ်ခဲ့တာ ချစ်တာတဲ့လား။

ခင်မဒီရဲ့ဘဝကို အမြင့်ဆုံးကနေ အောက်ဆုံးအထိ ရှင် ဆွဲခဲ့သွားခဲ့တာ ရှင်ရဲ့ အချစ်တစ်ခုဆိုရင်

ဟင့်အင်း ရှင်ကို မဒီ မုန်းတီးမိမှာ သေချာတယ် စွယ်စုံ။

မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားပြီးမှ သဲ့သဲ့ကြားနေရသော အသံတွေကြောင့် မဒီ လန့်နိုးလာသည်။

လက်က နာရီကို ငုံ့ကြည့်တော့ ဆယ့်နှစ်နာရီကျော်နေပြီ။ ဒါ ညဉ့်ဆယ့်နှစ်နာရီ ဆိုတာတော့ မဒီ သိပါသည်။

ဝမ်းထဲမှာ ဆာလောင်နေသလို ခံစားရမှု မနက်ကကော ညနေတယ် မဒီ ဘာမှမစားရသေးတာကို သတိရတော့သည်။ ခုတင်အောက် ဘက်မှာလည်း စွယ်စုံ ဝယ်လာပေးသော အဝတ်အစားအိတ်တွေက ဒီအတိုင်းပဲ ရှိနေ၏။

ဒီအဝတ်အစားတွေကိုကြည့်ကာ မဒီ ဝမ်းနည်းပြီး ငိုခဲ့မိသည်။ ဘယ်အချိန် အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်တောင် မသိလိုက်ပါ။ အခုမှ ဗိုက်ဆာသာတာမို့ မဒီ နိုးလာတာဖြစ်သည်။

ခုတင်ပေါ်က ဆင်းခဲ့ကာ အခန်းတံခါးဆီ နားကပ်ပြီး နားထောင်ကြည့်သည်။ အခုကျတော့လည်း ဘာသံမှ မကြားရပါလား။

ဒီအချိန်မှာတော့ စွယ်စုံလည်း အိပ်နေလောက်ပြီ ထင်သည်။ ဒီလိုထဲမှာ မဒီအတွက် စားစရာတွေ ရှိသည်ဟု စွယ်စုံ ပြောခဲ့တာ အမှတ်ရ၏။

www.burmeseclassic.com

မစားဘူးလို့ ကြွေးကြော်ထားပေမယ့် အချိန်တန်တော့လည်း ဝမ်းက မနေနိုင်ပါ။ အခန်းထဲက ရေပုလင်းကိုပဲ သောက်နေခဲ့ရတာမို့ အစာအိမ်ထဲက လက်မခံနိုင်တော့တာ သေချာသည်။

စွယ်စုံလက်က မလွတ်မြောက်ဘဲ အစာဝတ်သေသွားတာပဲ ဖြစ်မှာ စိုးရိမ်လာ၏။ မဒီ မစားမသောက်ဘဲ ဆန္ဒပြလို စွယ်စုံ ရည်ရွယ်ချက်တွေက ပြောင်းလဲသွားမှာ မဟုတ်။ ဖြစ်ချင်တာဖြစ် သဘောထားကာ မဒီ အခန်းတံခါးဖွင့် ထွက်ခဲ့သည်။

မီးဖိုခန်းထဲက မီးတွေလင်းနေတာမို့ တော်သေးသည်။

စွယ်စုံကတော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာပဲ အဆင်ပြေသလို အိပ်နေမှာ သိနေသည်။ မဒီ မီးဖိုခန်းထဲရောက်တော့ စားပွဲပေါ်မှာ ကော်အုပ်ဆောင်းကြီးနှင့် အုပ်ထားသော ထမင်းနှင့်ဟင်းတွေကို တွေ့သည်။

ကြက်အသည်းအမြစ်ဟင်းတစ်ပွဲ၊ ငါးကြော်တစ်ပွဲနှင့် ငါးပိကြော်ကိုပါ တွေ့သည်။ အေးစက်စက် ဟင်းတွေကို မနှစ်သက်လှပေမယ့် ဝမ်းထဲက ဆာလောင်နေမှုအတွက် စားမှဖြစ်မည်။

ကြက်အသည်းအမြစ်ဟင်းနှင့် ထမင်းတစ်ပန်းကန် စားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ရေသန့်ဘူးထဲက ရေတစ်ခွက်သောက်ပြီး မီးဖိုထဲက ထွက်ခဲ့သည်။

“အင်း အင်း အ အ”

စိုးရိုးစာပေ

“ဟင်”

ဧည့်ခန်းဆီက ကြားရသည့် ညည်းညူသံကြောင့် မဒီ ထိတ်ခနဲ ခြစ်သွားသည်။ ခြေဖျားလေးထောက်ကာ ဧည့်ခန်းဆီကို ထွက်ခဲ့သည်။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ သင်ဖြူ၊ ဖျာချပ်လေးခင်းကာ အိပ်နေသော စွယ်စုံကို မြင်သည်။ ဒူးနှစ်ဖက် စုကွေးကာ ခွေခွေလေး အိပ်နေတာ ခြစ်သည်။ တအင်းအင်း ညည်းသံကတော့ ပျောက်မသွားခဲ့ပါ။

ထိုညည်းညူသံကြောင့်ပဲ မဒီ ပြန်လှည့်မထွက်ဖြစ်ဘဲ တွေ့တွေ့ဆေး ရပ်နေမိ၏။ အနာရှိန်ကြောင့် အဖျားဝင်နေတာလား စိုးရိမ်သွားမိသည်။

“အင်း အင်း အီး အင်း”

လူက မနီးပါဘဲ ညည်းသံကိုပဲ ကြားနေသည်။ တမင်ဟန်ဆောင် ဆတာလားဟု မဒီ ခဏတော့ စောင့်ကြည့်မိသေး၏။

မီးရောင်အောက်မှာ ရဲရဲနီနေသော မျက်နှာက အဖျားသွေးနီနီနုနုတော့ သိသာလွန်းသည်။ လက်မောင်းက ဒဏ်ရာကို မဒီကြည့်တာပတ်တီးစည်းနှောင်ထားပေမယ့် သွေးကစို့နေဆဲ။

“စွယ်စုံ စွယ်စုံ”

မဒီ ခေါ်ပေမယ့် တုံ့ပြန်သံ မကြားရပါ။ စွယ်စုံ နဖူးဆီကို ဆာရဲ တို့ထိကြည့်တော့ ကိုယ်ပူရှိန်က ခြစ်ခြစ်တော့ နီ နေမှန်း သိလိုက်

စိုးရိုးစာပေ

သည်။

“စွယ်စုံ စွယ်စုံ”

“အ အင်း အင်း နာ နာတယ်”

မဒီ ပုတ်ခေါ်မိတာ လက်မောင်းက ဒဏ်ရာ မဟုတ်ပေမယ့် စွယ်စုံ တွန့်ခနဲဖြစ်သွားကာ ညည်းနေပြန်သည်။ ဒဏ်ရာအရှိန်ကြောင့် ယောင်ယမ်းနေတာတော့ သေချာသည်။

မဒီ မနေနိုင်တော့ဘဲ ဒူးလေး ထောက်ထိုင်ချလိုက်မိ၏။ စွယ်စုံ လက်မဝါးတွေကို ဆုပ်ကိုင်ကြည့်တော့ အေးစက်နေသည်။

“စွယ်စုံ စွယ်စုံ”

“အင်း အင်း နေလင်း ငါ သွားတော့မယ် အင်း”

မျက်ဝန်းတွေ ပွင့်မလာဘဲ ပြောနေသည့် စကားတွေကလေး အဆက်အစပ်မရှိ ဖြစ်နေသည်။ ကယောင်ကတမ်းနှင့် ဘာတွေပြော တာလဲ မသိပါ။ ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်စိတ်တွေ တိုးလာရင်း မဒီ ဘာလုပ်မှ မသိအောင်ဖြစ်သွား၏။

စွယ်စုံ အဖျားကြီးနေတာတော့ သေချာသည်။ အချိန်မယူ ကြီးမှ မဒီ ဘယ်လိုလုပ်ရမည်လဲ မတွေးတတ်အောင် ဖြစ်နေ၏။

“အင်း အင်း သတ် သတ်လိုက် ကိုယ့်ကို သတ်လိုက် အဲဒီ

ငုတ်တုတ်ထိုင်ကြည့်နေမိတုန်းမှာပဲ စွယ်စုံ ညည်းညူလိုက်

ကြောင့် မဒီ တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဒုက္ခပါပဲ တစ်ညလုံး ဒီလိုသာ သောင်ယမ်းနေလျှင် အခက်၊ ဒီအတိုင်း ငုတ်တုတ်ထိုင်ကြည့်နေရတော့ သည်လား။

စွယ်စုံ တစ်ချက်အတွန့်မှာ ဒဏ်ရာကို ချည်နှောင်ထားသော ပတ်တီးစက ဖြည့်ထွက်သွားသည်။

သေသေသပ်သပ် စည်းနှောင်ထားတာ မဟုတ်တော့လည်း သြမှုမှာပေါ့။ မဒီ ပတ်တီးစတွေကို ဖြည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“အို”

ဒဏ်ရာက မဒီ ထင်မှတ်ထားတာထက်တောင် ယောင်ကိုင် နေသည်။ အတွင်းကို အတော်စူးနစ်ဝင်သွားပုံရသော ဒဏ်ရာနံ့ဘေး ပတ်လည်မှာ ညှိညှစ်ရောင်ရမ်းလို့နေသည်။

စွယ်စုံ ဒီလောက်အထိ ဒဏ်ရာအနာတရ ဖြစ်သွားမှန်း မဒီ သိခဲ့ပါ။ သံချွန်က အသားကို ထိုးခွဲလိုက်သလို ဖြစ်သွားပုံရ၏။

“အင်း အင်း အင်း”

စွယ်စုံ မျက်ဝန်းတွေ ပွင့်မလာဘဲ နာကျင်သွားဟန်နှင့် ညည်း နေပြန်၏။ မဒီ ရင်ထဲမှာ သနားစိတ်က တိုးဝင်လာ၏။ တကယ်ဆို

အဲဒီကြောင့် သူ့မှာ ဒီဒဏ်ရာကြီး ရသွားခဲ့တာမို့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိတာ မဟုတ်

ဥပေက္ခာပြု မနေနိုင်တော့ဘဲ မဒီ မီးဖိုထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။
ကံကောင်းချင်တော့ ဓာတ်တူးထဲမှာ ရေခွေးက အသင့်ရှိနေသည်။

ရေခွေးဘူးနှင့် ဇလုံကိုယူခဲ့ကာ အဝတ်သန့် တစ်ထည်ရှာပြီး
စွယ်စုံ ဒဏ်ရာကို ဆေးကြောပေးလိုက်ရ၏။ ပြီးတော့မှ စားပွဲပေါ်မှာ
တွေ့ရသော ဆေးဘူးကို ယူပြီး ဒဏ်ရာကိုထည့်ပေးသည်။

ပတ်တီးလိပ်နှင့် အသစ်ပြန်စည်းနှောင်ပေးမိသည့် အချိန်ထိ
အဖျားရှိန်နှင့် စွယ်စုံ ဘာမှမသိနိုင်ရှာပါ။

အဖျားသွေးကျအောင် တိုက်ဖို့ ဆေးမရှိပေမယ့် မဒီ ခြစ်ခြစ်
တောက်နေသော ကိုယ်ပူရှိန်ကျအောင်တော့ ရေပတ်တိုက်ပေးလိုက်သည်။

တစ်နာရီလောက် ပြုစုပေးလိုက်မှ အပူရှိန်က နည်းနည်း
ကျသွားသည်။ စွယ်စုံကတော့ မျက်နှာလေး ရဲနေဆဲရှိ၏။

အခန်းထဲက ခြုံစောင်တွေ ပြေးယူကာ နွေးထွေးအောင် ဆေး
ခြုံလွှမ်းပေးလိုက်သည်။ လူက နုံးချိနေပေမယ့် ဆက်ပြီးတော့လည်း
မအိပ်ချင်တော့တာမို့ အနားကပဲ ထိုင်စောင့်ပေးနေလိုက်သည်။

အပူရှိန်ကျသွားတာမို့ ညည်းသံတွေ ပျောက်သွားပေမယ့် စွယ်စုံ
ဒဏ်ရာအရှိန်ကြောင့် တစ်ချက်တစ်ချက် ညည်းညူနေသေး၏။

မဒီ ဧည့်ခန်းက ဆက်တီထိုင်ခုံလေးမှာ ထိုင်ရင်း စိတ်မချစ်
စွာ စောင့်နေပေးလိုက်သည်။ စိတ်က မုန်းတယ်ဟု ဆိုနေမိပေမယ့်

စွယ်စုံ ဒီလို သူမကြောင့် ခံစားနေရတော့လည်း ရက်စက်စွာ ဥပေက္ခာ
မပြုရန်ပြန်။

သူမ လွှမ်းခြုံပေးထားသော ခြုံစောင်အောက်မှာ အိပ်မောကျ
နေသော စွယ်စုံကိုကြည့်ပြီး မဒီ ပင့်သက်မောလေး ချလိုက်မိသည်။
ဥပေက္ခာမပြုရန်တော့ သံယောဇဉ် မပြတ်သားလို့ ဆိုရမည်

ရောက်နေသည်လဲ မသိပါ။

“ဟင်”

မျက်ဝန်းတွေက ဆက်တီခုံလေးမှာ ပိုကာ ငုတ်တုတ်လေး
ပေါ်နေသော မဒီကိုမြင်တော့ အံ့ဩသွားမိသည်။ မဒီ အခန်းထဲမှာ
အိပ်ဘဲ ဘာလို့ ဧည့်ခန်းထဲရောက်နေတာလဲ။

ကယျာကသီ လူ့လဲထရင်း၊ စားပွဲလေးပေါ်က ဓာတ်ဘူးနှင့်
အောက်တွေကို မြင်လိုက်တော့ မျက်မှောင်ကုပ်သွားမိသည်။

စိတ်ထဲမှာ ထင့်ခနဲဖြစ်ကာ ဘယ်လက်မောင်းက အကျိုးစက်
အညှိတော့ ဒဏ်ရာမှာ စည်းနှောင်ထားသော ပတ်တီးက အသစ်။
အတော့ သေသေသပ်သပ် ဖြစ်နေ၏။

ဒါတွေက မဒီ လုပ်ပေးထားတာဟု သူ နားလည်လိုက်မိခြင်း
အတူ ရှင်းထဲမှာ ကြည်နူးသွားမိသည်။ ညတုန်းက သူ အဖျားတွေ
အော်နေခဲ့သည် ထင်၏။ အခုဆိုရင် ကိုယ်ပူရှိန်က မကျသေးပါ။

မဒီမြှာ တစ်ညလုံး အိပ်ရေးတွေ မျက်နေခဲ့မှာ သေချာသည်။
အိပ်တီထိုင်ခုံလေးမှာ ငုတ်တုတ်လေး အိပ်ပျော်နေတာ သနားစရာ။
အပြစ်ကင်းစင် ဝင်းပွတ်နေသော မျက်နှာလေးကို သူ ငေးကြည့်နေမိ၏။

ဘာမှ မမြယ်သထားသော မျက်နှာလေးက နညက်ဝင်းပွတ်
နေသည်။ မဒီ မျက်နှာလေးကို သူ တစ်မိနစ် ငေးကြည့်ရင်း ရင်ခဲနစ်

အခန်း (၁၄)

ပျစ်ခနဲ နိုးလာသည်နှင့် ခံစားရသော အသိက အာခေါင်တွေ
ခြောက်ကပ်ပူလောင်နေတာပဲ ဖြစ်သည်။ မျက်ဝန်းတွေကို ဖွင့်ကြည့်တော့
မိုးက စင်စင်လင်းနေပြီဟု သိလိုက်၏။

မှန်တံခါးက အလင်းရောင်တွေကို မခံနိုင်စွာ မျက်ခွံတွေကို
ပြန်မှိတ်လိုက်ပေမယ့် အာရုံထဲမှာ ချက်ချင်း သတိရလိုက်မိတာ မဒီကို
ဖြစ်သည်။

မျက်လုံးတွေကို ချက်ချင်းပြန်ဖွင့်ပစ်ပြီး လူ့လဲထရို့ ကြိုးစား
ခိုက်မှာ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ် ခြုံလွှမ်းထားသော စောင်တွေကို သတိထားမိ၏။

ဒါ သူ့စောင်တွေ မဟုတ်ပါ။ ရိုသည့်စောင်က နှစ်ထည်တည်နဲ့
မဒီကိုပဲ ပေးထားတာဖြစ်သည်။ အခုတော့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သူ့ခန္ဓာကိုယ်

နောက်မှာပဲ မဒီ မျက်တောင်ရှည်ကြီးတွေ လှုပ်ခတ်ပွင့်လာသည်။

သူ ငေးကြည့်နေတာမြင်တော့ မဒီ ဆက်ခနဲ ထရပ်သည်။

“အို အမေ့”

“ဟာ မဒီ မဒီ ဘာဖြစ်တာလဲ”

မဒီ ခန္ဓာကိုယ်လေး ယိုင်ခနဲဖြစ်ပြီး ထိုင်ခုံမှာ ပြန်ပြီး ငုတ်တုတ် ထိုင်ကျသွားတာမို့ သူ စိုးရိမ်စရာကြီး အနားရောက်သွားခဲ့၏။ မဒီ မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့ကာ နားထင်ကို လက်ချောင်းလေးတွေနှင့် ဒိန်ပိထားရင်း

“ရ ရပါတယ် ဘာမှမဖြစ်ဘူး ရုတ်တရက်မို့ မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားတာ”

“မဒီ မဒီ တစ်ညလုံး မအိပ်ရဘူး မဟုတ်လားဟင်”

“အင်း ဟုတ်တယ် ရှင် တစ်ညလုံး ညည်းပြီး အဖျားတွေ တက်နေခဲ့တာ”

“မဒီရယ် ကိုယ် စိတ်မကောင်းလိုက်တာ၊ မင်းတစ်ညလုံး ပင်ပန်းဒုက္ခရောက်မှာပေါ့”

တကယ့်ကို သူ စိတ်မကောင်းစွာ ဆိုမိတာကို မဒီ မျက်မှောက်လေး ကျုံ့ကြည့်ရင်း

“ရှင့်ရဲ့ တစ္ဆေထိုးလုပ်တဲ့ အကျင့်တွေက ကျွန်မ အထော်စိတ်ညစ်နေပြီ စွယ်စုံ၊ ရှင့်လက်မောင်းက ဒဏ်ရာရှိနေဲ့ ရှင်ဖျားနေတာ”

တစ်ညလုံးပဲ ညည်းလိုက်တော့လည်း မိနစ်မခြားဘူး ရှင် ဆေးခန်းသွားသိုက်ပါ။ အခုတောင် အဖျားမကျသေးမှန်း ရှင့်မျက်နှာက ပြနေတယ်”

“ကိုယ် ဆေးခန်းမသွားချင်ပါဘူး၊ ဆေးသောက်လိုက်ရင် အဆင်ပြေမှာပါ”

“ရှင် အဲဒီလို တစ္ဆေထိုးပြောတတ်လို့ ကျွန်မ စိတ်ညစ်နေတာ စွယ်စုံ၊ ရှင် အချိန်မတော်မှ အဖျားတွေ ပြန်တက်ရင် ကျွန်မ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူးနော်၊ ရှင် ကျွန်မကို ဒုက္ခမပေးပါနဲ့”

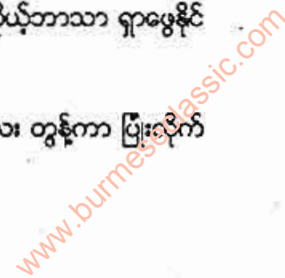
မဒီ စိတ်ညစ်ညူးသလို ဆိုနေတော့ သူ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားမိသည်။ သူ့ကြောင့် မဒီခံရ တစ်ညလုံး စိတ်ဒုက္ခတွေ ရောက်နေခဲ့သည်။ မဒီကို သူ ခေါ်ခဲ့မိတာ စိတ်ဒုက္ခတွေ ပေးမိသလို ဖြစ်နေပြီလား။

“ဘာလဲ စွယ်စုံ ရှင့်မှာ ဆေးခန်းသွားဖို့ ပိုက်ဆံ မရှိတော့ဘူးဇာ၊ ဒီမှာ ကျွန်မဆီက ဒီဆွဲကြိုးယူသွားပြီး ရောင်းလိုက်ပါ”

လည်တိုင်က ဆွဲကြိုးလေးကို မဒီ ဖြုတ်မည်ပြင်တော့ သူ သက်ကာတားလိုက်ရင်း

“မလိုဘူး မဒီ မင်းဆီက ဘာပစ္စည်းတစ်ခုကိုမှ ထိစရာ မလိုအပ်ဘူး၊ ကိုယ် ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ ကိုယ့်ဘာသာ ရှာဖွေနိုင်ဇာ”

သူ့မာနစကားအတွက် မဒီ နှုတ်ခမ်းလေး တွန့်ကာ ပြုံးလိုက်

တာ သူမြင်လိုက်ရ၏။ ရင်ထဲမှာ ဆတ်ခနဲတော့ နာကျင်သွားသည်။
သူ ရှုံးနိမ့်နေပြီလား။

“မဒီ ခဏလေး စောင့်၊ ကိုယ်ပြန်လာရင် မင်းအတွက် တစ်ခုခု
ဝယ်လာခဲ့မယ်။ အဆာပြေ စားချင်ရင် မီးဖိုထဲမှာ ပေါင်မုန့်တွေနဲ့
ကော်ဖီမစ်ထုပ်တွေ ရှိတယ်”

သူပြောရင်း ချိတ်မှာချိတ်ထားသော အင်္ကျီကို လှမ်းဆွဲယူလိုက်
သည်။ မဒီက သူ့ကို ရပ်ကြည့်နေဆဲ။ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ လက်တလော
ရင်ဆိုင်နေရသော ဒုက္ခတွေကို မဒီ ညစ်ညူးစိတ်ပျက်နေပြီလား။

မဒီရယ် မင်းအတွက်ဆိုရင် အရာရာကို ပြည့်စုံအောင် ငါ
စွမ်းဆောင်ပေးချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ဘဝက

အခန်း (၁၅)

အခန်းတံခါးကို သော့ဖွင့်ပြီး သူ ဝင်လိုက်တော့ မဒီကို ဧည့်ခန်း
ခန်းထဲ တွေ့လိုက်ရသည်။

ဆက်တီထိုင်ခုံမှာ ထိုင်နေသော မဒီသည် ဟိုတစ်ရက်က သူ
ဆံပေးထားသော ပန်းဆီရောင် ဘလောက်အင်္ကျီလေးနှင့် နက်ပြာရောင်
ထုံရည်လေးကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

လက်ထဲမှာ အိတ်တွေ နှစ်ဖက်စလုံး ဆွဲလျက် ဝင်လာသော
သူ့ကို မဒီ အံ့သြစွာ ကြည့်နေသည်။ ရေခိုးချိုးပြီးမပို့ ဝင်းမွတ်ကြည်လင်
နေသော မဒီ မျက်နှာလေးမှာတော့ ဘာအခြယ်အသမ မရှိပါ။

အလှကြိုက်တတ်သော မဒီအတွက် အလှပြင်ပစ္စည်းတွေကို
သူ ဝယ်ပေးရဦးမည်။ အခုတော့ အရေးကြီးနေတာက မဒီနှင့်သူ့ရဲ့
အသောက်ရေးပဲ ဖြစ်၏။

“မဒီနဲ့ ကိုယ် နှစ်ပတ်စာလောက် စားသောက်ဖို့အတွက် ဝယ်လာတယ်။ အသားခြောက်တွေ ကြက်အူချောင်းတွေ အစုံပဲ၊ ဟောဒီမှာ မဒီအတွက် အဝတ်သုံးစုံ ထပ်ဝယ်လာတယ်”

“မလိုဘူး၊ ထင်တယ်။ ရှင် ကျွန်မကို ဒီအခန်းထဲမှာ လှောင်ပိတ်ထားတာပဲလေ။ ကျွန်မက အဝတ်အစားတွေ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“မဒီရယ် အခြေအနေ အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိပဲ ကိုယ်က မင်းကို ချုပ်နှောင်ထားတာပါ”

“အခြေအနေ ဘယ်အတိုင်းအတာထိလဲ စွယ်စုံ၊ အခုပဲ ကျွန်မ ဒီအခန်းထဲ ရောက်နေတာ သုံးရက်ရှိနေပြီ”

“ကိုယ် တကယ်စိတ်မကောင်းပါဘူး မဒီ၊ ကိုယ် ကတိပေးတယ် မင်းနဲ့ကိုယ့်ကို ဘယ်သူမှ မခွဲနိုင်တော့တဲ့ အချိန်တစ်ခုရောက်ရင် မင်းကို ကိုယ် လွတ်လပ်ခွင့်ပြုမှာပါ။ ဒီအတွက် မင်းဆီက တစ်ခုတော့ ကိုယ် တောင်းဆိုချင်တယ်”

မဒီ သူ့ကို စူးစူးနစ်နစ် စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။ ထိုမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မုန်းတီးခါးသီးမှုတွေတော့ အရင်လို မပြင်းထန်တော့ဟု ထင်သည်။

“မင်းနဲ့ကိုယ် နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်စာချုပ်တစ်ခုတော့ လိုအပ်တယ် မဒီ”

“အဟင်း အဲဒီ စာချုပ်မှာ ကျွန်မ လက်မှတ်ထိုးလိုက်လို့

နှင့် ကျွန်မအချစ်ကို ပိုင်ဆိုင်သွားပြီ ထင်နေသလား စွယ်စုံ”

သူ့ရင်ထဲအထိ မဒီ စကားက ထိရှသွားပေမယ့် သူ ကျေနပ်စွာ ပြုံးရင်း ဆက်တီထိုင်ခုံလွတ်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“မဒီရဲ့ အချစ်ကို ကိုယ် တရားဝင်ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ပြီးပြီဆိုတာ ယုံတယ်။ အခု လိုအပ်နေတာ ကိုယ့်အတွက် မဟုတ်ဘူး။ မင်းနဲ့ကိုယ့်ကို နှိုင်းကြိုးစားကြမယ့်သူတွေအတွက်ပဲ၊ တရားဝင်စာချုပ်မှာ မင်း လက်မှတ်ထိုးဖို့ ကတိပေးတဲ့အချိန်မှာ မင်း လွတ်လပ်ခွင့်အပြည့်အဝ ရမှာပါ မဒီ”

“တော်တော့ စွယ်စုံ ရှင် ကျွန်မကို အတ္တတွေနဲ့ အဓမ္မသိမ်းခိုက်ချင်နေတာပဲ”

“နီး ငဲ့ဝ မှားတယ် မဒီ၊ မင်းကို ကိုယ် တရားဝင်သိမ်းပိုက် နှင့် ရှိတာပဲ၊ ဒီအခန်းထဲမှာ မင်းနဲ့ကိုယ်ပဲ ရှိတယ်လေ”

သူ့စကားကြောင့် မဒီ တွန့်ခဲနဲ့ ဖြစ်သွားသည်။ အခုချိန်အထိ မဒီ သူ့ကို ကြောက်လန့်စိုးရွံ့နေတာ မြင်တိုင်း သူ စိတ်မကောင်းပါ။

“စိတ်ချနေပါ မဒီ ကိုယ်ပေးထားတဲ့ ကတိကို ဘယ်တော့မှ မသွက်ပါဘူး။ မင်းကို ကိုယ်ဒုက္ခမပေးပါဘူး။ အဓမ္မ မသိမ်းပိုက်ဘူး။ ဒါကို အကြွင်းမဲ့ မင်း ယုံပါ”

အံလေး တင်းခနဲ ကြိတ်ကာ မဒီ ဆတ်ခနဲ ထရပ်ပြီး အခန်းဆီ

ထွက်သွားခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ဝုန်းခနဲ တံခါးကို ဆွဲပိတ်သွား၏။

သူ မီးဖိုထဲအထိ အိတ်တွေဆွဲကာ လှမ်းဝင်ခဲ့သည်။ ပြီးတော့ မဒီနှင့်သူ့အတွက် ချက်ပြုတ်ဖို့ စီစဉ်ရသည်။

ဝယ်လာသော ကြက်သားတွေကို ပြုတ်ကြော်စီစဉ်ထားမည် အစိမ်းကြော်တစ်ပွဲကြော်သည်။ ကြက်အူချောင်းတွေကို တစ်ပွဲကြော်ထားပေးမည်။ ဒါဆိုရင် မဒီ ထမင်းစားလို့ မြိန်မှာသေချာပါသည်။

သူ့တစ်ယောက်အတွက်ဆိုလျှင် ဟင်းအမယ်တွေ ထိုအလောက် မလိုအပ်ပေမယ့် မဒီ အတွက်မို့ စီစဉ်ပေးတာ ဖြစ်သည်။

ဒီမနက်ပဲ နေလင်းနှင့်ကိုနောင်ထံကို သူ ရောက်ခဲ့သည်။ အခြေအနေကို ပြောပြအကူအညီတောင်းတော့ သူတို့ လက်ထဲမှာရှိသည့် ငွေလေးတွေ ဝိုင်းစုပေးကာ ကူညီပေးလိုက်တာမို့ သူ လိုအပ်တာတွေ ဝယ်နိုင်ခဲ့တာပဲ ဖြစ်သည်။

“မင်း အခု ဘာဆက်လုပ်မယ် စီစဉ်ထားသလဲ စွယ်စုံ”

“အင်း လောလောဆယ်တော့ ငါ ဘာမှ မစီစဉ်ရသေးဘူး”

“အေး ခင်မဒီ အမေကတော့ အတော့်ကို ဒေါသတွေ ဖြစ်လာတယ်။ မင်းနဲ့သူ ခိုးရာလိုက်သွားတယ် ထင်နေတာ၊ အမွေပြတ်စွန့်လွှတ်ကြောင်း ကြေညာမယ်လို့ ပြောနေတယ်”

“ကောင်းတာပေါ့ အဲဒီလို ပြတ်ပြတ်သားသား ဖြစ်ရင် ငါ့အတွက်

ပြန်ကြက်တယ်”

သူ့ဆိုတော့ ကိုနောင် မေးခွန်းတွေ ထုတ်ပြန်သည်။

“နေဦး စွယ်စုံ မင်းနဲ့ မဒီက အဆင်ပြေပြီလား။ ဒါဆိုရင် မင်း တရားဝင်လက်မှတ်ထိုးထားဖို့ လိုတယ်နော်”

“အဲဒီကိစ္စအတွက် ငါ စီစဉ်မှာပါ”

“အေး ငါတို့က မင်း ပြဿနာတက်မှာစိုးလို့ ပြောနေတာ၊ ကိုယ့်လက်ထဲမှာ စာချုပ်ရှိတော့ ပြဿနာဖြစ်ရင် ရှင်းနိုင်တယ်။ ဟိုက စိတ်ဆိုးနေလို့ ပြတ်တယ်တာညာပြောနေတာပါ။ သားသမီးပဲဥစ္စာ ဘယ်မှာ ပြတ်နိုင်မှာလဲ”

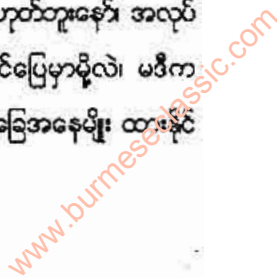
“ဟုတ်လား ခင်မဒီက တစ်ဦးတည်းသော သမီးပဲကွာ၊ သူ့အမေက ပြန်လက်ခံမှာပါ”

နေလင်းတို့က အနာဂတ်ကို မျှော်တွေးပြီး ပြောနေခဲ့ကြသည်။

ဒီပေမဲ့ သူကတော့ ခေါင်းကို ခါရမ်းရင်း

“ဟင့်အင်း ငါ သူ့အမေက ပြန်လက်ခံတာကို မမျှော်လင့်ပါဘူး။ မဒီကို ငါ တာဝန်ယူနိုင်တယ်။ ငါ အလုပ်တစ်ခုလုပ်မယ်”

“မင်းက ကျောင်းတောင် ပြီးသေးတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ အလုပ်လုပ်မယ်ဆိုရင်လည်း ဘယ်လောက်အထိ အဆင်ပြေမှာမို့လဲ။ မဒီက ပြည့်စုံတဲ့ဘဝမှာ နေလာခဲ့တဲ့သူနော်၊ မင်း အဲဒီအခြေအနေမျိုး ထားနိုင်

၁၉

လော

ကိုနောင်စကားက သူ့ရင်ကို ထိထိမိမိ စူးရှစေသော စကား ဖြစ်နေခဲ့သည်။ တကယ်ဆို မဒီကို သူ့အိမ်မှာလို ပြည့်စုံစွာ ထားနိုင်ခဲ့ ဆိုတာက ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်သောကိစ္စဖြစ်သည်။

ဒါတွေကို သူ သိပေမယ့် မဒီကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရမှာ သူ သိပ်ကိုကြောက်နေသည်။

အချစ်တစ်ခုအတွက် သူ့ဘက်က ရဲရင့်ပြတ်သားနေပေမယ့် မဒီက ဒီလိုဘဝမျိုးကို လက်မခံနိုင်ခဲ့လျှင်...။

အိမ်ရှေ့တံခါးဆီက လူခေါ်ဘဲလဲသံကြောင့် သူ့အတွေးတွေ ပြတ် တောက်သွားခဲ့သည်။ လျှပ်စစ်မီးဖိုပေါ်က ကြက်သားကြော်အိုးထဲ ချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ မီးပိတ်ကာ အိမ်ရှေ့ဆီ ကသောကမျော ထွက် ခဲ့၏။

လူခေါ်ဘဲလဲသံက ထပ်မြည်လာသည်။ သူ တံခါးကို ဖွင့်လိုက် တော့ ဦးမောင်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဟင် ဦးမောင် လာလေ ဝင်ထိုင်ပါဦး ဘာကိစ္စလဲဟင်”

“မင်းကို သူ့ဌေးက ခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့ စွယ်စုံ”

“ဟင်”

သူ့ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ အန်ကယ် ဦးမြတ်ဖော်

စိုးစိုးစာပေ

စိုးစိုးစာပေ

ခိုင်းသည်ဆိုတော့ သူတို့အကြောင်းတွေ သိနေပြီလား။

“ဘာ ဘာကိစ္စလဲ ဦးမောင်သိလား”

“မင်းမိန်းမ ခိုးသွားတဲ့ကိစ္စပဲ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်၊ မင်းအခု ထိတ်ခနဲမှဖြစ်မယ်”

“ဗျာ အင်း ခဏလေးဗျာ မဒီကို ပြောလိုက်ဦးမယ်”

ဦးမောင်ကို ခွင့်တောင်းပြီး သူ မဒီအခန်းတံခါးကို ခေါက်ကာ သွားသည်။ မဒီရဲ့ တံပွဲပြန်သံကို မကြားပါ။

“မဒီ ကိုယ်အရေးကြီးလို့ အပြင်ခဏလိုက်သွားရမယ်၊ မင်း

အသောက်ဖို့ ကြက်သားတော့ ကြော်ထားခဲ့တယ်၊ အစိမ်းကြော်တော့ ထိပ်ပြန်လာမှပဲ ကြော်ပေးမယ်နော်”

သူ ပြောခဲ့ပြီး မီးဖိုထဲ ပြန်ဝင်ကာ ကြော်ပြီးသား ကြက်သား ကြော်တွေကို ပန်းကန်ထဲ ခပ်ထည့်ကာ သိမ်းဆည်းအုပ်ထားပေးလိုက် သည်။ ပြီးသည်နှင့် အပေါ်အကျီ တစ်ထပ်ကို ကသောကမျော ကောက် ထင်ကာ ဦးမောင်နှင့် လိုက်ထွက်ခဲ့သည်။

ဦးမောင်ရဲ့ ကားပေါ်ရောက်မှ သူ မေးရတော့၏။

“ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ ဦးမောင်၊ အန်ကယ် ဦးမြတ်ဖော် သူ့ခိုတော့ကို ဘာပြောသေးသလဲ”

“သူတော်တော် ဒေါသဖြစ်နေပုံပဲ၊ ဒီမနက်မှ မင်းအကြောင်းကို

စိုးစိုးစာပေ

www.burmeseclassic.com

ကြားတာ ထင်တယ်၊ ငါ့ကို ချက်ချင်း ခေါ်ခိုင်းတော့တာပဲ”

ဦးမောင် ပြောကတည်းက သူ့ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်ပူပန်သွားခဲ့သလို အန်ကယ်ဦးမြတ်ဇော်နှင့် ရင်ဆိုင်ရလျှင် ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမည်လဲ၊ ကိစ္စအတွက် အန်ကယ်ဦးမြတ်ဇော်ဘက်က အကူအညီကိုတော့ မျှော်လင့်မထားပါ။

ထင်သည့်အတိုင်းပါပဲ ဧည့်ခန်းထဲမှာ သူ့ကို ထိုင်စောင့်စောင့် သော အန်ကယ်ဦးမြတ်ဇော်ကို မြင်လိုက်ကတည်းက သူ နားလည်လိုက်တာပဲ။

“မင်း ထင်ရာလုပ်ထားတဲ့ကိစ္စအတွက် ဘာမှ ငါမကြားဘူး၊ စွယ်စုံ၊ ငါ ပြောချင်တာက မင်း လုပ်ရပ်အတွက် ငါ လက်မခံဘူး။ အစောကြီးကတည်းက မင်းကို ငါ ထောက်ပံ့ကူညီနေတာ မင်းအဖို့ ရဲ့ မျက်နှာကြောင့်ပဲ၊ အခုတော့ မင်းက ပညာရေး မပြီးဆုံးသေးမိန်းမကောက်ယူလိုက်တာ သိပ်လွန်သွားပြီ၊ မင်းကလည်း မင်းအဖို့ သန္ဓေမကောင်းတဲ့ သွေးနွဲ့ကောင်ပဲ”

လောကကြီးထဲမှာ မရှိတော့သော မေမေ့ကိုတောင် အန်ကယ်ဦးမြတ်ဇော် ပုတ်ခတ်ပြောလို့နေသည်။ တကယ်ဆို မေမေလည်း ဦးမြတ်ဇော်ရဲ့ ညီမအရင်းအချာဆိုတာ မေ့နေသည်လား။

“ငါ ရှင်းရှင်းပဲ ပြောမယ် စွယ်စုံ၊ ခင်မဒီ ဆိုတဲ့ မိန်းမကလေး မိခင်နဲ့ ငါ တွေ့ပြီးပြီ၊ မင်း အရှက်မရှိ လိမ်ညာထားတာတွေ မင်းသိသေးတာပဲ”

ဘုံကလည်း မင်းနဲ့ ဘယ်လိုမှ သဘောမတူဘူးတဲ့၊ ဘာလဲ မင်းက သူ့ဌေးသမီးကိုယူပြီး သူ့ဌေးသမက်ဖြစ်အောင် ကြံလိုက်တာလား။”

“မဟုတ်ဘူး၊ အန်ကယ် ကျွန်တော် ခင်မဒီကို ဘာမျှော်လင့်ချက်နဲ့ ချစ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး”

“တော်တော့ စွယ်စုံ ငါ ဘာစကားမှ မကြားချင်ဘူး။ မင်း အခုလိုလုပ်တာ ငါ လုံးဝ လက်မခံဘူး။ ငါ့ဘက်က ကူညီထောက်ပံ့နေတာတွေ မင်း ဇော်ကားလိုက်တာပဲ၊ ဒီတော့ မင်းမိန်းမကလေးကို သူ့မိဘထက် ပြန်အပ်လိုက်ပါ”

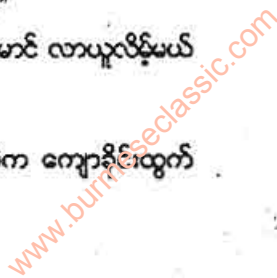
“မဖြစ်နိုင်ဘူး အန်ကယ်၊ ကျွန်တော် မဒီကိုချစ်လို့ ရအောင် ယူခဲ့တာပါ”

“ကောင်းပြီ ဒါဆို မင်းတို့ ငါ့တိုက်ခန်းက နှစ်ရက်အတွင်း ညွှန်သွားကြတော့၊ ငါ အဆိပ်ပင်ကို ရေလောင်းပေါင်းသင် မလုပ်နိုင်ဘူး”

အန်ကယ် ဦးမြတ်ဇော် စကားကံ ပြတ်သားနေခဲ့သည်။ သူ ဘာမှခွန်းတုံ့ပြန်ခွင့် မရှိတာ နားလည်လိုက်သည်။

“ကဲ မင်းသွားတော့ အခန်းသော့ကို ဦးမောင် လာယူလိမ့်မယ် ဆိုတဲ့ ငါ့အိမ်အရိပ်ကို နင်းစရာ မလိုတော့ဘူး”

စကားအဆုံးမှာ အန်ကယ် ဧည့်ခန်းထဲက ကျောခိုင်းထွက်

သွားခဲ့သည်။ သူ ပင့်သက်ကြီးရှိုက်ရင်း မောဟိုက်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

သူနှင့်မဒီရဲ့ အနာဂတ်ကိုတွေးရင်း ရင်ထဲမှာ မောဟိုက်နံ့
သွားသည်။ ဒီတိုက်ခန်းလေးကို အန်ကယ်လက်ထဲ ပြန်အပ်ရမည်ဆိုလျှင်
နေထိုင်ဖို့အတွက်က ပြဿနာတစ်ခုဖြစ်လာပြီ။

“ဒါဆို မင်းဘယ်လိုလုပ်မလဲ စွယ်စုံ”

နေလင်းမေးတော့ သူ့မှာ ဖြေဖို့ စကားလုံးတွေ မရှိပါ။ နှစ်ဆယ်
အတွင်း အန်ကယ် ဦးမြတ်ဇော်ရဲ့ တိုက်ခန်းက ဖယ်ပေးရမည်ဆိုလျှင်
သူ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေသည်။

ဒါကြောင့်လည်း အန်ကယ် ဦးမြတ်ဇော် အိမ်ကပြန်သွား
နေလင်းတို့ဆီပဲ သူရောက်ခဲ့တာ ဖြစ်၏။

“မင်းဦးလေးက အတော် ရက်စက်လွန်းတယ်ကွာ၊ ဒီအခါ
အနေကို ရောက်နေမှတော့ သူ့ဘက်က ဖြစ်သင့်တာထက် လုပ်သင့်
ကို ဦးစားပေးသင့်တယ်”

ကိုနောင်ကပါ မနေနိုင်ဘဲ အန်ကယ် ဦးမြတ်ဇော်ကို ခေါ်
စကားဆိုကာ အပြစ်တင်သည်။ နေလင်းက ခေါင်းကို ခါရမ်းရင်း

“ဦးမြတ်ဇော်က စွယ်စုံကို တူတစ်ယောက်လို့မှ သဘောမထား
တာပဲကွာ၊ အခုလို အခြေအနေမျိုး ဖြစ်လာတော့ သူက ပိုသေ

ကျေနပ်ချင် ကျေနပ်နေမှာ၊ အရင်ကတည်းက ညီမဖြစ်တဲ့ စွယ်စုံအမေရဲ့
ချက်နာကြောင့် ထောက်ပံ့နေတာ၊ တူဆိုတဲ့ သွေးသားအသိမျိုး ရှိရင်
ဒီကောင် ဒီလိုတောင် မနေရပါဘူး”

သူ့ဘက်က မကျေနပ်စွာ ပြောဆိုနေတာတွေကို သူ ကြားနေ
မယ့် ပိုပြီးတော့လည်း နာကျင်ခံစားရတာမျိုး မရှိတော့ပါ။ အန်ကယ်
နှင့် ပတ်သက်သော ခံစားချက်တွေက သူ့ရင်မှာ အရေထူနေခဲ့ပြီဖြစ်
သည်။

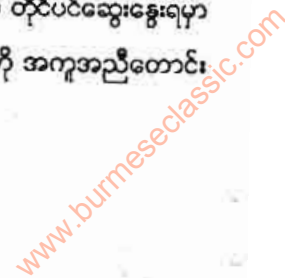
အခုချိန်မှာ သူ ခံစားပူလောင်နေတာ မဒီအတွက်ပဲဖြစ်သည်။
ဒါတွေကိုသာ မဒီ သိသွားရင်

ပင့်သက်မောကြီးကို မှတ်ထုတ်ကာ သူ ခေါင်းက ဆံပင်တွေကို
ဆုံးဖွနေတော့ နေလင်း စိတ်မကောင်းသလိုကြည့်ရင်း

“ငါတို့လည်း အကြံမပေးတတ်တော့ဘူး စွယ်စုံ၊ မင်းသိတဲ့
အတိုင်း တို့နှစ်ယောက် အခြေအနေက ကူညီနိုင်စွမ်း မရှိဘူးကွ”

“အင်း ငါ နားလည်ပါတယ်ကွာ ငါလည်း ထူပူပြီး ဘာလုပ်
ရမှန်းမသိလို့ လာခဲ့တာပါ။ မင်းတို့ကို ဒုက္ခမပေးချင်ပါဘူး”

“ရပါတယ် စွယ်စုံရာ သူငယ်ချင်းတွေပဲ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးရမှာ
ပေါ့၊ ငါ စဉ်းစားမိတာ မင်း ဒီကိစ္စမှာ ဦးမောင်ကို အကူအညီတောင်း
ကြည့်ပါလား”

“ဦးမောင်ကို ဒုက္ခမပေးချင်ပါဘူး။ သူ့မှာလည်း မိသားစု တာဝန်တွေနဲ့ ပိနေတာပဲလေ။ ပြီးတော့ ငါ့ကို ဦးမောင် ကူညီပေးတာ သိရင် အန်ကယ် ဦးမြတ်ဇော်က ဦးမောင်ကို အလုပ်ဖြုတ်ပစ်မှာ သေချာ တယ်”

သူဆိုတော့ နေလင်းတို့ နှုတ်ဆိတ်သွားခဲ့သည်။ ကိုနောင်က သူ့လက်က လက်စွပ်ကို ချွတ်ပေးရင်း

“ရော့ စွယ်စုံ”

“ဟင် ဘာလဲ ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“အဲဒါကိုရောင်းပြီး မင်းအိမ်မှာဖို့ စီစဉ်ပေါ့ကွာ”

“ဟာ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ”

“ဘာမှ အားနာမနေနဲ့၊ ငါ့မှာ ကူညီနိုင်တာ ဒါပဲရှိတယ် ပြဿနာ မရှိဘူး၊ ငါ့မှန်ဖိုးနဲ့စုပြီး လုပ်ထားတာပါကွာ မင်း ယူလိုက်”

“ကဲ ငါ့ဆီမှာလည်း ပိုက်ဆံနည်းနည်း ကျန်သေးတယ် စွယ်စုံ မင်း ယူထား၊ ဖြစ်လာမှတော့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲကွာ၊ လုပ်သာလုပ်တော့ ကိုနောင် ပြောသလို မင်း အိမ်မှာတော့”

“ပြောနေကြာတယ် ဒီလက်စွပ်ကို သွားရောင်းပြီး ဒီနေ့ အိမ်တစ်အိမ် လိုက်ရှာမှဖြစ်မယ်၊ ဦးမြတ်ဇော်က မင်းကို နှစ်ရက်အတွင်း သူ့တိုက်ခန်းက ဆင်းခိုင်းနေတာ မဟုတ်လား”

သူ့အတွက် ရွေးချယ်စရာလမ်း မရှိတော့သည့်အဖြစ်မှာ သူ ခြေညှိတ်ရတော့၏။ ချက်ချင်းပဲ နေလင်းနှင့်ကိုနောင်က သူ့ကို လက်စွဲ ခေါ်ခဲ့ကြသည်။

တကယ်တမ်း အရေးကြုံလာတော့ သူငယ်ချင်းတွေက သူ့ အိမ်မှာ ကူညီပေးခဲ့ကြသည်။ ကိုနောင်ရဲ့ လက်စွပ်လေးအတွက်တော့ ချစ်မိမိပေးမယ့်လည်း...။

ခနော်ခနဲ့ တဲအိမ်လေး၊ မဟုတ်ပေမယ့် ပျဉ်ထောင်အိမ်ဟောင်း က သူ့နေသော တိုက်ခန်းထက်တော့ အမြင်မတင့်လှတာ အမှန်။ နေထိုင်ရာမှာ မညီမညာ ကာရံထားသော စည်းရိုးနှင့် မြေခိုလင်းကျဉ်းကျဉ်း တွေက မဒီကို စိတ်ညစ်စေမှာ သေချာ၏။

လူနေစိပ်သော ရပ်ကွက်လေးထဲက ဒီအိမ်လေးမှာ မဒီကို နေထိုင်ဖို့ သူ ဘယ်လိုနှုတ်က ပြောထွက်ရမည်လဲ။

“မဆိုးပါဘူး စွယ်စုံရ အိမ်က ကျဉ်းပေမယ့် မင်းတို့နှစ်ယောက် အတွက် အဆင်ပြေပါတယ်”

“အင်း ခင်မဒီကတော့ ချက်ချင်း နေသားကျချင်မှ ကျလိမ့် မဟုတ်ပေမဲ့ အဆင်ပြေအောင် နေကြပေါ့ကွာ”

ထိုအိမ်လေးကိုပဲ ငှားရမ်းလိုက်ရ၏။ ခြောက်လစာငွေတွေ ချွေး

ပြီးတော့ သူ့လက်ထဲမှာ ကျန်သေးသည်။

“တစ်နေ့ကုန် အိမ်ရှာရတာ မင်းတို့ ပင်ပန်းနေပြီ တစ်ခုစားရအောင်”

“မင်း ပိုက်ဆံကို သိမ်းထားစမ်းပါ။ အခု ငါ့မှာပါတဲ့ ပိုက်ဆံ ကျန်ပါသေးတယ် နည်းနည်းပါးပါး သောက်ရအောင်ကွာ မင်းနဲ့ ခင်မိအတွက် ဂုဏ်ပြုပွဲလေးပေါ့”

နေလင်းကပဲ အစီအစဉ် ဆွဲပေးတော့ သူလည်း ခေါင်းညှစ်မိ၏။ ညစ်ညူးနေသော စိတ်တွေကို ပြေလွှတ်ပေးချင်မိသည်။ သုံးယောက်သား စားသောက်ဆိုင်လေးဆီ ချီတက်ခဲ့ကြသည်။

ဆိုင်မှာ ထိုင်မိကြတော့ သူ ဝီစကီမှာတာကို ကိုနှောင့်ပျက်မှောင်ကျုံ့ကြည့်ရင်း

“အပြင်းချမလို့လား၊ စွယ်နံ့”

“အေး၊ ငါ့စိတ်တွေ နည်းနည်းညစ်ထေးနေလို့”

“ချရင် ချပါစေကွာ ဒီကောင် စိတ်တိုင်းကျအတိုင်းပေါ့”

သူခံစားချက်ကို စာနာစွာနှင့် နေလင်းက ခွင့်ပြုပေးသည့် ရှုပ်ထွေးညစ်ညူးနေသော စိတ်တွေကို သူ လွှတ်ပေးရင်း တစ်နှစ်တစ်ခွက် သောက်ဖြစ်သည်။

စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့ပြောရင်း နေလင်းနှင့်ကိုနှောင့်ပျက်

အားလုံးမေ့ကာ သူ့ကို နောက်ပြောင်ရင်း ပျော်နေကြသည်။ သူ့မှာတော့ အပြည့်အဝ မပျော်နိုင်ဘဲ မဒီကို ရင်ဆိုင်ဖို့အတွက် ရင်တွေမောနေ၏။

တိုက်ခန်းလေးကိုတောင် တွန့်ဆုတ်နေသော မဒီကို ရင်ကွက်ငယ်လေးထဲက ပျဉ်ထောင်အိမ်လေးမှာနေကြဖို့ သူ ဘယ်လိုနှုတ်ကပြောထွက်ရမည်လဲ။

မဒီရယ် ဖြစ်ခွင့်ရမယ်ဆိုရင် ရွှေဘုံနန်းအထက်မှာ မင်းကို ကိုယ် စံပယ်စေချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ဘဝက...။

“ဟင့်အင်း၊ ဂုဏ်တွေ ခြပ်တွေကို မဒီ မမက်မောချင်တော့ဘူးကို၊ ကိုကို မဒီ တကယ်ချစ်နေတာ မညာချင်တော့ဘူး”

“မဒီရယ် ဝမ်းသာလိုက်တာ မဒီ တကယ်ပြောတာနော်”

“ကိုရယ် မဒီလေ အစက ဆင်းရဲမှာကို အရမ်းကြောက်ခဲ့တယ် ဒါပေမဲ့ ကိုရင်ထဲကို မဒီ မြင်တတ်ခဲ့ပါပြီ။ ကိုရဲ့ အချစ်တွေနဲ့တင် မဒီ အတွက် ပြည့်စုံပြီဆိုရင် ယုံနော်”

မဒီမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ချစ်ခြင်း ရေစဉ်တွေနှင့် တောက်ပခြင်းလက်နေခဲ့သည်။ မဒီ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ လိုပစ္စာ ပြီးနေခဲ့သည်။

မဒီ သူ့အချစ်တွေကို စာနာ နားလည်တတ်သွားခဲ့ပြီလား။

“မဒီရယ်”

မဒီ ခန္ဓာကိုယ်လေးကို သူ မြတ်နိုးစုံမက်စွာ ဖက်တွယ်ထား
မိသည်။ ပြီးတော့ အနမ်းတို့ မဒီ မျက်နှာလေး အနှံ့ ခြေချမိသည်။
မျက်တောင်ရှည်ကြီးတွေ မှေးမှိတ်ကာ မဒီ သူ့အနမ်းတွေကို
ခံယူနေခဲ့သည်။ ရင်ခုန်သံတွေက စည်းချက်တူညီစွာ လွင့်ပျော့ရင်း
မဒီ ခန္ဓာကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ နစ်မြုပ်သွားမတတ်
ဖက်ထားလိုက်မိ၏။

“အ အင် ဟတ်ချိုး”

နာသီးဝမှာ ယားယံသွားသော အထိအတွေ့ကြောင့် သူ နာချေ
မိသည်။ လူက ဖျပ်ခနဲ လန့်နိုးသွားမှ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ဖက်ထားမိတာ
ဖက်ခေါင်းဦးကြီး ဖြစ်နေ၏။

“ဟင်”

တစ်ယောက်တည်း ရှက်ရွံ့စွာ ပြီးမိရင်း သူ ခေါင်းမကောင်ကြည့်
တော့ သူ အိပ်နေတာ တိုက်ခန်းထဲက ဧည့်ခန်းမှာပဲ ဖြစ်သည်။ ခေါင်း
တွေက တဆစ်ဆစ် ကိုက်ခဲနေတာ ညတုန်းက များသွားခဲ့တာကြောင့်
ဖြစ်မည်။

ဆိုင်ထဲက ထွက်ခဲ့စဉ်မှာ သူ တော်တော် မူးနေတာကို အမှတ်
ရသည်။ နေလင်းနှင့် ကိုနောင်တို့ အိမ်အထိ ပြန်လိုက်ပို့ပေးကြတာ
ထင်သည်။

သူ့အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲ လက်နှိုက်ကြည့်တော့ ဘာမှမရှိတော့ပါ။
အိတ်ထဲထဲတွေလည်း မရှိတော့သလို အိမ်ငှားစာချုပ်ကော အခန်းသော့ပါ
တွေ။

ထင်ခနဲ စိုးရိမ်စိတ်နှင့် မဒီ အခန်းထိ ထထွက်ခဲ့သည်။ အခန်း
ထဲကို ဆွဲဖွင့်ကြည့်တော့ အခန်းထဲမှာ မဒီ ရှိမနေပါ။

“ဟာ”

သူ စိုးရိမ်ပူပန်သွားခဲ့ကာ ရင်ထဲမှာ ဟာခနဲ ဖြစ်သွားသည်။
ထွက်သွားခဲ့ပြီလား။ ညတုန်းက သူ ဘာရယ်မှန်းမသိအောင် မူးလာ
မှာ သွားခဲ့ပြီထင်၏။

“မဒီ မဒီ”

သူ စိုးရိမ်ပူပန်စွာ ဟစ်အော်ရင်း မဒီအခန်းရှေ့က လှည့်အထွက်
လေ

“ဟင် မဒီ”

ရေချိုးပြီးစ လုံချည်ရင်လျားလေးနှင့် မဒီ သဘက်လေးကို
အိတ်မှာ လွှားတင်ထားပေမယ့် မလုံမာ ဝင်းမတ်သော အသားဆိုင်
တွေက မြင်နေရ၏။

“မဒီ မင်း မင်းကို ကိုယ်ရှာနေတာ”

“ဒုက္ခပဲ ရှင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ စွယ်စုံ၊ ကျွန်မ ရေချိုးခန်းထဲ

ဝင်နေတာ”

“ဆော ဆောရီးကွာ မင်းကိုယ့်ကို ထားရစ်ခဲ့ပြီ ထင်နေတာ”

မဒီ မျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်ရင်း သူ ဆိုမိတော့ မဒီ မျက်ခုံးတန်းတန်းလေး စုကုံးကြည့်ရင်း

“ရှင် ဒီလို ညတိုင်းမူးလာရင် ကျွန်မ တကယ် ထွက်ပြေးမိနေ သေချာတယ် စွယ်စုံ”

“ဟာ ဆောရီး မဒီ ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ ညတုန်းက ကိုယ် နည်းနည်း သတိလွတ်သွားလို့ပါ”

“ဘာရယ် နည်းနည်း သတိလက်လွတ်သွားလို့ ဟုတ်လား”

“အဲ ဟို နေလင်းတို့ ကိုယ့်ကို အိမ်အရောက်ပြန်ဖို့ပေးကြည့် ဆိုတာ ကိုယ် တွေးမိပါတယ်။ ဟို မဒီ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ကိုယ် နောက် ဘယ်တော့မှ မူးမလာစေချင်တာနော်”

သူ တောင်းပန်တော့ မဒီ မျက်စောင်းလေးထိုးကာ အခန်း ဝင်သွားသည်။ သည်တော့မှ သူ ဧည့်ခန်းသက် ထွက်ခဲ့သည်။ ညတုန်းက သူ အတော်ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်သွားခဲ့သည် ထင်ပါရဲ့။

ဟိုကောင်တွေ လိုက်ဖို့က အဝတ်အစားတွေလဲပေးခဲ့ရုံနဲ့ သူ့အင်္ကျီက ဆက်တီခုံပေါ်မှာ ရှိနေ၏။

အင်္ကျီဟောင်းကို ဆွဲယူကြည့်တော့ ငွေကော စာချုပ်ပါ နှိပ်

သလို အခန်းတံခါးသော့လည်း ရှိနေသည်။ မဒီ မတွေ့သွားတာပဲ တော် သေးသည်။ သူ အိပ်ပျော်နေစဉ်နား ထွက်ပြေးသွားလျှင် ရင်ကျိုးရမှာ သေချာ၏။

မဒီ တကယ်တမ်း သော့ကိုရှာကာ ထွက်သွားမည်ဆိုလျှင် သွားနိုင်ပေမယ့် ဒီမနက်အထိ ရှိနေခြင်းအတွက် သူ ဝမ်းသာမိသည်။

အိပ်မက်ထဲကလို သူ့အပေါ် မဒီ စာနာနားလည်သွားခဲ့ပြီလား။

မဒီရယ် ဒါဆိုရင်တော့ ကိုယ် အရမ်းဝမ်းသာမိမှာ သေချာတယ်။

စွယ်စုံဆိုတဲ့ကောင် ရင်ခွင်မှာ မင်းအတွက် ပြည့်စုံတဲ့ ချစ်ခြင်းတွေ ရှိ နေတာကို မင်း ယုံပါ။

မင်း ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲမှာပဲ နေပေးပါ။

မင်းအတွက် ကိုယ် ကြိုးစားပါ့မယ် မဒီရယ်။

မဒီကို ပြောရင်း သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ခရီးဆောင်အိတ်ကြီးထဲကို အဝတ်အစားတွေ သိမ်းဆည်းနေသည်။ မဒီလည်း အခန်းထဲဝင်ကာ သိမ်းဆည်းရတော့သည်။

စွယ်စုံ အိမ်ငှားထားသည်ဆိုတာကြောင့် မဒီ အံ့သြမိတာ အမှန်ပဲဖြစ်၏။ တိုက်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေးထက် အိမ်လေးက ပိုလို့ လွတ်လပ်မည်ဆိုရင်တော့ ကျေနပ်စရာပါပဲ။

ဒီတိုက်ခန်းလေးထဲမှာ လေးရက်တိုင်တိုင် အပြင်မထွက်ရဘဲ နေနေရတဲ့ ဘဝကြီးကို မဒီ ရှုံ့မှန်း ပြီးငွေ့လှပြီ။

အခန်းတံခါးဆီက ဘဲလ်သံကြားလိုက်ရ၏။ သူ့သူငယ်ချင်းတွေ ရောက်လာပြီ ထင်သည်။ စွယ်စုံ တံခါးသွားဖွင့်ပေးနေစဉ်မှာပဲ မဒီ အခန်းထဲက ထွက်ခဲ့၏။

“အားလုံး အဆင်သင့်လား စွယ်စုံ၊ ငါ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် တားကို ဆွဲလာခဲ့တာကွ”

“အေး ပြီးနေပါပြီ၊ ဘာမှသယ်စရာမှ မရှိတာ၊ ငါ့အဝတ်အစား ဆွဲခဲ့ မဒီရဲ့ အဝတ်အစားတွေပဲလေ၊ မဒီ ပြီးပြီလားဟင်”

“ကျွန်မ အဝတ်အစားတွေက ဆယ်စုံတောင်မှ မရှိတာဘဲ၊ ထက်ဆွဲအိတ်ထဲမှာ အဆင်သင့်ပဲ”

“အိုကေ ခြင်ထောင်တွေ စောက်တွေပဲ ပိုင်းသယ်ပေးကြကွာ၊

အခန်း (၁၆)

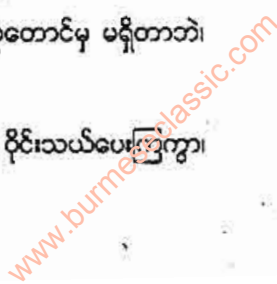
“ဘာရယ် ကျွန်မတို့ ဒီနေရာက ထွက်သွားကြမယ် ဟုတ်တယ် စွယ်စုံ”

မဒီ အံ့သြမျက်ဝန်းလေးတွေနှင့် ကြည့်ကာ မေးတော့ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း

“ဟုတ်တယ် မဒီ၊ မင်းနဲ့ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ့်အစွမ်းအစေ့ ကြိုးစားချင်တယ်၊ ဒါက အန်ကယ် ဦးမြတ်ဖော်ရဲ့ တိုက်ခန်းလေး အကိုယ် ငှားထားတဲ့ အိမ်လေးကို သွားကြမှာ”

“ဟင် ရှင် အိမ်ငှားထားတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် မဒီ လိုက်ခဲ့နော်၊ ခဏနေရင် နေလင်းနဲ့ကိုယ် ကားနဲ့ လာခေါ်လိမ့်မယ်၊ မဒီ အဝတ်အစားတွေ ထုပ်ပိုးပြင်ဆင်တော့”

၁၄

ပု

ကုန်ဘဲပစ္စည်းတွေတော့ နောက်မှ ဦးမောင်ကို သယ်ခိုင်းလို့ ရပါတယ်”

နေလင်းတို့နှစ်ယောက် အခန်းထဲက ပစ္စည်းတွေကို ဝိုင်းဝန်း သယ်ပေးကြသည်။ မဒီ စက်တီထိုင်ခုံလေးမှာပဲ ထိုင်နေမိဆဲ။ နှစ်ခေါက် လောက် သူတို့ သယ်ယူပြီးတော့ စွယ်စုံက ခေါ်၏။

“သွားစို့ မဒီ ပေး မဒီရဲ့အိတ် ကိုယ့်ကိုပေး”

“နေ ရတယ် စွယ်စုံ၊ လုံချည်တွေ ပါနေလို့”

“ဘာဖြစ်လဲကွာ ပေး ကိုယ်ဆွဲခဲ့မယ်”

မဒီ လက်ထဲက လက်ဆွဲအိတ်ကို စွယ်စုံ ဖွတ်အတင်း ဆွဲယူ သွားခဲ့တာမို့ မဒီ မငြင်းနိုင်လိုက်ပါ။ သူနှင့်အတူ တိုက်ခန်းလေးထဲက ထွက်ခဲ့တော့မှ မဒီတို့ နေခဲ့ရသော တိုက်ခန်းလေးက ငါးလွှာက အခန်း လေးဟု သိလိုက်ရသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြင်ပလောကနှင့် အဆက်ပြတ်သလို ဖြစ်သော ထိုတိုက်ခန်းလေးကို မဒီ မွန်းကြပ်နေခဲ့ပြီးပြီ။

နေလင်း ယူလာသော အဖြူရောင်ဟိုင်းလက်(စ်)ကားလေး ခေါင်းခန်းတံခါးကို စွယ်စုံ ဖွင့်ပေးတော့ မဒီ ဝင်ထိုင်မိ၏။

လေးရက်လောက် အဆက်ပြတ်နေသော ပြင်ပပတ်ဝန်းကျင် မြင်ရတော့ မေမေ့ကို သတိရကာ မျက်ရည်ဝဲမိသည်။ အခုချိန်မှာ အတွက် ရွေးချယ်စရာ လမ်းမရှိတော့တာ အမှန်ပါပဲ။

စိုးစိုးစာပေ

ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် လေးရက်တိုင်တိုင် အတူရှိနေခဲ့ သော မဒီရဲ့သိက္ခာအတွက် အမည်းစက်က စွန်းခဲ့ရတာတော့ သေချာ၏။ ဘဝတစ်ခုကို မဒီ လက်ခံဖို့ မဖြစ်မနေ ကြိုးစားရတော့မည်ပဲ။

မျိုင့်တွေ ခွက်တွေနှင့် ကြမ်းတမ်းလှသော လမ်းကြားလေးထဲ တို့ ကားလေးက ကဆုန်ပေါက် မောင်းနှင်လာခဲ့ပြီးမှ ထိုးရပ်သွား၏။

“မဒီ ရောက်ပြီလေ”

“ဟင်”

နံဘေးက စွယ်စုံပြောမှ မဒီ မယုံနိုင်စွာ မျက်လုံးလေးတွေ နှိုးစက်သွားခဲ့သည်။ ကားလေး ထိုးရပ်ထားသော ခြံဝင်းကျဉ်းကျဉ်းလေး အလယ်မှာ ပျဉ်ထောင်အိမ် သေးသေးလေး ရှိနေ၏။

“ဒီ ဒီအိမ် ဟုတ်လား စွယ်စုံ”

“အင်းလေ ကိုယ်နဲ့မဒီအတွက်တော့ အဆင်ပြေပါတယ်”

မဒီနှုတ်က ဘာတစ်ခွန်းမှ မဆိုင်နိုင်ပေမယ့် ရင်ထဲကတော့ ခဲခါးသီးသီး ငြင်းနေမိသည်။ ဒါ မဒီတို့ နေထိုင်ရမည့် အိမ်တုလား။ တိုက်ခန်းလေးထက်တောင် နိမ့်ကျလွန်းနေသည့် အခြေအနေ။

စွယ်စုံတို့ သုံးယောက်သား ကားပေါ်က ပစ္စည်းတွေကို သယ်ယူ ချိန်မှာ မဒီ ခြံဝင်းလေးထဲကို ခြေချဖို့ တွန့်ဆုတ်လျက် မင်သက်နေမိ

စိုးစိုးစာပေ

သိ နိုင်သည်။

ခနော်နဲ့ ဝါးတိုင်လေးတွေနှင့် ကာရံထားသော ခြံစည်းရိုးလေးက မလုံခြုံသလို အဆီခန်းနေသော ပျဉ်ချပ်တွေနှင့် အိမ်လေးက ညစ်ထေးနေ၏။ မိုးထားသော သွပ်ပြားတွေကတောင် သံချေးတို့နှင့် နီညိုလျက် မိုးရွာလျှင်တောင် လုံခြုံပါ့မလား မသိပါ။

“မဒီ လာလေ အိမ်ထဲဝင်ရအောင်”

စွယ်စုံက မဒီအနား ရောက်လာကာ လက်ကိုဆွဲခေါ်မှ တိတ်ဆိတ်စွာနှင့် အိမ်လေးပေါ်ကို ရောက်ခဲ့သည်။

တစ်ချပ်နှင့်တစ်ချပ် ထိစပ်မနေဘဲ ခပ်ကွဲကွဲ ဖြစ်နေသော ကြမ်းခင်းပေါ် ခြေချခိုသည်နှင့် မဒီ ခြေဖဝါးလေးတွေ တွန့်သွားစေသည့် ဖုန်မှုန့်တွေက ရွံရှာစရာ ကောင်းလိုက်တာ။

မဒီ မျက်နှာလေး ရှုံ့ပဲ့သွားတာကြည့်ပြီး စွယ်စုံက လိပ်ထောင့်ထားသော သင်းဖြူဖျာချပ်ကို ခင်းသည်။

“ထိုင်လေ မဒီ အိမ်လေးက ကျဉ်းပေမယ့် နေထိုင်လို့ အဆင်ပြေပါတယ်။ လိုအပ်တဲ့နေရာလေးတွေကို နောက်ရက်တွေကျမှပဲ ကိုယ့်ပြင်ဆင်ပေးမယ်”

စွယ်စုံက ဆိုနေပေမယ့် မဒီ စိတ်တွေ မွန်းကြပ်ပြီး အသက်ရှူတောင် မဝချင်အောင် ဖြစ်လို့နေသည်။ စွယ်စုံ ဘာတွေလုပ်နေတာ

တွေ့ရင်း မဒီ တုန်လှုပ်ချောက်ချားလာမိသည်။

တကယ်ဆို တိုက်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေးကမှ ဒီအိမ်လေးထက် အဆင်ပြေနိုင်ပါသေးသည်။ အခုတော့ စွယ်စုံ လုပ်နေပုံက မဒီဘဝကို အနိမ့်ဆုံးအထိ ရောက်သွားအောင် တစ်ထပ်ပြီးတစ်ထပ် ဆွဲချနေသလို ခင်လား။

“မဒီ ကိုယ်တို့ လိုအပ်တဲ့ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂပစ္စည်းတွေ ဆော့ နည်းနည်းချင်း ဝယ်ပြီး စုဆောင်းရမှာပဲနော်”

“ဟေ့ကောင် မင်းတို့ အရေးကိစ္စတွေပြီးမှဆွေးနွေး လောလော အယ် ဗိုက်ဆာနေပြီကွာ၊ ငါတို့ တစ်ခုခု သွားဝယ်လိုက်ဦးမယ်”

နေလင်းက ပြောရင်း ကိုနောင်ကို လက်တို့ခေါ်ပြီး နှစ်ဦးသား ထွက်သွားကြသည်။ အိမ်ရှေ့က ကားလေး ထွက်သွားတာကြည့်ရင်း စွယ်စုံက စုပုံထားသော အိတ်တွေဆွဲပြီး အခန်းထဲသွင်းဖို့ မယူသည်။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ စွယ်စုံ၊ အခန်းထဲမှာ ဖုန်တွေ ဒီလောက် မြားလှုပ်နေတာကို အရင်ရှင်းလင်းဦးမှပေါ့၊ ရွံစရာကောင်းလိုက်တာ”

မဒီ မနေနိုင်တော့ဘဲ နှာခေါင်းလေးရှုံ့ကာ ဆိုတော့မှ စွယ်စုံ အိတ်တွေကို ပြန်ချရင်း အခန်းထဲမှာ လှည့်ပတ်ကြည့်နေ၏။

“ဘာကြည့်နေတာလဲ စွယ်စုံ ဖုန်တွေက ရှင်းခြေဖဝါးအောက် မြားမှာ ခေါင်းပေါ်မှာက ကြပ်ခိုးတွေကော ပင့်ကူအိမ်တွေကော”

ပြောရင်း မဒီ ရင်ထဲ ပျို့တက်လာတာမို့ ပါ။စပ်ကို လက်ခံ
လေးနှင့်တောင် ဖိပိတ်ထားလိုက်ရသည်။

“ကိုယ် တံမြက်စည်း ရှာနေတာပါ။ ဟိုကောင်တွေနဲ့ မှာလို့
ရင် အကောင်းသား။ အင်း နေဦး ကိုယ် လမ်းထိပ်မှာ သွားဝယ်လို့
မယ်လေး မဒီ နေရဲ့လို့လားဟင်”

မဒီ ခေါင်းကိုယ် ညှိတ်ပြလိုက်သည်။ စွယ်နဲ့အိမ်ပေါ်က ခပ်သွေး
သုတ် ပြေးဆင်းသွားတော့ အိမ်လေးထဲမှာ မဒီ တစ်ယောက်တည်း
ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ကယ်သူမှမရှိတော့မှ အိမ်လေးက ပိုလို့ ခြောက်ကပ် တိတ်တိတ်
သွားခဲ့သည်။ မဒီ သင်ဖြူးဖျာချပ်လေးပေါ်မှ အသာထကာ လုံချည်
မကာ အခန်းလေးထဲ ကဲကြည့်သည်။

ထံရံချပ်လေးနှင့် အခန်းဖွဲ့ထားသော ဒီအခန်းက အိမ်
တဲလား။ ကြမ်းပြင်ကျဲကျဲမှာ ဖုန်တွေ ညစ်ပေနေသည်။ ဖုန်ရနံ့နှင့်
ညှင်းသိုးသိုးရနံ့တွေက အော်ဂလီဆန်ချင်စရာ။

“အို အမေ”

ထုတ်တန်းတစ်ခုမှ မျက်လုံးပြူးပြူး။ နှုတ်ခမ်းချွန်ချွန်နှင့်
ကြည့်နေသော ကြွက်လေးတစ်ကောင်ကို မြင်တော့ မဒီ ထိတ်ထိတ်
နောက်ကို ဆုတ်လိုက်မိသည်။

ဒီလောက်အထိ ရွံရှာ ချောက်ချားစရာကောင်းသော အိမ်က
နဲ့စွယ်နဲ့တို့ ဘဝတဲ့လား။ ဟင့်အင်း မဒီရဲ့ ဘဝကြီးတစ်ခုလုံးကို
ဘဝကြီးထဲမှာ နစ်မြုပ်ပေးဆပ်လိုက်ဖို့ မဒီ မဝံ့ရဲပါ။

ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် မဒီ အိမ်တံခါးဆီကို ချာခနဲ လှည့်ပစ်လိုက်
သည်။ ထိုတဒဂံလေးမှာ မဒီ သိပ်ကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေခဲ့၏။
အချစ်အတွက် ဘဝတစ်ခုလုံး ပုံပြီး ဆင်းရဲခြင်းဆိုသော တွင်း

ဘဝကြီးထဲ ခုန်ချဖို့ မဒီ မဝံ့ရဲပါ။

တံမြက်စည်း တစ်ချောင်းဝယ်ဖို့ ရပ်ကွက်ထဲက တွေ့သည့်လူကို
တော့ ရှေးလေးထဲအထိ သူ ရောက်ခဲ့ရသည်။

မထူးတော့ပြီမို့ တံမြက်စည်းဝယ်ရင်း ဟင်းလျာတွေပါ သူ
မိသိခဲ့သည်။ မဒီက အသားဟင်းမပါလျှင် မစားတတ်တာ သိနေတာမို့
အိမ်သားဟင်းနှင့် ငါးကြော်နှပ် ဝယ်သည်။

မုန့်ဟင်းခါး ကြိုက်တတ်သော မဒီအတွက် အိုးတဲဉ် တစ်လုံးနှင့်
ဟင်းခါးနှစ်ပွဲ ဝယ်သည်။

သူ အိမ်လေးကို ပြန်ခဲ့တော့ နေလင်းရဲ့ကားလေးတောင် ပြန်
ဆက်နေပြီ။ အိမ်ပေါ် လှမ်းတက်ခဲ့တော့ နေလင်းတို့ နှစ်ယောက်
ချစ်မှာထိုင်ရင်း စားသောက်နေကြသည်။

“မင်းတို့က ဘယ်ထွက်သွားကြတာလဲ စွယ်စုံ၊ ဒီမှာ ငါတို့ လက်ဖက်ရည်တွေကော အကြော်တွေပါ ဝယ်လာတယ်၊ လာလေကွာ စားကြမယ်”

“ဒီမှာ လိုတာလေးတွေ သွားဝယ်နေလို့ကွ မဒီကော”
“ဟင် မသိဘူးလေ မင်းနဲ့ ပါသွားတယ် ထင်နေတာ”

ကိုနောင် စကားကြောင့် သူ့ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည့် စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ အခန်းလေးထဲ ပြေးဝင်ကြည့်သည် မတွေ့။ နောက်ထဲ မီးဖိုခန်းထဲမှာလည်း မရှိ။

ဟင်းလင်းကလေး တံခါးပွင့်နေသော ရေအိမ်ထဲမှာလည်း မရှိပါ။ မဒီ ဘယ်ကို သွက်သွားခဲ့တာလဲ မသိ။

“ငါတို့လာတော့ တံခါးက ဒီအတိုင်း ပွင့်နေတာကွ”
“မ မဒီ မဒီ ထွက်သွားပြီလား”

သူ တုန်တုန်ယင်ယင် ရေရွတ်မိတော့ နေလင်း မျက်မှောက် ကျုံ့ရင်း

“ဘာလို့ ထွက်သွားရမှာလဲကွ မင်းနဲ့တောင် အတူရှိနေလေးငါးရက် ရှိပြီပဲဟာ”

သူ ဘယ်လိုမှ ရှင်းမပြတတ်ပါ။ တကယ်ဆို မဒီအသေ သူ့ဘက်က ဖြူစင်စွာနှင့် မဒီစိတ်တွေ နှည့်လာတဲ့အထိ စောင့်နေခဲ့

သူတို့ကို မပြောပြနိုင်သေး။

မဒီ သူ့ကို အယုံသွင်းကာ လှည့်စားထွက်ပြေးသွားခဲ့ပြီ ထင်သည်။ တွေးရင်း ရင်ထဲမှာ နာကျင်ပူလောင်လာသည်။

“တောက် သွားစမ်းကွာ”
“ဝုန်း”

လက်ထဲမှာ ဆွဲကိုင်ထားဆဲ အထုပ်တွေကို သူ နံရံပီ ပစ်ပေါက် ခွင့်ပစ်တော့ နေလင်းနှင့်ကိုနောင် သူ့အနား ရောက်လာသည်။

“စွယ်စုံ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ စိတ်ထိန်းစမ်းကွာ”
“အေးလေ မဒီ တစ်ယောက်တည်း မနေရဲလို့ အပြင်ထွက်ပြီး

အိမ်နောက်လိုက်တာလားမှ မသိတာ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ကိုနောင် သူ ထွက်ပြေးသွားတာပဲဖြစ်မှာ”
“ဟာ မဖြစ်နိုင်တာ ဒီအခြေအနေမှ မဒီ ထွက်ပြေးမလားကွာ”

သူ အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ရင်း ခေါင်းကို ခါရမ်းသည်။ ရင်ထဲ ပူလောင်ခြင်းတွေနဲ့အတူ ဒေါသတွေကပါ ဆူဝေနေ၏။

တကယ်ဆို မဒီ ဒီလောက်အထိ မလုပ်သင့်ပါ။ သူကလည်း အိမ်ထဲမှ ယုံကြည်မှုတွေ ပေးခဲ့တာ မှားပြီလား။

“မဒီ ငါ့အရိပ်က ထွက်ပြေးဖို့ တွန့်ဆုတ်မှာ မဟုတ်တာ သူ့ဘာတယ် နေလင်း၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူ ငါနဲ့ပါလာတဲ့ ရက်ကလေး

သူ့အပေါ်မှာ ငါ ဖြူစင်စွာနဲ့ပဲ နေခဲ့တာ”

“ဘာကွ ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ် ငါ မဒီကို သိပ်ချစ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ မကြည်ဖြူဘဲ ရမ္မက်ဆန္ဒတွေနဲ့ ငါ မသိမ်းပိုက်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့တာ”

“ဟာကွာ မင်းဟာက မဟုတ်သေးဘူး။ ခင်မဒီကို ပိုင်ဆိုင်ချင်လို့တောင် မင်းရအောင် ယူခဲ့ပြီးပြီပဲကွာ”

“အဲဒါ ငါ ဆုံးရှုံးမှာစိုးလို့ ဇွတ်ခေါ်ခဲ့တာ၊ ဒါပေမဲ့ သိမ်းပိုက်အနိုင်ယူဖို့ မဟုတ်ဘူးလေကွာ”

သူ့စကားတွေကို တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်ရင်း နေလင်းနှင့် ကိုနောင် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

စွယ်စုံ ဆိုတဲ့ကောင် ရင်ထဲက အချစ်ကို သူတို့နားလည်ရခက်ခဲနေခဲ့ကြသည်လား။ မဒီရယ် တကယ်ဆိုရင် မင်း အသိဆုံးပါ။

မင်းကို ပိုင်ဆိုင်ချင်ခဲ့တာ ချစ်မြတ်နိုးခြင်း တစ်ခုတည်းအတွက် ကြောင့်ပါပဲ။ ငါ့ရဲ့ အချစ်က ရမ္မက်ဆန္ဒတွေ ကင်းစင်ခဲ့တာ မင်းအသိဆုံးပါ။ အခုတော့

ငါ့ရဲ့အချစ်ကို မင်း စော်ကားသွားခဲ့တာပဲ။

မင်း ရက်စက်လွန်းတယ် မဒီ။

အခန်း (၁၇)

“မေမေရယ် သမီးကို မရက်စက်ပါနဲ့နော်၊ မေမေဆီကို သမီး ပြန်လာတာပါ။ သမီးကို ခွင့်လွှတ်ပါနော် အဟင့် ဟင့်”

မေမေခြေထောက်တွေကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲဖက်တွယ်ထားရင်း ခင်မဒီ ငိုယိုတောင်းပန်မိသည်။ မေမေ ဘာစကားမှ မဆိုဘဲ ဆိုဖာထိုင်ခုံပေါ်မှာ ပတ်မတ်ကြီး ထိုင်နေဆဲ။

မဒီ မေမေမျက်နှာကို မော့ကြည့်မိတော့ ရွှေကိုင်းမျက်မှန်ကြား မှာ ဝိကျလာသော မေမေမျက်ရည်တစ်စက်က မဒီ မျက်နှာပေါ် ကျလာ၏။

“မေမေ”

“သမီး သမီး မေမေဆီ ပြန်လာတယ်ဆိုပေမယ့် လွန်ခဲ့ပြီ ဆိုတော့ဘူး။ အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ စိမ်ဆိုးပြီးမှ ဘွားခက်လို့ရတဲ့ အရာ

မဟုတ်ဘူး သမီး။ သမီး မိုက်မိုက်မဲမဲ လုပ်သွားတာကို မေမေ အံ့ဩ
မဆုံးဘူး ဒီကောင်က လူလိမ်လူညာတစ်ယောက်၊ ဘာမှအားကိုးလောက်
စရာ တစ်ချက်မရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နောက်ကို သမီး ဘာကြောင့်
လိုက်သွားခဲ့တာလဲ”

“ဟင်္သာအင်း မဟုတ်ဘူး မေမေ။ သမီး သူ့နောက်ကို လိုက်သွား
ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ သူ ဇွတ်ခေါ်သွားခဲ့တာပါ”

“ဟင် ဘယ်လို သမီး”

“ဟုတ်ပါတယ် မေမေ။ သမီးကို သူ ဇွတ်ခေါ်သွားခဲ့တာပါ”
မေမေ မျက်ရည်စတွေနှင့် မဒီကို ဝိုက်ညှိနေရင်း ခြေရင်းမှာ
ခူးထောက်တိုင်နေသော မဒီပခုံးကို အသာဆွဲမကာ ဆိုဖာတိုင်ခုံမှာ
ထိုင်စေ၏။

“မေမေ့ကို အမှန်ပြောစမ်း သမီး။ ဒီကောင် သမီးကို ဘယ်လို
လိမ်ညာသွားခဲ့တာလဲ”

မေမေ မေးတော့ မဒီ မျက်ရည်စတွေကို ပွတ်သုတ်ရင်း စိတ်
အာရုံက မဝေးသေးသော အတိတ်ရက်ငယ်လေးဆီ လွင့်သွားခဲ့သည်။

ထိုနေ့က မဒီ သူငယ်ချင်းတွေနှင့်အတူ ကော်ဖီဆိုင်လေးမှာ
ထိုင်နေပြီး အပြန်မှာ စွယ်စုံရဲ့ လှည့်ကွက်ထဲ မထင်မှတ်ဘဲ ကျရောက်
ခဲ့တာပဲ ဖြစ်သည်။

“ဟင်”

ရပ်ထားသော ကားဆီ မဒီ ပြန်ခဲ့ပြီး ကားတံခါးဖွင့် ဝင်အထိုင်
မှာ ဒက်(ချ်)ဘုတ်ပေါ်မှာ မြင်လိုက်ရတာ နှင်းဆီပန်းစည်းလေး ဖြစ်သည်။

ပန်းနုရောင် နှင်းဆီပန်းတွေကို မြင်လိုက်တော့ မဒီ အံ့ဩသွား
မိသည်။ ဆိုင်ထဲမှာ ထိုင်နေတုန်း ဘယ်သူ ကားထဲ လာထည့်သွားခဲ့တာ
လဲ မသိပါ။ ကျောင်းမှာလည်း မဒီ ကားမှန်တံခါးတွေ ပိတ်ဖို့မေ့နေလျှင်
ဒီလိုပဲ လက်ဆောင်ပန်းစည်းတွေ ထည့်ပေးသွားတတ်တာ ရိုးနေပြီ။

ဒါပေမဲ့ အခု နှင်းဆီပန်းစည်းက ဖဲပြားလေးတွေနှင့် သေသေ
သပ်သပ် နှောင်ဖွဲ့စည်းထားတာမို့ မဒီ လက်တွေက လှမ်းယူမိပြီး ဖြစ်
နေ၏။

အမွှင်လှလှ နှင်းဆီတွေကို ဝိုက်ညှိရင်း မဒီ မနေနိုင်တော့ဘဲ
ခေါင်းလေး ငုံ့ကာ နှမ်းမိ၏။

သင်းယုံထုံအိသော အမွှေးရနံ့က ပိုမိုပြီး စူးရှသွားသလို ခံစား
လိုက်ရ၏။ ပြင်းလိုက်သည့် ရနံ့ ခေါင်းထဲမှာ စူးစူးရှရှ စိမ့်ဝင်သွားသည့်
အတိုင်းပါပဲ။

“ဟင်”

အမြင်အာရုံတွေတောင် ဝေဝါးသွားသည်လား မသိ။ မဒီ ခေါင်း
လေးကို ခါရမ်းပစ်လိုက်တော့ ပိုလို့ မူးဝေသွား၏။

ဘုရားရေ ဒါ ရိုးသားမှု တစ်ခုမှ ဟုတ်ရဲ့လားဟု မဒီ တွေးနေ
တုန်းမှာ ခေါင်းတစ်ခုလုံး ချာချာလည်သွားသလို ခံစားလိုက်ရ၏။
ထိုင်ခုံနောက်မှီ ကူရှင်မှာ ခေါင်းလေးမှီတင်ရင်း မျက်ဝန်း
လေးတွေကို မဒီ မှိတ်ထားခိုက်

“မဒီ”

“ဟင်”

ရင်းရင်းနှီးနှီး ခေါ်သံကြောင့် မဒီ မျက်ဝန်းလေးတွေ ဖွင့်ကြည့်
သည်။ တံခါးက ကိုင်းပုံကြည့်နေသော မျက်နှာက ဝေဝါးနေဆဲ။ ဒါပေမဲ့
မဒီ သိလိုက်ပါသည်။

“စွယ်စုံ”

မျက်ဝန်းတွေကို ကြိုးစားပြီး ပြန်ဖွင့်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် လေးပင်
နေသော မျက်ခွံတွေကြောင့် ဖွင့်မရ။ ကားထဲက ပြန်ထွက်ဖို့ ကြိုးစား
မိသော ခန္ဓာကိုယ်သည်လည်း အချည်းနှီးပါပဲ။

“ခွင့်လွှတ်ပါ မဒီ မင်းကို ကိုယ် အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး”

စွယ်စုံ အသံကို နောက်ဆုံးကြားလိုက်ရပေမယ့် မဒီ ဘာတစ်
ခွန်းမှ မတုံ့ပြန်လိုက်နိုင်ဘဲ အသိစိတ်တွေ အားလုံး အမှောင်အတီး

“သမီး သတိရတော့ သူ့ရဲ့တိုက်ခန်းထဲ ရောက်နေခဲ့ပြီ မေမေ
ရယ်”

“တောက် ရက်စက်ယုတ်မာလိုက်တဲ့ကောင်ပါလား။ သင်းက
သမီးကို အနိုင်ထက်စီးနင်း ခေါ်သွားတာပေါ့”

မေမေ ကြိတ်မနိုင်ခဲ့မရ ရေရွတ်သည်။ စောစောက မျက်ရည်
စတွေနဲ့ မေမေမျက်နှာသည် အခုတော့ နာကျည်းခက်ထန်သော ဒေါသ
မိပ်တွေနှင့် ရဲရဲနီနေသည်။

“ဒါ ဇွတ်အမွေခေါ်ဆောင်သွားခဲ့တာပဲ သမီး။ ဒီကောင့်ကို
ခေမေကိုယ်တိုင် ထောင်ထဲပို့ပစ်မယ်”

“ဟင်”

မေမေ ဒေါသတွေနှင့် မခံရပ်နိုင်စွာဆိုတော့ မဒီ စိုးရိမ်သွား
သည်။ စွယ်စုံကို မေမေက ထောင်ထဲပို့ပစ်မည်တဲ့။

“ပြောစမ်း သမီး သမီးကို သူ ဘယ်လောက်အထိတောင်
ခုတ်စက်အနိုင်ကျင့်ခဲ့သလဲ”

“ဟင့်အင်း သူ သမီးကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့မထိခဲ့ပါဘူး
ခေမေ”

မေမေ မယုံသလို မဒီကိုကြည့်သည်။ စွယ်စုံ မဒီအပေါ်မှာ
ခုတ်စက်အနိုင်ကျင့်ခဲ့မည်ဟု မေမေ ထင်မှတ်ထားပုံ ရှိနေ၏။ ဒါပေမဲ့
စွယ်စုံရဲ့ ဖြူစင်သော ကိုယ်ကျင့်တရားကို မဒီ သိနားလည်ခဲ့ပြီးပြီ။

“တကယ်ပြောတာပါ မေမေ။ သမီးကို သူခေါ်သွားတာ သမီးနဲ့

ကိုအာကာအောင် စေ့စပ်တော့မှာသိလို့တဲ့ ဒါကြောင့် သူ ဇွတ်ခေါ်သွားခဲ့တာ၊ ဒါပေမဲ့ သမီးကို သူ အနိုင်ထက် မကြိုးစားခဲ့ဘူး။ သမီး ဒါကိုတော့ ကျိန်တွယ်ပြောခဲ့ပါတယ် မေမေရယ်”

“ဟုတ်လား ဒါပေမဲ့ သမီးဘဝကို သူ ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့တာလေ သမီးကို ချဉ်းကပ်ကတည်းက သူက လိမ်ညှာဟန်ဆောင်မှုတွေနဲ့ ချဉ်းကပ် ခဲ့တာ၊ တော်တော် အဆင့်အတန်းမရှိတဲ့ လုပ်ရပ်ပဲ မေမေကတော့ မေမေ့ သမီးလေးအတွက် သူ့ကို တစ်ခုခု တုံ့ပြန်နေ ကျေနပ်နိုင်မယ်”

“အန်တီ”

ခေါ်သံကြားမှ မေမေကော မဒီပါ လှည့်ကြည့်မိကြသည်။ ဧည့်ခန်းတံခါးဝမှာ ရပ်နေတာ အာကာအောင်။

“ဟင် သား မောင်အာကာ ဘယ်တုန်းက ရောက်နေတာလဲ”

“ခွင့်လွှတ်ပါ အန်တီ၊ ကျွန်တော် ရောက်နေတာ ကြာပါပြီ မဒီနဲ့ အန်တီတို့ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာစိုးလို့ ရပ်စောင့်နေတာပါ”

“ဪ အင်း ရပါတယ်ကွာ လာ သား ထိုင်ပါဦး”

အာကာအောင် ဆိုဖာထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်တော့ မဒီ ခေါင်းလှုပ် ငုံ့ ထားမိဆဲ။ မေမေက ပင့်သက်ကြီး လေးပင်စွာချရင်း

“အန်တီ သမီးလေးအတွက် အန်တီ နေ့တိုင်း ကြေကွဲခံတာ

ခဲ့ရတယ်၊ မလုပ်သင့်တာကို လုပ်သွားရက်လေခြင်းဆိုပြီး စိတ်နာနေခဲ့ရတယ်၊ အခုတော့ အခြေအနေတွေက ဟိုကောင်ရဲ့ ယောက်ျားမဆန်မှုကြောင့်တဲ့ကွယ်”

“ကျွန်တော် အားလုံးကြားပြီးပါပြီ အန်တီ၊ မဒီကိုလည်း စာနာဆန်းစစ်တာပဲ၊ အခု မဒီ သူ့လက်က ထွက်ပြေးလာတာလား”

“ဟုတ်တယ် ကိုအာကာ၊ တိုက်ခန်းလေးပေါ်က သူဦးလေး နှင်ချလို့ သူ ငှားထားတဲ့အိမ် မဒီကို ခေါ်သွားတုန်း မဒီ အခွင့်အရေး ဆာနဲ့ ထွက်ပြေးလာခဲ့တာ”

“အန်တီကတော့ သင်းကို ထောင်ထဲပို့ပစ်မယ်”

“အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့ အန်တီ ဒီလိုလုပ်လိုက်ရင် မဒီသိက္ခာကို ဆီခိုက်မှာပေါ့၊ အခုကိစ္စက ဘယ်သူမှလိမ္မော်သေတာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကျွန်တော့်မှာမိတောင် မဒီ ဘုရားဖူးခရီးထွက်သွားတယ်လို့ပဲ သိထားတာ”

“ဒါပေမဲ့ သားရယ် သမီးလေး ဘဝကို သူ ဒီအခြေအနေ ဆက်အောင် ဖန်တီးခဲ့တာလေ၊ ဒါကို အန်တီ သည်းမခံနိုင်ဘူး”

“ကျွန်တော် တစ်ခု ပြောပါရစေ အန်တီကော မဒီပါ အလေးအနက် နားထောင်ပေးပါ”

အာကာအောင် ပြောတော့ မေမေ ငြိမ်သက်ပြီး ကြည့်နေသည်။

မဒီလည်း နှုတ်ဆိုဝိတ်စွာ အာကာအောင်ကို မော့ကြည့်မိ၏။ ပါဝါမျက်နှာထဲက အာကာအောင် မျက်ဝန်းတွေက တည်ငြိမ်လွန်းနေ၏။

“မဒီနဲ့ ကျွန်တော် ခေ့စပ်ပွဲ ပျက်အောင် စွယ်စုံ ပျက်ဆီးခဲ့တာကို ကျွန်တော် လက်မခံဘူး။ အခု မဒီ သူ့လက်က ရုန်းထွက်လာနိုင်ခဲ့ပြီပဲ။ ကျွန်တော် မဒီကို လက်ထပ်ပါရစေ”

“ဟင်”

“အို”

မဒီကော မေမေပါ မယုံနိုင်အောင် မျက်ဝန်းတွေ ဝိုင်းထပ်သွားခဲ့၏။ အာကာအောင်က မဒီကို တစ်ချက်ငေးကြည့်ရင်း

“မဒီ မင်းကို ကိုယ်တကယ်ချစ်ခဲ့တာပါ။ စွယ်စုံကြောင့်မင်းကို ဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး။ နောက်ဆုံး ဘယ်လိုအခြေအနေပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းကို ကိုယ် လက်ထပ်ခဲ့တယ်။ ဒါ မဒီရဲ့ အပြစ်မှမဟုတ်တာ။ ယောက်ျားမဆန်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ဖိုက်ခဲမှုကြောင့် မဒီ ဘဝ မဒီသိန္နဲဘာမှမထိခိုက်စေရဘူး”

“သားရယ် သမီးလေးအပေါ် သား နားလည်ပေးတာ အနိမ့်ဝမ်းသာလိုက်တာ။ သားရဲ့သဘောထားကြီးမှုကို အန်တီ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာကွယ်”

မေမေက ဝမ်းသာအားရနှင့် ပြောသည်။ မဒီကတော့ နှုတ်ဆို

နာနှင့် ငြိမ်သက်နေမိဆဲ။

“မဒီ ကိုယ် သိချင်တာ မဒီရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပါ။ မဒီ ကိုယ့်ကို သက်ခံနိုင်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တို့အရာတွေက ဘာပြဿနာမှ မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ပါ”

“အိုကွယ် ဘာမှ စဉ်းစားစရာမှ မလိုအပ်တာ။ အရင်ကတည်းက သမီးက ဒီကိစ္စကို ခေါင်းညှိတ်လက်ခံပြီးသားလေ။ ဟိုကောင်က သမီးဘဝကို သိမ်းပိုက်ဖို့ ကြိုးစားတာ။ သမီးကို ပိုင်ရင် အန်တီရဲ့ အိမ်ပေါ် ရောက်လာမယ်လို့ သင်းက ထင်နေတာ။ ဒီလို သမက်မျိုးကို အန်တီ ဘယ်တော့မှ လက်မခံဘူး။ အန်တီ သမီးကိုပါ တစ်သက်လုံး စွန့်ပစ်လိုက်ဖို့ ဝန်မလေးဘူး”

မေမေရဲ့ ပြတ်သားသော စကားတွေကို နားထောင်ရင်း မဒီ မျက်ဝန်းထဲမှာ စွယ်စုံ မျက်နှာကိုမြင်ယောင်လာသည်။

နုလုံးသားမှာ အရိပ်ထင်ခဲ့ဖူးတာ မှန်ပေမယ့်လည်း ခွင့်လွှတ်ပါ။ စွယ်စုံရယ် မဒီ တစ်ဘဝလုံးကို နံ့ချာလှတဲ့ အိမ်ထဲမှာ ဒုက္ခဆင်းရဲခြင်းတွေနဲ့ မရှင်သန်ပါရစေနဲ့။

လှေကားထပ်တွေအတိုင်း တက်ခဲ့သည်။ အပေါ်ရောက်တော့ မှန်တံခါးဆီ
ခြားသွားခဲ့ကာ ခြံဝင်းတံခါးဆီ မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

ဦးလူမောင် ဖွင့်ပေးသော ခြံတံခါးမှ ဝင်လာသော စွယ်စုံကို
မြင်လိုက်ရသည်။ အမြဲတမ်း စတိုင်ကျကျနှင့် သေသပ်နေတတ်သော
သူ့အသွင်သည် အခုတော့ ဆံပင်တွေက ပွယောင်းနေ၏။

တစ်ပတ်ခွမ်း ဂျင်းပြာ အပြင်မှာ ရှုပ်လက်ရှည်ကို အပြင်ထုတ်
သတ်ထား၏။ ကြယ်သီးတွေက တစ်ဝက်အထိပဲ တပ်ထားတာမို့ ညစ်ထေး
ဆေး စွပ်ကျယ်အဖြူကိုတောင် အတွင်းမှာ မြင်နေရ၏။

မာတင်းခက်ထန်နေသော သူ့မျက်နှာကို မဒီ မြင်နေတော့
စိတ်ထဲမှာ ထင်ခဲ့ ဖြစ်သွားသည်။ မေမေနှင့် ပြဿနာ မတက်စေချင်ပါ။

ဧည့်ခန်းထဲကို သူ ရောက်သွားပြီဆိုမှ မဒီ လှေကားထိပ်မှာ
သော်တုတ်လေး ထိုင်ချပြီး နားစွင့်နေလိုက်သည်။

“မင်း ဘာကိစ္စအတွက် ငါ့ခြံထဲ ဝင်လာတာလဲ”
မေမေအသံက မာတင်းခက်ထန်၏။ သူ့အသံကလည်း မေမေ
ထံပဲ ပြတ်သားစူးရှ၏။

“ကျွန်တော့်ဇနီး ခင်မဒီနဲ့ တွေ့ချင်လို့ လာတာ”

“ဘာရယ် မင်းဇနီး ဟုတ်လား၊ မင်းသိပ်ကို လွန်နေပြီနော်
နွယ်ရဲ့ မင်း ငါ့သမီးကို ဘယ်လို အနိုင်ကျင့် ခေါ်သွားခဲ့သလဲဆိုတာ

အခန်း (၁၈)

“ဘယ်လိုမှ ပြောမရဘူး၊ မမ၊ မဒီလေးကိုပဲ တွေ့ခွင့်တောင်း
နေတယ်”

ခြံစောင့်ဦးလူမောင် စကားကြောင့် မေမေမျက်နှာမှာ ဒေါသတွေ
ပိုလို့ နီရဲလက်ဖြာသွားခဲ့သည်။

“တောက် သူ ဒီလောက်အထိ နှောင့်ယှက်နေတာ လွန်နေပြီ
ချက်ချင်း ဖမ်းချုပ်ပြီး ရဲစခန်းအပ်လိုက်ချင်တာ၊ သမီးရဲ့ သိက္ခာ
မောင်အာကာ မျက်နှာတွေကြောင့် ခက်နေတာ၊ ကဲ ဧည့်ခန်းထဲ
ခေါ်ခဲ့လိုက်ပါ၊ သမီး အပေါ်ထပ်သွားနေလိုက်၊ ဧည့်ခန်းထဲ လုံးဝ ဆီး
မလာခဲ့နော်”

မေမေစကားအတိုင်း မဒီ ခေါင်းညိတ်နာခံကာ အပေါ်ထပ်

ငါ သိတယ်”

“အဲဒါတွေ မပြောနဲ့တော့ အန်တီ၊ အခုချိန်မှာ မဒီက ကျွန်တော်ရဲ့ ဇနီးမယားတစ်ယောက်ပဲ”

“အဲဒါ ဘယ်တော့မှ ဖြစ်မလာတဲ့ ကိစ္စပဲ ဇွယ်စုံ၊ မင်းနဲ့ ငါ့ သမီးက ဇနီးမယားတွေပါလို့ မင်းဘက်က ခိုင်မာတဲ့သက်သေ ဘာရှိလဲ ဘယ်မှာလဲ တရားဝင် လက်ထပ်စာချုပ်”

“အန်တီ ဒီလို မပြောနဲ့ ခင်မဒီဆိုတာ ကျွန်တော်နဲ့အတူ ငါးရက်လုံးလုံး ရှိနေခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးနော်”

“အဲဒါတွေ ငါ ဂရုမစိုက်ဘူး ဇွယ်စုံ၊ ငါ့သမီးဘဝ မင်းကြောင့် နစ်မွန်းသွားခဲ့တာကို ငါ ကျေနပ်မယ် ထင်သလား”

“မကျေနပ်ရင် အန်တီ ကြိုက်သလို ရှင်းနိုင်တယ်၊ မဒီက ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ စွန့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ နောက်ဆုံး ထောင်ထဲထဲ ရောက်သွားပါစေ မဒီက ဇွယ်စုံဆိုတဲ့ ထောင်ကျလူပုဂ္ဂိုလ်ကောင်ရဲ့ ဇနီး ဖြစ်ရမယ်”

“မင်း၊ မင်း၊ ခုချက်ချင်း ထွက်သွားစမ်း”

ဇွယ်စုံ စကားက ဟာမီရင်ထဲအထိ ထိရှသွားခဲ့တာမို့ အသံတွေ တုန်ခါပြီး ဟစ်အော်သည်။ နားထောင်နေသော မဒီတော် ဆတ်ခနဲ တုန်သွားခဲ့၏။

“ကျွန်တော် မဒီ မပါဘဲ ထွက်မသွားနိုင်ဘူး အန်တီ”

“ဘာ မင်းက ငါ့သမီးကို အမိအရ အပိုင်စည်းရုံးပြီး ငါ့အိမ် ဆီတက်၊ ငါ ပိုင်ဆိုင်သမျှကို ရယူဖို့ မျှော်လင့်ထားတာလား၊ ဇွယ်စုံ၊ အဲဒီလိုရင်တော့ မင်း မျှော်လင့်သမျှ ဘာမှဖြစ်မလာနိုင်ဘူးနော်”

“အဟွန်း၊ ဇွယ်စုံ ဆိုတဲ့ကောင်က သူ့ဌေးသမက်ဘဝကို တွယ် ဆက်နေတယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်နေသလား ဒေါ်ခင်ကြည်မာ၊ ဆောရီးပဲ ဒီကိစ္စပဲ ကျွန်တော် ချစ်ခဲ့တာ၊ ခင်ဗျား ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ လုံးဝ စိတ်မဝင် စားဘူး”

“ဟင် မင်း ရိုင်းစိုင်းလှချည်လား။ ခင်ဗျားတွေ ဘာတွေနဲ့ ခြံအိမ်ထဲထိ ဝင်စော်ကားနေတာပဲ”

အခြေအနေတွေက မျှော်လင့်ထားတာထက် တင်းမာကုန်ပြီဟု ဆီ နားလည်လိုက်သည်။ ဇွယ်စုံရဲ့ တဖွတ်ထိုးနိုင်မှုကို မဒီ သိနေသည်။ အခုလည်း ဟာမီကို သူ ခွန်းတုံ့မပြန် တုံ့ပြန်နေ၏။

အခုနေ မဒီ ဆင်းသွားခဲ့လျှင်တောင် မဒီကို ဖွတ်အတင်း ခွဲခေါ်သွားမှာ သေချာလောက်သည်။

“ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုမှ မစော်ကားချင်ဘူး၊ ကျွန်တော်ကို ဆည်း မစော်ကားနဲ့၊ မဒီကို ကျွန်တော် မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး။ မဒီ အခု သယ်မှာလဲ”

“စွယ်စုံ”

ကြားလိုက်ရသော အသံက မာမိုအသံ မဟုတ်ပါ။ အန်ကယ် ဦးမြတ်စော်ရဲ့အသံ ပြစ်နေ၏။

“ဟင် ကိုမြတ်စော် ဒီမှာ ရှင့်တူ အိမ်ထဲအထိ လာစော်ကား နေတာ ကျွန်မ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူးနော်”

“နေပါဦး ဒေါ်ခင်ကြည်မာ၊ စွယ်စုံက ကျွန်တော့်တူဆိုပေမယ့် ကျုပ် တရားဝင် လက်ခံထားတဲ့တူ မဟုတ်ပါဘူး။ စွယ်စုံ မင်း အခုလို လုပ်တာ ငါ့သိက္ခာ ငါ့နာမည်ကို ထိခိုက်စေတာ မင်းတွေ့ပြီလား”

“မဟုတ်ဘူး အန်ကယ်စော် ကျွန်တော် မဒီကို လာခေါ်တာပဲ”

“မင်း ဘာမှထပ်မပြောဘဲ ငါနဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ့စမ်း စွယ်စုံ၊ မင်း လုပ်ရပ်က မိုက်မဲတဲ့လုပ်ရပ်ဖြစ်နေတာ မင်းသိရဲ့လား၊ အေး မင်း ခင်မီ ကို ပြန်ခေါ်ချင်တယ်ဆို သက်ဆိုင်ရာက တရားဝင်ခေါ်၊ တစ်ပါးသူ အိမ်ထဲအထိ မင်း ကျူးကျော်နေတာ မဟုတ်သေးဘူး”

“မဒီ ဒီမှာပဲ ရှိမှာ သေချာတယ် အန်ကယ်”

“ကဲ မင်းငါနဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ့စမ်း၊ မင်းအပေါ် ထောက်ပံ့ပေးတဲ့ ရှောက်နေတဲ့ ဦးလေးတစ်ယောက် စကားကိုမှ မင်း နားမထောင်ဘဲ ငါ အပြီးတိုင် ဥပေက္ခာပြုမိလိမ့်မယ်၊ ကဲ လိုက်ခဲ့စမ်း၊ ဦးမောင် ဒီကော့ကို ခေါ်ခဲ့ပါ”

စွယ်စုံ အသံတွေ တိတ်သွားပြီး ဦးမောင် ချော့မော့ ခေါ်ရာ နောက်ကို ပါသွားတာ မဒီ မမြင်ပေမယ့် သိနေသည်။ ဆင်ဝင်အောက် တ ကားမောင်းထွက်သွားသံကြားမှ မဒီ လှေကားထစ်တွေအတိုင်း ဆင်း ခဲ့၏။

“မေမေ”

ဒေါသဖြင့် ရဲရဲနီနေသော မေမေ အံကြိတ်ကာ ထိုင်ခဲ့မှာ ဆိုင်ချလိုက်၏။ မေမေ အနားဝင်ထိုင်ရင်း မဒီ မျက်လည်လေးပဲနေတော့

“သမီး ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ သိပ်ရိုင်းရိုင်းလွန်းတဲ့သူပဲ၊ မဖြစ်ဘူး သမီးကိုစွဲကို မေမေ အမြန်ဆုံး စီစဉ်မယ်၊ မိုက်ရှူးရဲဆန်ပြီး ရိုင်းရိုင်းတဲ့ ဆာကင်လက်ထဲ သမီး ပြန်ရောက်သွားလို့ မဖြစ်ဘူး”

မဒီ ပန်းလေးကို ထွေးဖက်ရင်း မေမေ ပင့်သက်တွေ အခါခါ ချနေတာကို မဒီ သိနေသည်။

မဒီကိုယ်တိုင် ကြုံတွေ့ကြားနေခဲ့သော စွယ်စုံရဲ့ လုပ်ရပ်တွေ အတွက် မာမီလည်း ခွင့်မလွှတ်နိုင်သလို ကြောက်လန့်သွားခဲ့မိ၏။

အချစ်ကို အဓမ္မနည်းနဲ့ အပိုင်ရယူဖို့ ရှင် ကြိုးစားနေခဲ့တာ တွာ စွယ်စုံ၊ ရှင့်ကို မဒီ နားမလည်နိုင်လောက်အောင် ကြောက်လန့် ချွေးခဲ့ပြီး

အတ္တတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေတဲ့ ရှင့်ရဲ့အချစ်မှာ မဒီ ယုံကြည်စွာ

၁၆၈ ◊

ဗုဒ္ဓ

နိဝင်နိုင်ဖို့ ဆိုတာကတော့ ဘယ်တော့မှ ဖြစ်မလာနိုင်တော့မှာ သေချာ
တယ် စွယ်စုံ၊

အခန်း (၁၉)

“အားလုံးကို မင်း အလေးအနက် အသေအချာ စဉ်းစားစမ်း
စွယ်စုံ၊ အချစ်လို့ ကြွေးကြော်ပြီး မင်း ထင်ရာလိုက်လုပ်နေတာတွေ
ထဲမှာ မှားယွင်းနေတယ်”

သူ မှားနေသည်တဲ့လား။ အန်ကယ် ဦးမြတ်ဇော် စကားတွေ
ကို သူ ဘယ်လို ဖြေရှင်းချက်ပေးရမည်လဲ။ နှလုံးသားက မဒီကို ချစ်ခဲ့
တာ အမှားတစ်ခုတဲ့လား။

“ကျွန်တော် မဒီကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်တာပါ အန်ကယ်၊
ဒီလို ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုတွေကို တပ်မက်လို့ မဟုတ်ပါဘူး”

“အေး မင်းဘက်က အဲဒါတွေ အရေးမပါပေမယ့် ခင်မဒီဘက် က
အရေးအရေးပါနေတယ်၊ ပြီးတော့ ခင်မဒီ အမေ ဒေါ်ခင်ကြည်က

ကလည်း အဲဒါတွေက အရေးပါနေတယ်။ အဲဒါကို မင်း ဘယ်လိုဖြေရှင်းမလဲ”

မဒီတို့ အိမ်မှ သူ့ကိုခေါ်လာခဲ့ပြီ။ အန်ကယ် ဦးမြတ်ဇော် ခေါ်လာခဲ့သည်က အန်ကယ်ရဲ့ သုံးထပ်တိုက်ကြီးဆီကို ဖြစ်သည်။ အခုလည်း သူ့ကို ဆုံးမစကားတွေ မခြေစဖူး ခြေနေခဲ့၏။

“အချစ်အတွက်နဲ့ မိုက်မဲရအောင် လူဆိုတာ အချစ်တစ်ခုအတွက်နဲ့ အသက်ရှင်သန်နေတာ မဟုတ်ဘူး စွယ်စုံ”

ကျွန်းစားပွဲပေါ်က စီးကရက်ဘူးကို လှမ်းယူကာ အန်ကယ် ဦးမြတ်ဇော် မီးညှိဖွာရှိုက်သည်။

“ငါ့စကားကို မင်း ငြင်းဆန်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့ စွယ်စုံ၊ ဘာမှ အရေးမကြီးဘူးလို့ မင်း ထင်မှတ်နေတဲ့ ငွေကြေးနေတွေက အခု မင်းအိမ်အလဲထိုး အနိုင်ယူသွားခဲ့တယ်။ အချစ်လို့ ကြွေးကြော်ပြီး ဆင်းရဲတွင်းဆဲ ခုန်ချသွားခဲ့တဲ့ မင်းအမေလို မိန်းမမျိုးက ခင်မဒီ မဟုတ်ဘူးနော်”

အန်ကယ် ဦးမြတ်ဇော် စကားတွေ အားလုံးကို သူ ဘာမှ ခွန်းတုံ့မပြန်နိုင်ခဲ့ပါ။ ရင်ထဲမှာတော့ မဒီကိုပဲ သတိရနေခဲ့သည်။

အန်ကယ် ဦးမြတ်ဇော်က ထိုရက်တွေမှာ သူ့ကို အိမ်မှာပဲ နေစေခဲ့သည်။ အန်ကယ်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေ ဘာကြောင့်လဲဟု မသိခဲ့ပါ။ မဒီတို့ မေမေဆီ သူ သွားပြီး ပြဿနာရှာမှာ စိုးရိမ်နေခဲ့တာ

သားကြောင့် မသိပါ။

အန်ကယ် ဦးမြတ်ဇော်ရဲ့ သိက္ခာကို ထိခိုက်မှာစိုးတာကြောင့် သား၊ ဦးမောင်ကတော့ သူ့ကို လေပြည်လေးနှင့် နှစ်သိမ့်သည်။

“အခြေအနေ တစ်ခုကို စောင့်ကြည့်တာ အကောင်းဆုံးပဲ ဆောင်စွယ်စုံ၊ မင်းကို သံယောဇဉ်ရှိရင် အဲဒီ မိန်းကလေး တစ်နည်းနည်းနဲ့ ရောက်လာမှာပေါ့”

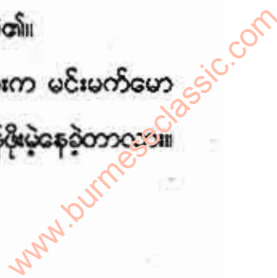
“မဒီရဲ့ အမေက ပြန်ဖို့ ခွင့်ပြုမယ် ထင်သလား ဦးမောင်”

“သူ့သာ တကယ် မင်းကို သံယောဇဉ်ကြီးတယ်ဆိုရင် ဘယ်လို အခြေအနေတွေပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာအခက်အခဲတွေရှိရှိ မင်းဆီ ရောက်လာမှာ ဆိုကာ”

ဦးမောင် ပြောသလို ဖြစ်လာနိုင်မည်လား။ သူ့စိတ်မှာတော့ မယုံရီတာ အမှန်ဖြစ်သည်။ သူ့ရင်ခွင်ထဲကို ပြန်ဝင်လာဖို့ မဒီ ရဲရင့်နိုင်မည်လား။ တိုက်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေးမှာကတည်းက မဒီ မနေတတ်ခဲ့တာ သူ ခိုင်မိ၏။

ရပ်ကွက်ထဲက ယှဉ်ထောင်အိမ်လေးဆီရောက်တော့ မဒီ မျက်နှာဆေး ချောက်ချားတုန်လှုပ်နေခဲ့တာ သူ့မြင်ခွင့်ရနေခဲ့၏။

မဒီရယ် စွယ်စုံ ဆိုတဲ့ကောင်ရဲ့ နှုတ်သီးသားက မင်းမက်မော ထွယ်တာနေတဲ့ ငွေကြေးနေတွေလောက်တောင် တန်ဖိုးမဲ့နေခဲ့တာလား။

မင်းဘဝလေးကို ကိုယ် မရက်စက်ရက်ခဲ့ပါဘူး။ မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားပြီး ချစ်ခဲ့တာ မင်းသိရက်ခဲ့အခုတော့ မင်း ရက်စက်ရက်လိုက်တာ။

“ဘုတ်”

သတင်းစာကို သူ့ရှေ့စားပွဲပေါ် အန်ကယ် ဦးမြတ်ဇော် ဘုတ်ခနဲ ပစ်ချပေး၏။ သူ မော့ကြည့်တော့ အန်ကယ် သူ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ရင်း

“အဲဒီအထဲမှာ ခင်မဒီရဲ့ လက်ထပ်သတင်းပါတယ် စွယ်စုံ”

“ဟင်”

သူ မယုံနိုင်စွာ သတင်းစာကို ကောက်ယူပြီး လှန်လှော့ ဖတ်ကြည့်၏။ ကြော်ငြာကော်လံမှာ အထင်အရှား မြင်လိုက်ရသော ခင်မဒီရဲ့ လက်ထပ်သတင်းကြီးက အထင်သေးသော။

“မင်း ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး မဟုတ်လား စွယ်စုံ၊ ခင်မဒီ လက်ထပ်သွားခဲ့ပြီလေ၊ ဒေါက်တာ အာကာအောင်ဆိုတာ သူ့အဖေ ဒေါ်ခင်ကြည်မှာ သဘောတူတဲ့ ကောင်လေးပဲ၊ တစ်ဦးတည်းသော သားဂုဏ်ခြပ်ကော ဥစ္စာနေမှာပါ မင်းထက်သာတယ်၊ အဲဒီ ယောက်ျားထစ် ယောက်ကို ခင်မဒီ ရွေးချယ်သွားခဲ့တာ”

အန်ကယ် ဦးမြတ်ဇော် စကားတွေက သူ့ရင်ကို တစ်နှိပ်နှိပ်

စိတ်ဝင်နေသော အဆိပ်တွေလို ခံစားနေရ၏။ မဒီ တကယ်ပဲ ဒီလို ဆုံးဖြတ်သွားခဲ့သည်လား။

ဟင့်အင်း သူ မယုံချင်ပါ။ လွန်ခဲ့သော ရက်ပိုင်းကမှ သူနှင့် အတူ ရှိနေခဲ့သော မဒီ အချိန်တိုလေးအတွင်းမှာ ဒီလို ဆုံးဖြတ်သွားခဲ့တာလား။ ဒါ မဒီရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ဟု သူ မယုံချင်ပါ။

“ဒါ မဒီ မေမေရဲ့ အစီအစဉ်ပဲ ထင်တယ်၊ ကျွန်တော် မယုံချင်ဘူး အန်ကယ်”

“မင်း မယုံချင်ပေမယ့် ဒါတကယ်ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ စွယ်စုံ၊ မင်း သတင်းစာကို အသေအချာ ဖတ်ကြည့်ဦး၊ ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်ကပဲ သူတို့ ဆရာဝင်လက်မှတ်ထိုးသွားခဲ့တာ၊ အခုတော့ သူတို့ ဒီမြန်မာပြည်မှာ ဆောင် မရှိကြတော့ဘူး”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် ငါ အားလုံး စုံစမ်းပြီးပြီ၊ မင်းရဲ့အရိပ်က လွတ်မြောက်အောင် ခင်မဒီကို မောင်အာကာအောင်က ခေါ်သွားခဲ့တာတဲ့၊ အပေရိကာမှာ ဘွဲ့လွန်ပါရုတို့တွေ ထပ်ယူမလို့တဲ့လေ”

သူ အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ထားမိဆဲ။ မဒီက သူနှင့်အဝေးဆုံး အထိတောင် ထွက်ခွာသွားခဲ့ပြီပေါ့။ တင်းတင်းကြိတ်ထားမိသော သွားအညှာတောင် နာကျင်လာတဲ့အထိ။

စွယ်စုံဆိုတဲ့ကောင်ရဲ့ နှလုံးသားကို မင်း ဥပေက္ခာပြု ရက်စက် သွားတာထက် မာနတွေကို ရိုက်ချိုးသွားတာ ပိုပြီး နာကျင်ခံရခက်တယ် မဒိ။

အချစ်မှာ မတူညီမှုတွေ ဂုဏ်ခန ကွာဟချက်တွေက အဓိက ကျနေခဲ့တာလား။ မင်းကို ငါ မြတ်နိုးကြင်နာစွာ မနမ်းရက် မထိရက် ချစ်ခဲ့တာကို မင်း ဥပေက္ခာပြုသွားခဲ့တာ ငါ နာကျင်တယ်။

အသိုင်းအဝိုင်းက ခွဲခြားခဲ့တယ်ဆိုရင်တောင် မင်းနဲ့ငါရဲ့ ချစ်ခြင်းက အဓိကပဲ ဖြစ်သင့်ခဲ့တာ။

အခုတော့ ငါ သိလိုက်ပြီ မဒိ။ ခင်မဒိ ဆိုတဲ့ မင်းရဲ့ ရင်ဆီ မှာ အချစ်မရှိပါဘူး။ မင်းရဲ့နှလုံးသားက အချစ်ကို မခံစားတတ်ခဲ့ပါဘူး။ မင်းရဲ့နှလုံးသားက တန်ဖိုးမရှိတဲ့ ငွေကြေးဂုဏ်ဒြပ်တွေအတွက်ပဲ လှည့် ပတ်ရှင်သန်နေခဲ့တာ ငါ သိလိုက်ပြီ။

သိပ်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်မဒိ။

စွယ်စုံ ဆိုတဲ့ကောင်ရဲ့ ရင်ဘတ်ထဲကို မင်း ခါးသီးမည်ညှစ် တဲ့ အရောင်တွေနဲ့ ဆေးခြယ်ပေးခဲ့တာ အဲဒီအတွက်...။

အခန်း (၂၀)

“စွယ်စုံ မင်း အမှန်ကို မြင်တတ်ခဲ့ပြီလား။ ခင်မဒိကိုပဲ မင်း ဆမ်းတမ်းတာတို့ အလွမ်းမင်းသား လုပ်ဦးမှာလား”

“တော်ပါတော့ အန်ကယ် ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာ အချစ်မရှိ ဆော့ဘူး။ သေဆုံးလွှားပြီ”

“ဘာလဲ မင်းဘဝ သေဆုံးပြီလို့ ဆိုချင်တာလား။ မင်းကတော့ အခု ငါ့ရွေ့မှောက်မှာ သက်ရှိထင်ရှားကြီး ရှိနေတုန်းနော်”

အန်ကယ်စကားကြောင့် သူ ပြုံးမိသည်။ နာကျင်ခံရခက်စွာ ငြိမ္မာ အပြုံးနောက်ကွယ်က ဝေဒနာတွေကို ဘယ်သူမှ မမြင်စေချင်ပါ။ နှလုံးသားနဲ့ ပေးဆပ်ခဲ့ရသော ဝေဒနာတွေကို ရင်ထဲမှာပဲ ထာဝရ ဆီးဆည်းထားတော့မည်။

“ကျွန်တော် ခင်မဒိကြောင့် နှလုံးသား ဆုံးရှုံးခဲ့ပြီပဲ အန်ကယ်”

နောက်ထပ် ဘာမှ ထပ်ဆုံးရှုံးစရာ မလိုတော့ပါဘူး”

“သေချာပြီလား စွယ်စုံ”

သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲကို စူးစူးနစ်နစ် စိုက်ကြည့်ကာ အန်ကယ် မေးနေ၏။ သူ တည်ငြိမ်စွာပဲ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“သေချာနေပြီ အန်ကယ်၊ ကျွန်တော့်ဘဝကို ကျွန်တော် ပြန် လျှောက်မယ်”

“ကောင်းပြီ စွယ်စုံ ဒါဆို အဆုံးမသတ်သေးတဲ့ မင်းရဲ့ ပညာ ရေးကို မင်းဆက်ပြီးအောင် တက်တော့၊ မင်း ဘယ်မှာမှ နေစရာ မလိုဘူး။ ငါ့အိမ်မှာပဲ နေပြီး မင်းကြိုးစားပါ။ ငါ မင်းကို စောင့်ကြည့်နေ မယ်”

သူ့အပေါ် အရင်ကလိုမဟုတ်ဘဲ စာနာမှုတွေနဲ့ အန်ကယ် သိတတ်သွားတာလား။ သူ့အန်ကယ်ကို မော့ကြည့်တော့ အန်ကယ် ကျေနပ်စွာပဲ ပြုံးရင်။

“မင်းကိုငါ ဥပေက္ခာပြုခဲ့ပေမယ့် မင်းဟာ ငါ့ရဲ့ တူသားထက် ယောက်ဆိုတာ ငါ့နည်းသားထဲမှာ အမြဲရှိတယ် စွယ်စုံ၊ ငါ့ရဲ့ညီမဖြစ်ခဲ့ မင်းအပေကြောင့် ငါတို့တွေ ခံစားခဲ့ရပြီးပြီ၊ မင်းကိုလည်း မိန်းမ ထက် ယောက်ကြောင့် အချစ်ကြောင့်ပေါ့ကွာ ဘဝကြီး နစ်မွန်းခံလိုက်မှာ ခံ မမြင်ချင်ဘူး”

ဒါ အန်ကယ်ရဲ့ စေတနာနဲ့ သွေးသားဆိုတဲ့ အသိစိတ်ပဲလား။

အန်ကယ် သူ့အပေါ်မှာ ဘယ်တုန်းကမှ ချစ်ခင်စိတ် သံယောဇဉ်မရှိခဲ့ဟု သူ ထင်ထားခဲ့မိ၏။ အခုတော့ သူ့အထင်တွေ လွဲမှားကုန်ပြီလား။

အန်ကယ် ရင်ထဲကိုပဲ သူ မမြင်နိုင်ခဲ့တာလား။

အဆုံးမသတ်သေးသော သူ့ပညာရေးကို သူဆက်ပြီး ကြိုးစား ခဲ့သည်။ မဒီရဲ့ သတင်းတွေကိုလည်း သူ စုံစမ်းကြည့်မိသည်။ ဒါ သံယောဇဉ် လက်ကျန်တွေကြောင့်ပဲ ဖြစ်သည်။

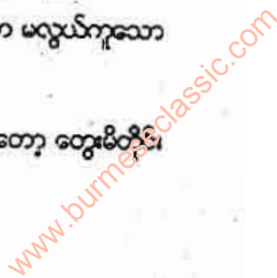
ဒါပေမဲ့ စုံစမ်းမိကာမှ ကြားရသော သတင်းက သူ့ရင်ကို ဒီလို ခါးသက်နာကျင်မှုတွေပဲ တိုးလာစေ၏။

“မဒီ ကျောင်းက အပြီးထွက်ပြီး သူ့ယောက်ျားနောက် လိုက် ချွေးတယ် ကြားတယ်ကွ၊ မင်း နာကျည်စိတ်နဲ့ မေ့ပစ်လိုက်စမ်းပါကွာ”

“ဟုတ်တယ် စွယ်စုံ မင်းဘက်က သူ့အတွက် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပြနေရက်နဲ့ မင်းကို စွန့်ခဲ့တဲ့ မိန်းမကို ဘာလို့ ရင်ဘတ်ထဲ မြည့်ထားနေတာလဲကွာ၊ ရင်ထဲက အပြီးထုတ်ပစ်လိုက်စမ်းပါ”

သူ့အတွက် မခံချင်စိတ်နှင့် နေလင်းတို့က ပြောသည်။ တကယ် နှစ်ရပ်မှာ မြတ်နိုးစွာ ချစ်ခဲ့သော ချစ်သူကို မေ့ပစ်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ကူသော အရာမုန်း သူ သိပါသည်။

ဒါပေမဲ့ မဒီရဲ့ ဥပေက္ခာပြု ရက်စက်မှုတွေကတော့ တွေးမိတိုင်း

နာကျင်ခံစားရစေသည်။

လွမ်းတာကို နာတာနဲ့ ဖြေရမည်တဲ့လား။ မဒီရယ် ငါ့ရင်ထဲထဲ
မင်း ဝင်ကြည့်စမ်းပါ။

မင်းကို မြတ်နိုးချစ်တဲ့အရာတွေ အားလုံး နာကျင်မှု အစစ်
အခဲတွေအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားခဲ့တာ မင်းရိုက်ချိုးပစ်လိုက်တဲ့ ငါ့နှလုံး
သား ဒဏ်ရာတွေကြောင့်ပါပဲ။

သေချာတယ် ခင်မဒီ။ မင်းကို ငါ ခမ်းနားစွာ ချစ်ခဲ့ဖူးတယ်
ဒါပေမဲ့ တွေးမိတိုင်းလည်း တံနံနံ ခံစားစေလောက်အောင် နာကျင်
တယ်။ အဲဒီ ဝေဒနာတွေက ငါ့အသက်နဲ့ခန္ဓာ တည်သရွံ့ဆိုတာ...

သူ ပညာရေးဆုံးခန်းတိုင်တော့ အန်ကယ်က သူ့ကို နှစ်
တည်း ဆုံတွေ့သည်။

ဟိုးအရင်ကတည်းက အန်ကယ် ယတိပြတ်ပြောခဲ့သလို
အတိုင်း အန်ကယ် လောင်းရိုက်ကခွာဖို့လည်း သူ ဆုံးဖြတ်ပြီးခဲ့ပြီ။

“မင်းကို ငါ ပြောခဲ့တဲ့ စကားမှတ်မိပါတယ်နော် စွယ်စုံ”

“မှတ်မိပါတယ် အန်ကယ်။ အခုလည်း ကျွန်တော် အထက်
တစ်ခု ရှာထားပြီးပါပြီ။ ကျွန်တော့်အပေါ် အန်ကယ် ထောက်ပံ့ကူညီ
ကျေးဇူးတွေအတွက် အန်ကယ်ကို ကန်တော့ပါရစေ”

“မင်းရင်ထဲမှာ တကယ် ကြည့်ညို့မှ ကန်တော့ပါ စွယ်စုံ”

“ကျွန်တော် အရင်က အန်ကယ်ကို စိတ်နာခဲ့တယ် သံယောဇဉ်
တင်းမဲ့ခဲ့တယ် ဒါပေမဲ့ အန်ကယ်ရဲ့ စေတနာတွေကို ခင်မဒီရဲ့ ပြဿနာ
တွေ ရင်ဆိုင်နေရချိန်မှာ သိလိုက်ရတာပါ။ ဘယ်တော့မှ အန်ကယ်ရဲ့
အားလုံးတရားကို ကျွန်တော် မပေးပါဘူး အန်ကယ်။ အန်ကယ်ကို
ကျွန်တော် ကန်တော့ပါတယ်”

-တကယ်ပဲ ကြည့်ညို့လေးစားစိတ်နှင့် အန်ကယ်ကို သူ
ကန်တော့မိ၏။ အန်ကယ်က တည်ငြိမ်သော မျက်ဝန်းတွေနှင့်ပိုက်ကြည့်
မင်း ဘာတစ်ခွန်းမှ မဆိုခဲ့ပါ။

အသင့်ပြင်ဆင်ထားပြီးသော အထုပ်အပိုးတွေ ဆွဲကာ သူ
အန်ကယ်ရှေ့က ထွက်ခဲ့ဖို့ ထအရပ်မှာ

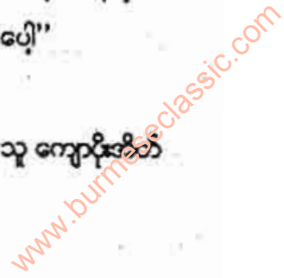
“စွယ်စုံ ရော့”

အန်ကယ် ကမ်းပေးသော သော့တွဲလေးကို သူ နားမလည်နိုင်
အကြည့်နေမိသည်။

“လတ်တလော မင်းနေဖို့ အဆင်ပြေအောင် တိုက်ခန်းမှာပဲ
နေပါ။ မင်းဘဝကို တိုးတက်အောင် မင်းကြိုးစားပေါ့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်ကယ်”

အန်ကယ် လက်ထဲက သော့ကို လှမ်းယူရင်း သူ ကျော့ပို့ဆီဘတ်

လေး လွယ်ကာ ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

အနိကယ်ဦးမြတ်စော်သည် သူ ခန့်မှန်းရခက်အောင်လည်း သူ့အပေါ်မှာတော့ စာနာကောင်းမွန်နေခဲ့သည်။

ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ သူ အလုပ်တစ်ခုရခဲ့တာကိုတောင် အနိကယ်ကို မပြောပြဖြစ်ခဲ့ပါ။ အနိကယ်ကလည်း မမေးခဲ့ပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အလုပ်ထဲမှာ သူ့ဘဝကို တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားခဲ့သည်။ နာရီနှင့်အမျှ အလုပ်မှာ သူ အာရုံနှစ် ကြိုးစားခဲ့သည်။

သူ အရည်အချင်းကို စောင့်ကြည့်နေသော ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ရာထူးတက်အောင် တိုးမြှင့်ပေးခဲ့သည်။

အချိန်တွေကို တန်ဖိုးရှိအောင် ကြိုးစားရင်း ရှင်သန်ရတနာဘဝမှာ သူ ပျော်မွေ့လာခဲ့သည်။

ထိုကာလတွေမှာပဲ ဦးမောင် သူ့ဆီရောက်လာ၏။

“စွယ်စုံ မင်းကို သူ့ဌေးခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့”

အနိကယ်နှင့်သူ မဆုံတာကြာပြီ။ အလုပ်လုပ်ရင်း အားရသက်သာသင်တန်းတွေ တက်ဖြစ်နေတာမို့ အားရက်မရှိတာလည်း ပါသည်။

“အနိကယ် နေကောင်းလားဟင် ဦးမောင်”

“အင်း ကောင်းပါတယ် ဒါပေမဲ့ အလုပ်တွေတော့ လောကီ မလုပ်တော့ဘူးကွ”

အနိကယ်နှင့်သူ အဆက်ပြတ်နေတာ တစ်နှစ်နီးပါးလောက်ကြာပြီ။ အခု ဦးမောင် လာခေါ်ခိုင်းမှပဲ ပြန်ဆုံတွေ့ရတာဖြစ်သည်။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ မဟုတ်ဘဲ သီးသန့်အခန်းထဲမှာ အနိကယ်က ချီခေါ်တွေ့တာဖြစ်သည်။

“အနိကယ် နေကောင်းတယ်နော်”

“အင်း ကောင်းပါတယ် မင်းကော အလုပ်မှာ အဆင်ပြေရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ အဆင်ပြေပါတယ် အနိကယ်၊ ကျွန်တော် အနိကယ် မလာဖြစ်တာ ခွင့်လွှတ်ပေးပါ ကျွန်တော့်မှာ”

သူ့စကားမဆုံးခင် အနိကယ်က လက်ကာတားရင်း

“အားလုံး ငါ သိတယ် မောင်စွယ်စုံ၊ မင်းကိုငါ ပစ်ပယ်ထား”

“အင်း ထင်နေလို့လား။ မင်းအကြောင်းတွေ ငါ ကြားပြီးသားပါ”

“ဟင်”

အနိကယ်က သူ့ကို အရိပ်လို စောင့်ကြည့်နေသလို ပြောနေတာ သူ အံ့သြမိသည်။

“မင်း အံ့သြနေသလား စွယ်စုံ၊ မင်းအခုလုပ်နေတဲ့ ကုမ္ပဏီ”

“ဟင် ငါ့မိတ်ဆွေရဲ့ ကုမ္ပဏီပဲ။ အဲဒီမှာ ငါ့ ရှယ်ယာတွေတောင် ထည့်ထားတာ”

“ဗျာ”

“ဟုတ်တယ် မင်းရဲ့ အချည်အချင်းကို ငါတောင့်ကြည့်နေခဲ့တာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းရဲ့ ကြိုးစားမှုကို ငါ အသိအမှတ်ပြုတယ်။ ဒီကကြီး တာနဲ့ မင်းအဲဒီတု ထွက်လိုက်တော့ မနက်ဖြန်ကစပြီး ငါ့ရဲ့လုပ်ငန်း တစ်ခုမှာ မင်းစပြီး ဦးဆောင်ပေတော့”

အန်ကယ် ဦးမြတ်ဇော်ကတော့ သူ့အပေါ်မှာ တကယ်တမ်း အံ့သြဖို့ကောင်းစွာ သိုဝှက်လွန်းနေခဲ့သည်။ ညီမဖြစ်သူကို သဘောမတူဘဲ ခိုးယူသွားသော ဖေဖေကို စိတ်နာမှုနှင့် သူ့ကို မုန်းနေမည်ဟု သူ ယုံကြည်ထားခဲ့၏။

အခုတော့ အန်ကယ်ရဲ့ စေတနာတွေက သူ့အပေါ် ကောင်းစွာ နေခဲ့၏။

“စွယ်စုံ ငါ့ညီမလေးကို ငါ ကတိပေးခဲ့ဖူးတယ်။ မင်းလိင်မာပြီး ထက်မြက်တဲ့ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ရင် ငါ့ပိုင်ဆိုင်သမျှ လွှဲပေးမယ်လို့ ငါ ကတိပေးခဲ့ဖူးတယ်။ ငါ့ဘဝမှာ နောင်တူမိစရာ ဇနီးသားသမီးလည်း မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် ငါ ပိုင်ဆိုင်သမျှ မင်းအတွက်ပါပဲ။ ဒီတော့ မင်းအနေနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့သူဖြစ်အောင် သက်သေပြဖို့ လိုတယ်”

အန်ကယ် ဦးမြတ်ဇော်က ပွင့်လင်းစွာပဲ သူ့ကို အသိအမှတ်

သည်။ သူကလည်း အန်ကယ် အလိုရှိသော ယောက်ျားတစ်ယောက် ခြစ်အောင် ကြိုးစားပြခဲ့သည်။

အန်ကယ်ရဲ့ များပြားလှသော လုပ်ငန်းတွေကို သူတို့ထက် အောင်မြင်အောင် ကြိုးစားပြခဲ့သည်။ အန်ကယ် ဦးမြတ်ဇော်ကလည်း အချိန်လို စောင့်ကြည့်ရင်း နှုတ်က ချီးကျူးလာသည်အထိ သူ့ဘက်က စီးပွားရေးလောကမှာ အောင်မြင်ခဲ့၏။

သူနှင့်အန်ကယ်ကြားမှာလည်း စွေးထွေးသော ရင်းနှီးနှောင် ညွှယ်မှုတွေနဲ့ ပြောင်းလဲခဲ့သည်။

သူ့အပေါ် တူတစ်ယောက်ဟု အန်ကယ် ဦးမြတ်ဇော်၏ အသိ အမှတ်ပြုမှုကပဲ သူ့အတွက် ဝမ်းသာကျေနပ်စရာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်ခဲ့ သည်။

အန်ကယ် ဦးမြတ်ဇော် ပိုင်ဆိုင်မှု မှန်သမျှကို သူ့လက်ထဲ ဆရာဝင် လွှဲပြောင်းပေးသည့်နေ့က အန်ကယ်က မှတ်မှတ်ရရ မေး၏။

“စွယ်စုံ ဆိုတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အခုလို အခြေအနေ နှိပ်နဲ့ ခင်မင် ပြန်ဆုံရင် မင်းကို ဘယ်လိုတုံ့ပြန်မယ် ထင်သလဲ စွယ်စုံ”

အန်ကယ် မေးခွန်းက ရင်ကို ဆစ်ခနဲ နာကျင်စွာ စူးနပ်စေ၏။ အဲဒီနှင့်ပတ်သက်သော ခံစားမှုတွေ ရင်မှာ အေးစက်ခဲ့ပြီဟု ထင်ထားခဲ့ သမယ့်လည်း...။

က ကုန်ဆုံးလွန်မြောက်တာ မြန်ဆန်လွန်းနေသည်လား။

အင်းလေ လေးနှစ်ကျော်ဆိုသော ကာလကြီးမှာ သူ့ဘဝတောင်
ပြောင်းလဲခြင်းတွေနှင့် ရင့်ကျက်လာခဲ့သည်ပဲ။ တစ်ချိန်တုန်းက စွယ်စုံ
ဆိုသော သူသည် စီးပွားရေးလောကမှာ ဘုရင်တစ်ဆူလို ထင်ရှားသော
ဦးစွယ်စုံ ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။

များပြားလှသော ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းတွေ အရောင်းကုန်တိုက်ကြီး
တွေကို ပိုင်ဆိုင်နေခဲ့ပြီ။ မြန်မာပြည်အနှံ့ တည်ရှိနေသော စီးပွားရေး
ဌာနများစွာကို သူ နိုင်နင်းစွာ ချုပ်ကိုင်ဦးဆောင်နိုင်ခဲ့၏။

သူ့ရဲ့ အရည်အချင်းကို ယုံကြည်စိတ်ချသွားခဲ့ပြီလား၊ မသိ။
အန်ကယ် ဦးမြတ်ဖော်က လောကကြီးကို ကျောခိုင်းသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

“မင်းဘဝကြီးကို ဒီအတိုင်းပဲ တစ်ယောက်တည်း ရှင်သန်နေ
ဆော့မှာလား၊ စွယ်စုံ၊ မင်း အိမ်ထောင်ပြုသင့်ပြီ”

အန်ကယ် ဦးမြတ်ဖော် ရှိနေစဉ်က သူ့ကို တိုက်တွန်းသေး၏။
သူ အသက်မဲ့စွာ ပြုံးရင်း ခေါင်းကိုပဲ ခါမိသည်။ နှလုံးသားက အချစ်ကို
ခိုင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးပြီ၊ ဆုံးရှုံးခဲ့ဖူးပြီ။

သူ့ရင်ထဲမှာ အချစ်ဆိုတာ သေဆုံးခဲ့သည်။ သူ့ဘဝတစ်ခုလုံး
ကို စီးပွားရေး လောကထဲမှာပဲ နစ်မြုပ်ထားခဲ့၏။

“ဘာလဲ မင်း ရင်ထဲမှာ ဒဏ်ရာကြီး ရှိနေတုန်းလား”

အခန်း (၂၁)

“ခင်မဒီ မြန်မာပြည် ပြန်ရောက်နေတယ်”

နေလင်းက သူနှင့်ဆုံတော့ ပြောပြလာသော သတင်းက သူ့ကို
လှုပ်ခတ်သွားစေသည်။

“ဟိုတစ်ရက်ကပဲ ငါနဲ့မြို့ထဲမှာ ထိပ်တိုက်ဆုံတယ် စွယ်စုံ
သူ့ယောက်ျားလည်း ပါတယ်ကွ၊ ကလေးတစ်ယောက်တောင် ရနေပြီ”
“ဟင်”

ကလေးတစ်ယောက်တောင် ရနေပြီတဲ့လား။ ဘာကြောင့်မှန်း
မသိဘဲ သူ့ရင်ထဲမှာ နှင့်ခနဲ ခံစားလိုက်ရ၏။

“ကလေးက သုံးနှစ်လောက် ရှိပြီကွ သမီးလေးပဲ”

ခင်မဒီရဲ့ သမီးလေးတောင်မှ သုံးနှစ်ရှိပြီတဲ့။ အချိန်ကာလတွေ

သူ မဖြေဘဲ တိတ်ဆိတ်နေတော့ အန်ကယ် ပင့်သက်ရှိုက်ပြီး ခေါင်းကို ခါသည်။

“တကယ်ဆို အဲဒီတုန်းက ငါသာ မင်းကို တူတစ်ယောက် အဖြစ် သတ်မှတ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် မင်းကို ခင်မခီ စွန့်ပစ်သွားမှာ မဟုတ်ဘူး သူ့အမေကလည်း ကြည်ဖြူမှာသေချာတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းကို ချမ်းသာ ပြည့်စုံတဲ့ဘဝပို့ ရွေးချယ်တဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ကို ငါ လက်မခံဘူး။ ဒါကြောင့် ငါ ဥပေက္ခာပြုနေခဲ့တာပဲ။ အဲဒီအတွက် မင်း စိတ်နာချင်နာဖိုမင်း ပိုင်ဆိုင်ရမယ့် အမွေတွေ မက်မောတဲ့မိန်းမကို မလိုချင်ပါနဲ့”

ခုချိန်မှာ အန်ကယ်ကို သူ ဘာမှမပြောချင်တော့ပါ။ အားလုံးက ပြီးဆုံးခဲ့ပြီ။ တကယ်ဆို အန်ကယ် ကိုယ်တိုင်ကလည်း မခီအပေါ်မှာ ယုံကြည်မှု မရှိခဲ့အောင်ပဲ မခီက ငွေကြေးခနကို မက်မောလွန်းသည့် မိန်းမ ဖြစ်နေခဲ့ပြီလား။

“ပြီးခဲ့တာတွေကို ကျွန်တော် မေ့ထားချင်တယ် အန်ကယ် ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းပဲ နေပါရစေ။ အိမ်ထောင်ရေးကို စိတ်မဝင်စားသေးဘူး”

“အေးလေ မင်း ငါ့လိုပဲ တစ်သက်လုံး နေနိုင်ရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့ကွာ။ အသက်ကြီးမှ မိန်းမ ယူရင်တော့ မင်း ဒုက္ခရောက်မှာစိုးလို့”

“ဘာလို့ မနေနိုင်ရမှာလဲ အန်ကယ်။ စိတ်ချ ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘူး”

သူ ကြွေးကြော်ခဲ့သည့်အတိုင်း မိန်းမတွေကို သူ မပတ်သက်ခဲ့ပါ။ မပြတ်သေးသော သံယောဇဉ်ကြောင့် မခီရဲ့အရိပ်လေးကိုတော့ သူ မြင်ကြည့်ဖြစ်အောင် သွားကြည့်မိသေးသည်။

ဘာမှခက်ခဲသော အလုပ်တော့ မဟုတ်ခဲ့ပါ။ မခီရဲ့ ခင်ပွန်း ဒေါက်တာ အာကာအောင်ရဲ့ ဆေးခန်းရှေ့မှာပဲ သူ စောင့်ကြည့်ရုံနှင့် တွေ့ခဲ့ရ၏။ ဆေးခန်းရှေ့က ခုံတန်းလေးပေါ်မှာ ထိုင်နေသော မခီ ရင်ခွင်ထဲမှာ သမီးငယ်လေးက မခီနဲ့ အာကာအောင်ရဲ့ သွေးတုံ့လား။

ရင်ထဲမှာ နာကျင်ခံပြင်းစိတ်နှင့် မခီ ရင်ခွင်ထဲက ကလေးငယ်လေးကို သူ စူးစူးနစ်နစ် စိုက်ကြည့်မိသည်။

အဖြူရောင် ဂါဝန်ပွပ္ပလေးနှင့် ကလေးငယ်လေးက အသားလေးတွေ ဝင်းညက်နေအောင် ချောမောသည်။

မျက်နှက်ဝန်း ဝိုင်းစက်စက်လေးတွေနှင့် နှုတ်ခမ်းလေးတွေကလည်း မခီရဲ့ ကိုယ်ပွားအတိုင်း။

သူ ကြည့်နေတုန်းမှာ ကလေးမလေး မျက်ဝန်းတွေက သူ့ဆီ ဆဲကြည့်သည်။ ကားထဲမှာ ထိုင်နေသော သူ့ကို ကလေးမလေးကလည်း အသေအချာ ပြန်ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။

ဒါပေမဲ့ သေချာတာကတော့ ကလေးမလေး၊ အကြည့်တွေမှာ သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲကလို ခါးသီးမှုတွေ မပါတာဘဲ ဖြစ်သည်။

သုံးနှစ်သမီးလေး တစ်ယောက်က သူ့စိမ်းတစ်ယောက်ကို ဘာကြောင့်များ ဒီလောက် အကြာကြီး ငေးစိုက်လို့ ကြည့်နေတာလဲ မသိပါ။

ထိုအခိုက်မှာပဲ မဒီက သမီးဖြစ်သူကို ငုံ့ကြည့်ရင်း ကလေးငယ် ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေ ဦးတည်ရာ သူ့ဆီ လှမ်းကြည့်သည်။

“ဟင်”

ထိတ်လန့်မှုတွေနှင့် မဒီကလေးကို ပွေ့ချီရင်း ဆတ်ခနဲ ထရပ် သည်။ ပြီးတော့ သမီးငယ်ကို ချီကာ ခဲဆေးခန်းထဲ ခပ်သုတ်သုတ် ဝင် သွားခဲ့၏။

သူ သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်မိသေး၏။ ရင်ထဲမှာတော့ စူးစူး နစ်နစ် ခံစားလိုက်ရတာ အမှန်။

စွယ်စုံ ဆိုသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မင်း အဲဒီလောက် အထိ ကြောက်လန့်နေတုန်းပဲလား၊ မဒီ။ တကယ်ဆို မင်းအပေါ်မှာ ဖြူဖြူစင်စင်နဲ့ ငါ စောင့်ထိန်းခဲ့သူပါ။

ငါ့ရဲ့သိက္ခာ ငါ့ရဲ့မာနနဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားကို မင်း အသိခဲ့ဆုံးပါ မဒီ။ ဒါနဲ့တောင် မင်း တုန်လှုပ်နေခဲ့တာ ဘာကြောင့်လဲ။

စွယ်စုံ ဆိုတဲ့ကောင်ကို အရင်တုန်းကလို ငမဲ့ ငတေ တစ် ယောက်လို့ မင်း ထင်နေလို့လား။

အဲကို တင်းခနဲ ကြိုတ်ကာ သူ့ကားကို မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ အာရုံထဲမှာတော့ မဒီရဲ့ ထိတ်လန့်နေသော မျက်ဝန်းတစ်စုံက စွဲမြဲစွာ ကပ်ငြိပါလာဆဲ။

ငါ့ရင်ထဲမှာ မင်း ရှိနေဆဲပါ မဒီ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့နှလုံးသားမှာတော့ အချစ်တွေ မရှိတော့ဘူး။ ဒါ သေချာတယ်။

မြတ်နိုးတတ်တဲ့ ငါ့ရဲ့ နှလုံးသားကို မင်းကိုယ်တိုင် ရိုက်ချိုး ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့တာ ငါ့ရဲ့အချစ်တွေကို မင်းကိုယ်တိုင် သေဆုံးစေခဲ့တာပါ။

ခင်မဒီမှာ သမီးလေးတစ်ယောက်နှင့် သာယာသော အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်နေခဲ့ပြီ။

သူ့အတွက် ခင်မဒီနှင့် ပတ်သက်သော ဝေဒနာတွေကို အသစ် ပြန်ပြီး မတူးဆွချင်တော့ပါ။ အကောင်းဆုံးက မဒီနှင့်ပတ်သက်ပြီး မရင့်ကျက်သေးသော သူ့စိတ်ကို သူ ထိန်းချုပ်ဖို့ပဲ ဖြစ်သည်။

ထို့အတွက် သူ ရန်ကုန်မြေကို ကျောခိုင်းခဲ့သည်။ မန္တလေးမှာ ပဲ သူ့ဘဝကို ရှင်သန်ခဲ့သည်။ မဒီ မရှိသော ဒေသသစ်မှာ သူ့အတွက် ခေဒနာတွေလည်း လျော့ပါးခဲ့တာတော့ အမှန်။

ရန်ကုန်က လုပ်ငန်းတွေကို သူ မန္တလေးကပဲ ဦးစီးထိန်းချုပ် ခင်း မန္တလေးက လုပ်ငန်းတွေကို ဦးစီးလုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။

ခင်မဒီနှင့် ပတ်သက်သော ဝေဒနာတွေကတော့ တည်တည် ငြိမ်ငြိမ်ပဲ ဖြစ်သွားခဲ့သည် ထင်ပါသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်အသစ်မှာ သူ့စိတ်တွေကို အသစ်ဖြစ်ဖို့ ကြိုးပား နေတုန်းမှာ မထင်မှတ်သော ပြောင်းလဲမှုတစ်ခုကို သူ ကြုံဆုံခဲ့ရပြန်၏။

“ဆရာ တောင်ကြီးဘက်မှာ ကိုဘသော် ကားမှောက်သွားလို့”

“ဟေ”

သူ့ကုမ္ပဏီရုံးခန်းထဲအထိ သတင်းပို့လာသော မန်နေဂျာ ကို ဘော်မျိုး စကားကြောင့် သူ စိုးရိမ်သွားမိသည်။

အခန်း (၂၂)

ခင်မဒီ ဆိုသော မိန်းမတစ်ယောက် ရှိနေသော အရိပ်တွေ ထဲမှာ သူ ရှင်သန်နေထိုင်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးဆိုတာ သူ နားလည်သွား ခဲ့ပြီ။

ရန်ကုန်မှာ ခင်မဒီ ရှိနေသည်ဆိုသော အသိကြီးက သူ ခေါင်း ထဲဝင်နေတာမို့ သူ့စိတ်တွေက အရင်လို မတည်ငြိမ်နိုင်တော့ပါ။ အလုပ် ချိန်တွေထဲအထိတောင် မဒီက သူ့ခေါင်းထဲ ဝင်ရောက်နေခဲ့သည်။

မဒီအကြောင်းတွေ ခေါင်းထဲ ဝင်လာတော့ အတိတ်ဝေဒနာ က သူ့ရင်ကို တူးဆွသည်။ အေးစက်ခဲ့ပြီထင်သော ဝေဒနာကို အသစ် ဖြစ်ရပြန်၏။

အသေအချာ ပြန်တွေးကြည့်တော့ မဒီနှင့်သူ့ဘဝက ခြားခဲ့ပြီ။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ဇော်မျိုး အခြေအနေ ဘာကြားသေးလဲ”

“ကားဘရိတ်ပေါက်ပြီး မောက်သွားတာတဲ့ ဆရာ၊ ကိုဘသော် ကားတစ်စီးပဲ မောက်တာ၊ ကိုဘသော်နဲ့ တင်မောင်တို့ကို တောင်ကြီး ဆေးရုံမှာ အရေးပေါ် တင်ထားရတယ်တဲ့”

“ဒါဆို မင်း အဖော်တစ်ယောက်ခေါ်ပြီး ချက်ချင်းလိုက်သွား လိုအပ်တာတွေ စီစဉ်ပေးလိုက်၊ အခြေအနေကို ငါ့ဆီဖုန်းဆက် အကြောင်းကြား ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ဇော်မျိုးကို အမြန်လွှတ်ပြီး စီစဉ်ခိုင်းလိုက်ရသည်။ ကုမ္ပဏီက ကားသုံးစီး တောင်ကြီး တက်သွားခဲ့တာ အခုလို အက်ဆီးဒင့် ဖြစ်သည် ဆိုတော့ သူလည်း ဝန်ထမ်းတွေအတွက် စိတ်ပူမိသည်။

ဇော်မျိုးဆီက တုံ့ပြန်လာမည့် ဖုန်းကို စောင့်ရင်း ဆေးရုံမှာ ရောက်နေသော ကိုဘသော်နှင့် တင်မောင်တို့ မိသားစုတွေဆီ အကြောင်း ကြားဖို့ စီစဉ်ရ၏။

“ဆရာ”

“ဪ ဝင်ခဲ့လေ လှဦး။ ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ”

“ဆရာ ခိုင်းတဲ့အတိုင်း ကားမောက်လို့ ဆေးရုံတက်နေတဲ့ ကိုဘသော်နဲ့ တင်မောင်တို့ အိမ်တွေ ကျွန်တော် သွားအကြောင်းကြား

ဦးဦး”

“အေး ဘာမှစိတ်မပူဖို့ မင်း မှာခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ မှာခဲ့ပါတယ် ဆရာ၊ တင်မောင် မိဘတွေကော ဦးအစ်ကို မောင်နုမတွေပါ ရှိတော့ အဆင်ပြေပါတယ် အဲ ကိုဘသော် မှာက ကလေးလေး တစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ”

“ဘယ်လို”

“ဒီလိုပါ ဆရာ ကိုဘသော်မှာက မိဘတွေမျိုးတွေ မရှိကြတော့ သူ့ မိန်းမကလည်း ဆုံးသွားပြီ၊ သူ့သားလေး တစ်ယောက်ပဲရှိတာ ကလေးက ငါးနှစ်သားလေး ဆရာ”

“ဟင် ဒါဆို အခု ကလေးက ဘယ်သူနဲ့နေ နေတာလဲ”

“ကိုဘသော်က ခရီးထွက်တိုင်း ဘေးအိမ်က မိသားစုဆီမှာ ကလေးကို အပ်ထားတတ်တာ ဆရာ၊ အခုတော့ ဘေးအိမ်ကို ကျွန်တော် အကြောင်းကြား အသိပေးခဲ့တယ်”

“အေး ဒါဆိုလည်း ရပါတယ်၊ ကဲ မင်းလုပ်စရာရှိတာ သွား သုပ်တော့ လှဦး”

လှဦး သူ့ရုံးခန်းထဲက ထွက်သွားတော့ သူ့ဖုန်းက မြည်လာတာ နဲ့ ကောက်ယူနားထောင်လိုက်တော့ တောင်ကြီး လိုက်သွားသော နေရာမှာ ဇော်မျိုးဆီက ဖြစ်နေသည်။

“ဆရာ ကိုဘသော်တော့ ဆုံးသွားပြီ”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ ကိုဘသော် ရထားတဲ့ဒဏ်ရာက အတော် ပြင်းထန်တယ်။ ဆေးရုံရောက်ပြီး သိပ်ကြောတူး ဆုံးတာတဲ့ တင်မောင် ကတော့ ကြီးကြီးမားမား ဖထိခိုက်မိပါဘူး အခြေအနေကောင်းပါတယ်”

“အေး အေး တင်မောင်အတွက် ဂရုစိုက်ကွာ၊ ကိုဘသော် ကိစ္စအတွက်လည်း လိုအပ်တာ စီစဉ်ဖို့ ငါ လူထပ်လွှတ်လိုက်မယ် ဟုတ် လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ ကိုဘသော်က မသေခင်က သူ့သားကို ထ သွားသေးတယ်တဲ့ ဆရာ၊ သူ့သားဆီ အကြောင်းကြားမှ ဖြစ်မယ် ထင် တယ်”

ဖော်မျိုး စကားကြောင့် သူ့ရင်ထဲ နင့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ လောကအလယ် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် လူမမယ် သားငယ် အတွက် ကိုဘသော် အသေဖြောင့်ပါမည်လား။

“ကိုဘသော် ကလေးက ငါးနှစ်ပဲ ရှိသေးတယ် ဖော်မျိုး”

“ဗျာ”

“အဲဒီ ကလေးဆီ ငါ သွားလိုက်ပါ့မယ်၊ မင်းသာ ကိုဘသော် နာရေးကိစ္စကို အဆင်ပြေအောင် စီစဉ်လိုက် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ဖုန်းသတင်း နားထောင်ပြီးတော့ သူ့ရင်ထဲမှာ မောနုံးနုံးကြီး ခြစ်သွားခဲ့သည်။ ကိုဘသော်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသလို ကလေး ငယ်အတွက်ပါ ကရုဏာသက်မိသည်။

လှဦးကို ခေါ်ကာ ကိုဘသော် အိမ်လေးဆီသို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ဆင်ကွက်ငယ်လေးထဲက ကိုဘသော်ရဲ့ အိမ်လေးကို မြင်လိုက်တော့ သူ ဆွေတွေဝေးဝေးကြီး ဖြစ်သွားခဲ့ရ၏။

ပျဉ်ထောင်အိမ်ကလေးကို မြင်လိုက်ရတာ သူ့စိတ်တွေ ပိုင်းမှုန် သွားစေခဲ့သည်။

သူနှင့် မဒီတို့ နေထိုင်ဖို့အတွက် ငှားဖြစ်ခဲ့သော ပျဉ်ထောင်အိမ် ဆေးနှင့် ဆင်တူနေသည်။

“ဒီအိမ်ပဲ ဆရာ”

လှဦး ပြောနေတုန်း အိမ်ထဲက ထွက်လာသော ကလေးငယ် ဆေးကို သူ တွေ့လိုက်သည်။ အဖြူအစိမ်း ကျောင်းဝတ်စုံလေးနှင့် ကလေးငယ်က လွယ်အိတ်ကလေး လွယ်ကာ ထွက်လာရင်း သူတို့ကို မြင်တော့ တအံ့တဩလေး ရပ်ကြည့်နေသည်။

ဆံနွယ်ပျော့ပျော့လေးတွေ သေသေသပ်သပ် ပြီးသင်ထားပြီး နက်ဝန်းဝိုင်းစက်စက်လေးတွေနှင့် ကလေးငယ်က ခြံထဲဝင်လာသော

သူတို့ကို ငေးကြည့်နေရာမှ

“ဖေဖေ မရှိဘူး၊ ဦးဦးတို့ ဖေဖေက ခရီးသွားတယ် ခင်ဗျ”
သို့ဖခင်ဆီ လာသော ဧည့်သည်တွေထင်ကာ ကလေးက

ဆီးကြိုပြောသည်။

“သားသားက ကိုဘသော် သားလားကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ”

“သား ကျောင်းသွားမလို့လား၊ မသွားနဲ့ဦး၊ ဦးဦးတို့က သား

ဖေဖေရဲ့ မိတ်ဆွေတွေကွ”

ကလေးငယ် ခေါင်းက ဆံပင်ပျော့ပျော့လေးတွေကို ပွတ်သိ

ပြီး သူဆိုနေတုန်းမှာ တစ်ဖက်အိမ်က မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာ
တာ မြင်သည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလဲရှင်”

“ကျွန်တော်တို့က ကိုဘသော် အလုပ်လုပ်နေတဲ့ ကုမ္ပဏီက
ဒီမှာ ကုမ္ပဏီသူဌေး ဦးစွယ်ခုံ ကိုယ်တိုင်ပါ ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မက အိမ်နီးချင်းပါ၊ ကိုဘသော် ခရီးသွားတုန်း
ကလေးကို ကျွန်မတို့ လင်မယားက စောင့်ရှောက်ပေးထားတာပါမို့

လာကြပါရှင် ကျွန်မ အိမ်ပေါ် တက်ကြပါဦး”

ကိုဘသော်ရဲ့ အိမ်နီးချင်း လင်မယား အိမ်ပေါ်ရောက်တော့

အခြေအနေကို သူ အကဲခတ်မိတော့သည်။ စောင့်ရှောက်ပေးထားသည့်
လင်မယားမှာက ကလေးက လေးယောက်တောင် ရှိသည်။

အိမ်က ကျွန်းကျွန်းကလေးတွေ တစ်ပြိုင်တစ်မကြီးနှင့် ယောက်ျား
ဖြစ်သူရဲ့ အဖေ လေဖြတ်ထားသူက ခေါင်းရင်းခန်းမှာ ပက်လက်ရှိနေ
သည်။

“ကဲ သားသား ဦးဦး စီးကရက် သောက်ချင်လို့ကွာ၊ လမ်းထိပ်
တို လိုက်ပို့ပေးနော် ဦးဦး မင်းကို မုန့်ဝယ်ကျွေးမယ်”

မောင်လူဦးက ကိုဘသော် သားငယ်လေးကို ခေါ်ထုတ်သွား
သည်။ ကလေးငယ်ရှေ့မှာ မပြောချင်သော စကားတွေကို နံဘေးအိမ်က
လင်မယားကိုပဲ သူ့ကိုယ်တိုင် အသိပေးလိုက်ရတော့သည်။

“ဗျာ့.ကိုဘသော် ဆုံးပြီဟုတ်လား”

“ဘုရား၊ ဘုရား ကံဆိုးလိုက်တာရှင်”

“အခု တောင်ကြီးမှာ ကုမ္ပဏီက မန်နေဂျာနဲ့အတူ အသုဘ
တို့စွဲအတွက် လိုအပ်တာတွေ လုပ်ပေးဖို့ လူတွေ ကျွန်တော် လွှတ်လိုက်
ပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုဘသော်မှာက ဆွေမျိုးသားချင်း မရှိဘူးဗျ၊ သူ
ခရီးသွားတိုင်း မောင်ကျော်လေးကို ကျွန်တော်တို့ မိသားစုက စောင့်
ဆွဲပေးနေရတာပါ၊ အခုတော့ ကလေးအတွက် တကယ်ရင်လေအရာ

ဗျာ"

"ကိုဘသော်ရဲ့ ကလေးကို စောင့်ရှောက်ပေးမယ့် သူ တစ်ယောက်မှ မရှိနိုင်ဘူးလား။ ဒီမှာ မဟုတ်တောင် တခြားမြို့ရွာမှာနေတဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်း တစ်ယောက်များ ရှိမလား"

"ဟင့်အင်း ကိုဘသော်တို့နဲ့ ကျွန်တော်တို့ အတူနေလာတာ ကြာပါပြီ။ သူတို့ လင်မယားမှာက ဆွေမျိုးသားချင်း မရှိကြပါဘူး"

ကလေးငယ်အတွက် စောင့်ရှောက်မည့်သူ မရှိတော့ သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ကိုဘသော် ဆိုတော့ သူ့ကုမ္ပဏီက ဝန်ထမ်းကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူ့အတွက် အလုပ်လုပ်ပေးရင်း အသက်ကို စွန့်ခဲ့ရသူ။

"ကလေးကို ကျွန်တော် ဆက်တာဝန်ယူပေးမယ်။ အခု လောလောဆယ်တော့ ဒီရပ်ကွက်က လူကြီးက ဦးဆောင်ပြီး ကိုဘသော်ရဲ့ ရက်လည်ကိစ္စတွေ စီစဉ်ပေးကြပါဗျာ"

လိုအပ်တာတွေ စီစဉ်ပြီးသည်နှင့် ကိုဘသော်ရဲ့ သား မောင်ကျော်လေးကို သူ့အိမ်ခေါ်ခဲ့ရ၏။

"သား ဖေဖေက ဘယ်မှာလဲဟင် ဦးဦး"

"သားဖေဖေက ခရီးသွားနေတယ်။ သူ ပြန်လာတဲ့အထိ ဦးဦးအိမ်မှာနေပြီး စောင့်ရမယ် ဟုတ်လား"

ကလေးငယ်က သူ့စကားကို ခေါင်းလေးညှိတ် နားထောင်ရင်း အညှိတ်ခမ်းနားလှသော သူ့အိမ်ကြီးကို ငေးငေးလေး ကြည့်နေခဲ့သည်။

အိမ်ထောင်မပြုဘဲ တစ်ကိုယ်တည်း နေထိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားဦးကာမှ ကလေးငယ်လေးတစ်ယောက် သူ့အိမ်ပေါ် ရောက်လာသည့် အဖြစ်က ကံကြမ္မာရဲ့ စီမံရာဟုပဲ သူ လက်ခံမိသည်။

ကလေးငယ်အတွက် သူ တာဝန်ယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်က စာနာစိတ်တစ်ခုတည်းကြောင့်ပဲ ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် သံယောဇဉ် ဆိုသည်က နောင်ဘယ်တတ်သည့် ကြိုးတစ်ချောင်း ဖြစ်ခဲ့တာမို့...။

အခန်း (၂၃)

အခန်းတံခါးကို ခပ်ဟဟလေး ဆွဲဖွင့်လိုက်စဉ်မှာပဲ ရှိုက်သံထဲ
သဲ့လေးနှင့် ငိုကြွေးသံကို ကြားလိုက်ရတာမို့ သူ တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားမိသည်။
တံခါးကို အဆုံးအထိ မဖွင့်ဖြစ်ဘဲ အခန်းထဲကို ခေါင်းထဲကြည့်
တော့ ခုတင်ပေါ်က မေ့ရာကြီးပေါ်မှာ ခူးလေးနှစ်ဖက်ထောင်ပြီး ရှိုက်
ငိုနေသော မောင်ကျော်လေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ကလေးငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ ရှိုက်သံနှင့်မျက်ရည်တွေက သူ
ရင်ကို နှင့်ခနဲ ခံစားစေတာတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

တံခါးကို သူ တွန်းဖွင့်လိုက်တော့ ခေါင်းထဲငိုနေသော မောင်
ကျော်လေး ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်ကြည့်သည်။ ရှိုက်သံတွေ တိတ်သွား
ပေမယ့် မျက်ရည်တွေကတော့ ပါးပြင်လေးနှစ်ဖက်ပေါ်မှာ စိစွတ်လို့နေသေး

သူ ခုတင်နားအထိ လျှောက်လာခဲ့ကာ ကလေးငယ်ကို ရပ်
ကြည့်မိသည်။ မျက်ရည်စတွေနှင့် တောက်ပနေသော မျက်ဝန်းတွေနှင့်
ဆုတ်တိတ် သူ့ကို ငေးငေးလေး ကြည့်နေရှာသည်။

“ဘာလို့ ငိုနေတာလဲ သား”

“ဟို ဟို ဖေ ဖေ ဖေ သေပြီဘဲ့”

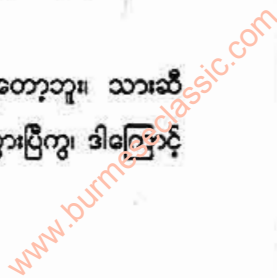
ကြာရှည် သိပ္ပံကိစ္စအားလို့ မရနိုင်သော အဖြစ်မှန်ကို အသိ
ပေးဖို့ အိမ်က ထမင်းချက် ဒေါ်စိန်ကို သူ မှာခဲ့သည်။ အခုတော့
ကိုတသော် လောကကြီးထဲမှာ မရှိတော့တာကို ကလေးငယ် သိသွားပြီ
ထင်၏။

“သားကို ဖွားစိန် ပြောပြခဲ့တာပေါ့”

ကလေးငယ် ခေါင်းလေးညှိတ်သည်။ နေ့စဉ်တိုင်း ခြံထဲဝင်းက
အင်ဖြစ်သူ ပြန်လာအခေါ်ကို စောင့်နေတတ်သော ကလေးကို သူ
သနားသည်။ သိတတ်စအရွယ်မှာ ကလေး သတိရနေတာ လောကကြီး
ထဲမှာ မရှိတော့သော အဖေတစ်ယောက်ပဲဟု သူ နားလည်ခဲ့သည်။

ကြာရှင် ကလေးစိတ်ထဲမှာ ဒဏ်ရာကြီး ဖြစ်သွားမှာ စိုးတာ
ကြောင့် အမှန်ကို အသိပေးဖို့ သူ မှာခဲ့၏။

“ဟုတ်တယ် သား။ အဖေ မရှိတော့ဘူး။ သားဆီ
သယ်တော့မှ ပြန်မလာနိုင်တဲ့ ဟိုးအဝေးကြီးကို သွားပြီကွ။ ဒါကြောင့်

သား သူ့ကို မျှော်မနေခဲ့တော့နော်”

“ဖေ ဖေဖေက သားဆီ ပြန်မလာတော့ဘူးပေါ့၊ ဒါဆို သား သား ဘယ်သူနဲ့ နေရမှာလဲဟင်”

“ဦးဦးနဲ့ နေပေါ့ကွာ၊ ဟောဒီအိမ်ကြီးမှာ မင်းနေရမှာလေ သား မနေချင်ဘူးလား”

“သား ဖေဖေနဲ့ပဲ နေချင်တယ်”

ခက်တော့ ခက်နေပြီ။ ကလေးငယ် နားလည်အောင် သူ ဘယ်လို ပြောရမည် မသိတော့ပါ။ မျက်နှာဝန်းလေးတွေက သူ့ကို ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း သူ့အဖြေကို နားထောင်နေ၏။

“ဦးဦးကို မင်းဖေဖေလို့ သတ်မှတ်ထားကွာ ဟုတ်ပြီလား”

“ဦးဦးက သားဖေဖေ ဟုတ်လား”

“အေး ဦးက သားရဲ့ဖေဖေပဲ၊ ဒီအိမ်မှာ သားသား နေရမယ် ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

“ဟုတ်ပြီ ဒါဆိုရင် သား ဘယ်တော့မှ မငိုခဲ့တော့ မျက်နှာ မကျနဲ့တော့ ဟုတ်လား”

ကလေး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ဦးတော့ ပါးပြင်ပေါ်က မျက်နှာ တွေကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ပွတ်သုတ်ပစ်သည်။ သူ ကလေးဆီ လက်ကမ်း

ကာပေးတော့ သူ့လက်ကို လှမ်းဆုပ်ကိုင်သည်။

“သား ထမင်းမစားရသေးဘူး မဟုတ်လား၊ လာ ဦးဦး အဲ

ဆဖေနဲ့အတူ သွားစားကြမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦး အဲ ဖေ ဖေ”

မဝံ့မရဲ ခေါ်လိုက်သော ကလေးအသံလေးကြောင့် သူ ပြုံးမိ သည်။ မဆီမဆိုင် ငွယ်စုံ ဆိုသောကောင်ဘဝမှာ သားတစ်ယောက် အဖေ ပြစ်သွားစေသော ကံကြမ္မာက ဆန်းတော့ အဆန်းသား။

အခန်း (၂၄)

အစပိုင်းမှာ သားက သူ့ကို မဝံ့မရဲ ခပ်တွန့်တွန့်ဖြစ်နေပေမယ့် နောက်ပိုင်းမှာတော့ ခပ်တွယ်လာသည်။ ညနေ သူ အလုပ်ကပြန်ချိန်မှာ ဧည့်ခန်းထဲက စောင့်ကာ ကြိုတတ်သည်။

“ဖေဖေကို သား စောင့်နေတာ”

“သား ကျောင်းက ပြန်လာပြီလား။ ရေမချိုးသေးဘူးလား”

“ချိုးပြီးပြီ ဖေဖေ၊ ဖွားစိန် ချိုးပေးတာ၊ ဒီနေ့ သား သို့တော် ရတယ် ဒဲဒဲဒါ ဖေဖေကို ပြမလို့ ဒီမှာ”

လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော ပညာရည်တိုးတက်မှု မှတ်တမ်းအစီအစဉ်ကို သားက ပြတော့ သူ ယူကြည့်မိ၏။

“ဟား သားက တော်တာပဲကွ ဘာသာစုံ အမှတ်တမ်းအစီအစဉ် အပြည့်တွေ ရတယ်ပေါ့”

“တစ်တန်းလုံးမှာ သားက နံပါတ် တစ် ဖေဖေရ”

“အိုကေ ဒါမှ ဖေဖေက ကြိုက်တာ သားက စာတော်တယ်

ဒီနေ့တော့ သား ဘာလိုချင်သလဲပြော ဖေဖေ ဝယ်ပေးမယ်”

“သား ဂစ်တာလေး လိုချင်တယ် ဖေဖေ”

“ဘာရယ် သား၊ ဂစ်တာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ ဖေဖေရဲ့ သားက ဂစ်တာလိုချင်တာ တီဗီ

ထဲက အဆိုတော်ကြီးလို သားက ဂစ်တာတီးချင်တာ”

လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို ဂစ်တာတီးသလို လုပ်ပြနေသော သား

ကို ကြည့်ကာ သူ သဘောကျသွားတာမို့ ပြုံးလိုက်ရင်။

“သားက ဂစ်တာလိုချင်တာလား စိတ်ချ မနက်ဖြန်ကျ ဖေဖေ

ဝယ်လာခဲ့မယ်”

“တကယ်နော် ဖေဖေ ဒါမှ သားဖေဖေကွ”

သူ့လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို လှမ်းဆွဲခိုရင်း သား အော်ဟစ် တော့ သူ သားကို ဆွဲပွေ့ချီကာ ပါးတစ်ဖက်ကို နမ်းရှိုက်လိုက်သည်။

သူ့ရဲ့ သွေးသား အရင်းအချာ မဟုတ်ပေမယ့် သားကိုတော့ သူ နောင် သွယ်နေခဲ့တာ အသေအချာဖြစ်သည်။

ဒါကြောင့်လည်း သားကို စာချုပ်စာတန်းနှင့်တာကွ သူ တရားဝင် ချွေးစားခဲ့သည်။ သားနာမည်ကိုလည်း သူ့စိတ်တိုင်းကျ ပြောင်းခဲ့သည်။

သားလေးရဲ့ အနာဂတ်မှာ အလိုရှိတာ မှန်သမျှ ပြည့်စုံအောင်မြင်စေရမည်ဟူသော ဆန္ဒနှင့် သား အမည်ကို 'ထင်တိုင်းပေါက်' ဟု သူ ပြောင်းပေးခဲ့သည်။

ပညာရေးမှာလည်း သားက တော်သည်။ တစ်နှစ်တစ်တစ် ထူးချွန်စွာ အောင်မြင်သည်။

ထူးခြားသည်က သားရဲ့ ဝါသနာဖြစ်သည်။ အနုပညာသွေး သားရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုပါဝင်လာသည်မသိပါ။ သားက သီချင်းဆို ဂစ်တားတီးတာကို ဝါသနာပါသည်။

သား အခန်းထဲမှာ ဂစ်တား ငါးလက်ကို ချိတ်ဆွဲလျက် နံရံက လည်း သား သဘောကျ နှစ်သက်သော နိုင်ငံခြား အဆိုတော်တွေရဲ့ ပုံရိပ်တွေက အပြည့်။ ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ သားက ဂီတာသင်တန်းတွေတောင် တက်သည်အထိ ဝါသနာထုံသည်။

"သား သားက အနုပညာကို ဝါသနာပါလို့လား"

"အင်း ဂီတာကို ဝါသနာပါတာ ဖေဖေ၊ သား ရေးထားတဲ့ သီချင်းတွေ အများကြီး ရှိတယ်"

"သား ဝါသနာကို ဖေဖေ မတာပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ပညာရေးကိုတော့ သား မပေါ့နဲ့နော်၊ အခု ဆယ်တန်းဆိုတော့ သားရဲ့ ပညာရေးကိုလည်း ဂရုစိုက်ဦးနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ စိတ်ချပါ ကျွန်တော် ပညာရေးကို ဥပေက္ခာ ခြေပါဘူး"

သားက ဝါသနာကို မစွန့်လွှတ်သလို ပညာရေးမှာလည်း သူ ကျေနပ်အောင် ကြိုးစားပြတာမို့ ကျေနပ်ရသည်။ ဆယ်တန်းအောင်တော့ နှစ်ထူး ငါးဘာသာနှင့် ထူးထူးချွန်ချွန် အောင်သည်။

"ဖေဖေသားက ထက်မြက်ပြီးသားပဲကွာ ဆရာဝန်ဘွဲ့တော့ အောင် ကြိုးစားနော် သား"

"ဖေဖေဆန္ဒ ဖြစ်စေရမယ် ဖေဖေ၊ သား ဖေဖေကို တစ်ခု သောက် ခွင့်တောင်းချင်တယ် ဖေဖေ"

"ပြောကြည့်လေ သား သားအတွက် ဖေဖေ ခွင့်ပြုနိုင်တာဆို ခွင့်ပြုဖို့ အသင့်ပဲ"

"သားတို့ သူငယ်ချင်းတွေစုပေါင်းပြီး သီချင်းထုတ်ချင်လို့ပါ၊ ခေါ် ဖေဖေကို ခွင့်တောင်းတာ"

"သား တကယ် ဆန္ဒရှိရင် လုပ်ကြည့်လေကွာ၊ ငွေ ဘယ် ဘောက်လို့သလဲပြော ဖေဖေ ထုတ်ပေးမယ်"

"ဖေဖေဆီက အကုန်မယူပါဘူး သား စုထားတဲ့ မုန့်ဖိုးတွေကို အကုန်ကျစရိတ်ထဲ ထည့်မှာပါ"

သားရဲ့ ထက်သန်ပြင်းပြသော ဆန္ဒကို သူ ပိုလို့ နားလည်လာ

မိ၏။

“သားက မုန့်ဖိုးတွေစုထားတာ ဒီရည်ရွယ်ချက်ကြောင့်ပေါ့ ဟုတ်လား။”

“အခြေအနေပေးရင် လုပ်ချင်လို့ ကြိုကြိုစည်ထားတာပါ ဖေခေ သားတို့ မျှော်လင့်ထားသလို ဖြစ်မလာဘဲ ပလုံသွားရင်လည်း ဖေခေ တစ်ယောက်တည်း ငွေမကုန်စေချင်လို့ပါ။”

“ပြဿနာ မရှိပါဘူးကွာ ဖေဖေသားက ထင်တိုင်းပေါင် လေကွာ၊ သား ဆန္ဒရှိရင် ဖြစ်မယ်ဆိုတာ ဖေဖေ အကြွင်းမဲ့ ယုံပြီးသား ပါကွ”

သူ့ဆီက ခွင့်ပြုချက်ရတော့ သားတို့သူငယ်ချင်းတွေ နေထိုင် တိုင်းလိုလို အိမ်မှာစုဝေးတတ်ကြသည်။

သားရဲ့အခန်းလေးထဲမှာ ဆိုကြ တီးကြနှင့် တက်ကြွနေခဲ့ကြ သည်။ စီးပွားရေးတစ်ခုကလွဲလို့ အာရုံမရှိသော သူကတော့ သားရဲ့ အလုပ်တွေကို နားမလည်ပါ။

သားအတွက် လိုအပ်တာကိုတော့ ပံ့ပိုးပေးဖို့ အသင့်ဟု ဆို ခဲ့သည်။ သူ အလုပ်နားရက်တွေမှာ သားတို့ အုပ်စု ခြံထဲမှာ ဆိုတီးနေကြ သည့်ရင်း ချိုးကျူးမိသေးသည်။

ဝါသနာတူ လူငယ်တွေ ထမင်းမေ့ ဟင်းမေ့နှင့် တက်ကြွ

က အားရကျေနပ်ချင်စရာပါပဲ။

လူငယ်တွေရဲ့ တက်ကြွမှု အင်အားတွေကို မြင်တော့ သူတောင် ပိုပြီး နုပျိုသွားသလိုပါပဲ။

သူ့မှာက အတိတ်က ခြောက်အရိပ်တွေကြောင့် တွန့်ဆုတ် နေခဲ့တာ ဖြစ်ပေမယ့် သားကတော့ တက်ကြွလို့နေသည်။

တကယ်ဆို အချိန်လည်း ကြာခဲ့ပြီ။ သူ မန္တလေး ရောက်နေ ခဲ့တာပဲ ဆယ်နှစ်ကျော်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ခင်မဒီနှင့် ပတ်သက်သော ဝေဒနာ က တည်ငြိမ်သင့်ပြီ။

“အင်း သား၊ သွားမယ်ဆိုရင် သွားပေါ့ကွာ၊ တည်းဖို့အိမ်ကို တော့ ဘာမှမပူခဲ့ ဖေဖေတို့ အိမ်မှာပဲ တည်းပေါ့”

“ဘယ်လိုဖေဖေ ဖေဖေအိမ်”

*အေးလေ သား မသိလို့ပါ။ ရန်ကုန်မှာ ဖေဖေရဲ့ အိမ်ကြီး ခြံရံသား၊ ခြံစောင့်ကြီး ဦးနီတို့ လင်မယားပဲ စောင့်ရှောက်ပေးထားတာ၊ သားတို့ သွားရင် လိုအပ်တာ သူ စီစဉ်ပေးလိမ့်မယ်။ ဖေဖေ ဖုန်းဆက် သိုက်မှာပေါ့”

ရန်ကုန်မှာ အိမ်နှင့်ခြံ ရှိနေတာကို မသိသော သားက အံ့သြ သို့နေသည်။ သူကလည်း အတိတ်ကို မေ့ပစ်ထားတာမို့ သားကို မပြောပြ ခဲ့။

“သားက ရန်ကုန်မှာ ဖေဖေရဲ့ လုပ်ငန်းတွေပဲ ရှိတယ် ဆင်နေတာ”

“သားနဲ့ စကားမစပ်ဖြစ်လို့ပါကွာ၊ ရန်ကုန်က ခြံက ဖေဖေရဲ့

အခန်း (၂၅)

“ဘာရယ် သား ရန်ကုန်သွားရမယ် ဟုတ်လွှား”

ရန်ကုန်ဆိုသော အမည်ကြားသည်နှင့် သူ့ရင်က လှုပ် ဖြစ်တတ်တာက ပျောက်မသွားသေးပါလား။ အခုလည်း သားတို့ သီချင်း ကိစ္စအတွက် ရန်ကုန်သွားကြမယ်ဆိုတော့ သူ တွေ့သွားမိ၏။

“သားတို့ စီးရီးကို ရန်ကုန်မှာလည်း ဖြန့်ဖြစ်မှာလေ အေး အဲဒီမှာလည်း ကြော်ငြာကိစ္စလေး စီစဉ်ချင်လို့ပါ”

“နေဦး သား၊ သားတို့က ဘယ်လောက် ကြာမှာလဲ”

“နှစ်ပတ်လောက်တော့ ကြာမယ်ထင်တယ် ဖေဖေ သူငယ်ချင်း ဗညားရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေလည်း ဟိုမှာရှိတယ်၊ သူတို့ ကူညီပေးကြမှာပါ”

အမွေရထားတဲ့ ခြံကြီးလေ”

“ဒါနဲ့တောင် ဖေဖေရာ သားကို အခုမှပြောရသလား။ အတော်ပဲ နေစရာ အဆင်ပြေတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့အုပ်စု စရိတ်တွေ အတော်သက်သာသွားပြီ”

သားက ဝမ်းသာအားရ ပြောသည်။ သူ ပြုံး၍ နေလိုက်သည်။ ရန်ကုန်နှင့် ဘာမှ သူ မကြားချင်တာမို့ ဥပေက္ခာပြုထားသည်။ ဒါပေမဲ့ လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်လောက်က သူ့သူငယ်ချင်း နေလင်း ရောက်လာသေး၏။

“ခင်မဒီ ယောက်ျားက ခေါက်တာ အာကာဇီအောင်တောင် ဆုံးသွားပြီကွ”

သူ မမေးပေမယ့် နေလင်းက ခင်မဒီအကြောင်းတွေ ပြောခဲ့သွားခဲ့သည်။ ခင်ပွန်းဆုံးပြီး ခင်မဒီတို့ သားအဖိနှစ်ယောက်ပဲ ကျန်ခဲ့တာကို သူ သိခဲ့ရ၏။ နေလင်းက ထိုထက်ပိုမိုသော စကားတွေကိုလည်း ပြောပြခဲ့၏။

“ခင်မဒီတို့သားအဖိက ခင်မဒီအဖေနဲ့ နေနေတယ်။ ယောက်ျားမရှိတော့မှ ဟိုတက်က ယောက္ခမတွေက ဘာလို့ ဥပေက္ခာပြုထားသလဲ။ မသိဘူးကွ။ ကြည့်ရတာ ခမည်းခမက်ခြင်း အဆင်မပြေကြဘူး။ အတော်ပဲ”

“တော်ပါတော့ကွာ မဒီနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါ ဘာမှမကြားချင်တော့ဘူး”

“ဘာလဲ မင်းက မင်းရဲ့သားနဲ့ မင်းဘဝ တည်ငြိမ်သွားပြီလား။ သမ်းသားပါတယ်ကွာ။ ကိုနောင်ကလည်း မင်းကို သတိရကြောင်း မှာလိုက်သေးတယ်ကွ”

“အေးကွာ ငါကတော့ ရန်ကုန်ကို ဒီတစ်သက် ရောက်ဖို့ မလွယ်တော့ဘူး။ မင်းတို့ရောက်ရင် လာခဲ့ကြပါ။ မင်းတို့ လိုတာရှိရင် ငါ ကူညီဖို့ အသင့်ပဲ”

သူ့အပေါ်မှာ ကောင်းခဲ့သော သူငယ်ချင်းတွေကို သူ ကျေးဇူးဆပ်နိုင်ဖို့ အမြဲအသင့်ရှိခဲ့သည်။ နှစ်ယောက်စလုံးက အိမ်ထောင်ကိုယ်စီ တူသွားခဲ့ကာ အဆင်ပြေနေသည်ဆိုတော့ သူ ဝမ်းသာမိသည်။

ခင်မဒီသည်လည်း သူ့လိုပဲ ကလေးတစ်ယောက်အပေ မုဆိုးမဖြစ်သွားပြီ ဆိုတာကိုတော့ ကြားခဲ့ပြီးပြီ။

နောက်ထပ် ဘာသတင်းကိုမှလည်း သူ မကြားချင်တော့ပါ။ ငွေဂုဏ်၊ ခြပ်ဂုဏ်တွေကို မက်မောလွန်းသော ခင်မဒီ အခုတော့ နိုင်ငံခြားပြန် ပါရဂူကြီးရဲ့ ဇနီးဆိုသော ဂုဏ်ဂုဒ်မှာ ကျေနပ်နေပြီလား။

အတိတ်တွေကို အတိတ်မှာပဲ ချန်ရစ်ခဲ့ချင်ပေမယ့်လည်း ထိုအတိတ်ဆိုတာက သူ့နှလုံးသားမှာ သေရာပါ ခွဲထင်စေသော အင်ရာတွေ

ပိုင်ဆိုင်စေခဲ့တော့လည်း ခက်ပါသည်။

ငါ့ရင်ထဲက မင်း ထွက်သွားတော့ မဒီ။

ငါ အလိုရှိတာ မင်းနဲ့အဝေးဆုံးမှာ မင်းအကြောင်းတွေ မေ့နေ
တဲ့ ဘဝတစ်ခုပါပဲ။

အခန်း (၂၆)

“ဟား ထင်တိုင်းရာ ဒီခြုံကြီးနဲ့ တိုက်ကြီးက မင်းအဖေ ပိုင်တဲ့
ခြုံလား”

“မင်းအဖေက ရန်ကုန်မှာ ဒီလိုခြုံနဲ့အိမ်ကြီး ရှိတာတောင်
မပြောဘူးလား”

ဗညားနှင့်သော်သော်တို့ မကျေမနပ် ပြောနေကြသည်။ တကယ်
ဆို သူလည်း ရန်ကုန်လာခါနီးမှပဲ သိခဲ့ရတာ ဖြစ်သည်။

“အေး ငါလည်း ရန်ကုန်လာခါနီးမှ ဖေဖေမှာ ဒီခြုံနဲ့အိမ်ကြီး
က သိခဲ့ရတာကွ”

“အေး ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့ ရန်ကုန်လာရင် နေဖို့ထိုင်ဖို့တော့
အခုပူစရာ မလိုတော့ဘူး။ နောက်ဆို စီးရီးကိစ္စရှိတိုင်း ရန်ကုန်ကို
အိမ်မရွေး လာဖို့ အဆင်ပြေပြီ”

“အေးကွ ရန်ကုန်မှာဆိုရင် ငါတို့ မျှော်လင့်ချက်တွေ ပိုပြီးတော့ ဖြစ်လာနိုင်တယ်”

ဗညားနှင့်သော်သော်တို့ကတော့ ရန်ကုန်မှာ နေစရာရှိသည်ဆို ကတည်းက တက်ကြွနေကြသည်။ သူတို့ ရည်ရွယ်ချက်အတွက် အောင်မြင်သော ဂီတလမ်းမှာ လျှောက်ဖို့ဖြစ်သည်။

ဒါကြောင့်လည်း ရန်ကုန်မှာ နေဖို့ အိမ်မက် မက်နေကြတာ ဖြစ်သည်။ ဖေဖေရဲ့ ခမ်းနားထည်ဝါသော အမွေဆိုင်အိမ်ကြီးမှာ သူတို့ သုံးယောက် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးနေခဲ့ကြ၏။

စီးရီးကိစ္စအတွက် ဗညားရဲ့ မိတ်ဆွေတွေနှင့် တိုင်ပင်စီစဉ်ကြ သည်။ သူတို့သုံးယောက် ဝါသနာက ဂီတဆိုပေမယ့် လူငယ်ဆန်ဆန် Hip Hop လိုင်းကို ထိုးဖောက်ကြမှာ ဖြစ်သည်။

လက်ရှိအောင်မြင်နေသော အဆိုတော်တွေကြားမှာ ဝင်တိုးနေ ဖို့ ထင်သလောက် မလွယ်မှန်းလည်း နားလည်နေခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့လည်း သူတို့ ယုံကြည်ချက်တွေ အရာထင်လာမည်ဟု ယုံနေမိဆဲ။

ပထမဆုံး တေးစီးရီးကို ဖြန့်ချိပေးမည့် တေးသံသွင်းနှင့် ညှိနှိုင်း အဆင်ပြေတော့ သူတို့ ဝမ်းသာသွားကြသည်။

“လောလောဆယ် နာမည်ကြီး အဆိုတော် တစ်ယောက်နဲ့ CD ကော VCD ပါ ဒီရက်ထဲမှာ ထွက်ဖို့ရှိတယ်။ ဒီတော့ သူ့ကိုတော့

ဦးမှ ဦးလေးတို့ သီချင်းခွေကို ဖြန့်မယ်”

“အစ်ကို ကောင်းသလို စီစဉ်ပါ။ ဒီရန်ကုန်မှာ ဖြန့်မယ့်ရက် သီရင် ကျွန်တော်တို့ မန္တလေးမှာ ဖြန့်မယ့်ရက်နဲ့ ညှိထားချင်လို့ပါ”

“ဟုတ်ပြီလေ ဒီတစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်း ရက်အတိအကျ တွယ်ပြောမယ်၊ ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဖြစ်ပါတယ် အစ်ကို၊ ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်မှာ တစ်ပတ် လောက် ရှိဦးမှာပါ”

တေးသံသွင်းကိစ္စတွေ ဆွေးနွေးပြီးတော့ သူတို့တွေ ရန်ကုန်မှာ သွတ်လွတ်လပ်လပ် တစ်ပတ်လောက် လည်ပတ်ခွင့် ရခဲ့ကြသည်။ ကိုယ် သီဆိုထားသည့် သီချင်း CD ချပ်လေးကို သွားလေရာ တပိုက်ပိုက်နှင့် ဆင်တိုင်းပေါက် ကြည့်နှူးမဆုံး။

ရန်ကုန်ရောက်တုန်း အားပါးတရ လည်ပတ်ချင်သည့် ဗညား နှင့်သော်သော်တို့ကလည်း ပလာဇာတွေ ကုန်တိုက်တွေအနဲ့ ခြေစကြာ ဖြန့်ကြသည်။

“အဝတ်အစား တစ်စုံလောက် ဝယ်ရအောင်ကွာ”

“မင်းကလည်း မန္တလေးမှာလည်း ရနေတာကို ဝယ်ထားတာ တွေလည်း များနေပြီ”

“မဟုတ်ဘူးလေကွာ ရန်ကုန်ရောက်တုန်း အမှတ်တရ ဝယ်

သွားချင်လို့ပါကွ"

အဝတ်အစား ဖက်ရှင်တွေဆို အရှားအမူးဖြစ်သည့် ဗညားက ပလာဇာထဲ ဝင်ကာ မွေတော့ သူနှင့်သော်သော်တို့ တကောက်ကောက် လိုက်ပြန်၏။ ပလာဇာထဲက Show room တွေထဲမှာလည်း လူတွေက ပျားပန်းခတ်မျှ ရှုပ်ထွေးနေသည်။

ထင်တိုင်း တွေ့သမျှ ငေးမောရင်း ကောင်တာ အချို့အကျွေ့ တစ်ခုအရောက်မှာပဲ

"အို"

"အ ဟာ ဆောရီး ဆောရီးဗျာ"

ကိုယ်က မြင်သမျှ ကျိုးတမော့မော့လို ငေးမောလာခဲ့တာမို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်က သူမကို ထိပ်တိုက်ကြီး ဝင်တိုက်မိတာဖြစ်၏။ ကသော ကမျော တောင်းပန်ရင်၊ သူမ လက်ထဲက ကျသွားသော ပစ္စည်းတွေ လည်း ကောက်ထည့်ပေးမိသလို ကိုယ့်လက်ထဲက ပစ္စည်းတွေလည်း ပြန်ကောက်ယူရ၏။

"ဒီ ဒီမှာ ခင်ဗျား ပစ္စည်းတွေ"

"ကျေး ကျေးဖူးပဲနော်"

ကြားလိုက်ရသော အသံချို့ချို့လေးက သူ့နားစည်ထဲ စိန်ဝင် သွားတာမို့ မျက်နှာလေးကို မော့ကြည့်မိသည်။

ရွှေချည်မျှင်တန်းလေးတွေ ပျိုးပြက်ဝင်းလက်သွားအောင် ဒီခိုင်း ဆိုင်ထားသော အနက်ရောင် ကိုယ်ကြပ်ဝတ်စုံလေးနှင့်မိန်းကလေး။

မျက်နှာသည် ဆင်စွယ်နှစ်လို ဝင်းစက်နုအိနေကာ ပန်းနုရောင် နှုတ်ခမ်းနီလေးက စိုလှဲနေသည်။ ဆံ့နွယ်တွေက အညိုရောင်ဆိုးထားပြီး ခံ့နှစ်ဖက်မှာ ဝေ့ဝိုက်ကျနေပုံလေးက ငေးကြည့်ချင်စရာကောင်းသည်။

လည်တိုင် ဝင်းဝင်းလေးမှာ ပလက်တီနမ် ဆွဲကြိုးမျှင်မျှင်လေး နှင့် နားနှစ်ဖက်က နားဆွဲသေးသေးလေးတွေက နုနယ်သော သူမ ဇာန်နှာလေးကို ပိုပြီးတော့ နုနယ်သော သူမ မျက်နှာလေးကို ပိုပြီးတော့ ဆွဲစေ၏။

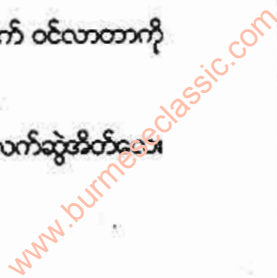
ကြည့်ရတာ သူ့ထက်တောင် အသက်ငယ်ပုံပါပဲ။

"ဆောရီးနော် ကိုယ်လည်း အငေးလွန်ပြီး မမြင်လိုက်လို့"

တောင်းပန်ပြီးသော စကားတွေကိုပဲ သူ ထပ်ပြောနေတော့ ဆောင်မလေး နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ပြုံးရိပ်ထင်သည်။ အထင်အရှားကြီး မဟုတ်သော ပါးချိုင့်လေးတွေ ပါးပြင်နုနုမှာ လျှပ်လက်သလို တခဏ ဆေးပဲ မြင်လိုက်ရ၏။

"ရပါတယ် ပျိုလည်း ငေးလာလို့ ရှင် ထိပ်တိုက် ဝင်လာတာကို အောင်ချိန်မရလိုက်တာ ခွင့်ပြုပါဦးနော်"

သူ ကမ်းပေးသော ပစ္စည်းတွေကို လှမ်းယူ လက်ဆွဲအိတ်ငေး

ထဲ ထည့်ပြီး နှုတ်ဆက်ထွက်သွားသည်။

သူ့မျက်ဝန်းတွေကတော့ ဆွဲငင်အားမှာ ညှို့ယူပါသွားခဲ့သည်။ အနက်ရောင် အင်္ကျီလေးနှင့် နို့စိမ်းရောင် စတော့ကင် အသားကပ် ဘောင်းဘီရှည်လေးကြောင့် သူ့မခန္ဓာကိုယ် အချိုးအဆစ် ပြေပြစ်ကျော့ ရှင်းမှုက ထင်ရှင်းနေသည်။

“ဟေ့ကောင် မျက်လုံးကြီး ကျွတ်ကျနေပြီ ပြန်ကောက်တင်ဦး”
ပန်းကို ဖျပ်ခနဲ ပုတ်ပြီး ပြောလာသော သော်သော်အသံကြောင့်

သူ့မျက်နှာ နီရဲထူပူသွားရင်း

“ငါ ဝင်တိုက်မိလို့ ပစ္စည်းတွေ ပြန်ကောက်ပေးနေတာပါကွ”

“ဟုတ်လား မင်း ပြန်ကောက်ပေးလိုက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေထဲမှာ

မင်းရဲ့ နှလုံးသားကော ပါသွားသေးလား”

“ဟာကွာ မင်းကလည်း”

ရှက်ရယ် ရယ်ရင်း သူမ အရိပ်လေးကို နှုတ်ပျောက်သော နောက် တစ်ကြိမ် ထပ်ရှာကြည့်သည်။ မတွေ့လိုက်တော့ပါ။ ရောင်စုံ လူအုပ်ထဲ မှာ သူမက ပျောက်သွားခဲ့ပြီ။

ဒါပေမဲ့ သူ့ရင်ထဲမှာတော့ သူမ ပုံရိပ်လေးက စွဲစွဲမြဲမြဲ ထင်ကုန် ရစ်ခဲ့တာတော့ သေချာပါသည်။

“ဟာ”

လက်ဆွဲအိတ်ထဲက CD ချပ်ကို ဆွဲထုတ်ကြည့်ရင်း သူ အထိတ် တလန့် ရေရွတ်တော့ ဂစ်တာကို အသံစမ်းနေရာမှ သော်သော် လှည့် ကြည့်သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲကွာ အလန့်တကြား”

မနက်က ဝယ်လာသော ဝတ်စုံကို ဝတ်ကြည့်ရင်း မှန်ရှေ့မှာ ဘယ်ညာ ယိမ်းနဲ့ စတိုင်ထုတ်နေသည့် ဗညား မလုံမလဲ မေး၏။

“ဒါ ငါ့စီဒီ မဟုတ်ဘူး”

“ဟာ ဘာလဲကွ မင်းစီဒီ မဟုတ်ဘဲ မင်းအိတ်ထဲက ထွက်လာ မလား။ စတူဒီယိုက ယူလာတဲ့ ငါတို့ စီဒီ မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး မှားနေတယ်”

မှားယွင်းနေတာ အသေအချာပဲ ဖြစ်သည်။ သူ့လက်ထဲမှာ ခွဲနေတာက သူတို့ သီချင်းစီဒီ မဟုတ်ပါဘဲ နိုင်ငံခြား ဂီတသမား အုပ်စု၏ Hip Hop သီချင်းစီဒီချပ်ပဲ ဖြစ်နေခဲ့သည်။

“ပြစ်မင်း ဘာလဲကွ”

ဗညားက အနားကို လျှောက်လာပြီး သူ့လက်ထဲက စီဒီချပ်ကို ယူသည်။

“ဟာ ဟုတ်တယ် ငါတို့ သီချင်းတွေမှ မဟုတ်ဘဲ တေးသံသွင်း”

ဆိုင်က ကိုပိုင်းတို့ဆီမှာ မင်း မှားလာသလား ထင်တိုင်း”

ဒီစီဒီချပ် မှားယွင်းသွားခဲ့တာ ပလာဇာထဲမှာပဲ ဖြစ်ရမည်။

“ငါဒီပြီ ဟိုကောင်မလေးဆီ ပါသွားတာ ဖြစ်မယ်”

“ဟင် ဘယ်က ကောင်မလေးက ပါလာပြန်ပြီလဲ”

ဗညား နားမလည်နိုင်သလို မျက်မှောင်ကြီး ကုပ်ပြီးမေးသည်။
သော်သော်က ဂစ်တာကို ခုတင်ပေါ် လှမ်းတင်ပြီး အနားကို ရောက်လာ
၏။

“မင်းနဲ့ ဝင်တိုက်မိတဲ့ ကောင်မလေးဆီလား”

“ဟတ်တယ် သော်သော် ဝင်တိုက်မိတော့ ဝိုက်ထဲက ပစ္စည်း
တွေကော သူ့ပစ္စည်းတွေပါ ထွက်ကျကုန်တာ၊ အဲဒီမှာ စီဒီချပ်ခြင်း
မှားကုန်တာ ဖြစ်မယ်။ သူ့မှာလည်း သီချင်းစီဒီချပ် ပါလာတယ်”

“မတော်တဆ မှားတာလား။ မင်းပဲ တမင်ပေးလိုက်တာလား
ထင်တိုင်း”

သော်သော်က နောက်ပြောင်ပြီး မေးသည်။ ဗညားက ဘာ
မသိ။ ထိုအချိန်တုန်းက ဗညား စိတ်အာရုံ ဝင်စားနေတာ အဝတ်အစား
ကောင်တာမှာ ဖြစ်သည်။

“ကောင်းတာပေါ့ကွာ ငါတို့ သီချင်းတွေကို ပထမဆုံး နားထောင်
ခွင့်ရတဲ့ ပရိသတ်က အဲဒီ ကောင်မလေး ဖြစ်သွားပြီပေါ့”

သော်သော်က ပြောသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ နွေးခနဲ ဖြစ်သွား
သည်။

သူတို့ သီချင်းခွေက အပြင်မှာ ဖြန့်ချိရသေးတာ မဟုတ်ပါ။
သူမဆီကို မထင်မှတ်ဘဲ မှားယွင်း ပါသွားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

အခုလောက်ဆို သူမ သီချင်းတွေကို နားထောင်နေမည်လား။
သူမ မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်မိတော့ ရင်ထဲမှာ နွေးခနဲ ခံစားလိုက်ရ
၏။

တကယ့်ကို ဆန်းကြယ်စွာ သူ့ရဲ့ သီချင်းခွေလေး သူမထံ ပါ
သွားခဲ့သည်။ မှတ်မှတ်ရရ ရှိနေသော သူမ စကားသံလေးက နားထဲ
ပြန်တိုးဝင်လာ၏။

“ရပါတယ် ပျိုလည်း ငေးလာလို့ ရှင် ထိပ်တိုက်ဝင်လာတာကို
ရှောင်ချိန်မရလိုက်တာ ခွင့်ပြုပါဦးနော်”

ပျို တဲ့။ သူမနှုတ်က မထင်မှတ်ဘဲ ထွက်လာခဲ့သော နာမည်
လေး တစ်လုံးကို သူ သိခွင့်ရခဲ့သည်။ ကျန်တာ ဘာမှသူ မသိခဲ့ရပါ။
ရန်ကုန်မြို့ကြီးပေါ်မှာ ပြန်ဆုံတွေ့ခွင့်ဆိုသည်က

စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်လိုပဲ ဖြစ်နေ၏။

ထိုနေ့က ထင်တိုင်း မျက်ဝန်းထဲမှာ သူမ မျက်နှာလေးကပဲ
စိုးမိုးထားခဲ့တာ အမှန်။

ဖြစ်သည်။ စားရင်း၊ သီချင်းတွေ နားထောင်နေခိုက်မှာ ကိုဇော်ညီ သူတို့ ခိုင်းကို ရောက်လာ၏။

“ထင်တိုင်း ညီလေး၊ သီချင်းတစ်ပုဒ်လောက် ဆိုချင်သလား”

“ဟာ ဖြစ်ပါ့မလား အစ်ကို၊ ကျွန်တော်တို့က ဘာမှတိုက်ထားတာ မရှိဘဲနဲ့”

“ဖြစ်ပါတယ် မင်းတို့ အခွေထဲက သီချင်းတွေပဲ ဆိုပေါ့ကွာ၊ သော်သော်နဲ့ ဗညားလည်း ရှိတာပဲ။ DJ သမားက ကိုယ့်ချာတိတ်ပါ။ နတ်စ် ရှိရင် ရတယ်”

ကိုဇော်ညီက သူတို့ရဲ့ အနုပညာပိုးတွေ ကြွလာအောင် တိုက်တွန်းနေသည်။ ဆိုင်ရှင်ကလည်း သဘောတူသည်ဆိုတော့ သူတို့သုံးယောက် ပြိုင်တူထရပ်ပြီး ဖြစ်နေသည်။

“ဆိုရအောင် ထင်တိုင်းရာ ငါတို့အခွေထဲက သီချင်းတွေပဲ ဆိုမယ်၊ ပရိသတ်ကို ကြော်ငြာသဘောပေါ့ကွာ”

ဗညားကလည်း တက်ကြွနေသလို သော်သော်ကလည်း မျက်စိပစ်ပြီးဖြစ်နေမှတော့ သူလည်း ဘာလို့ ခေါင်းခါစရာရှိမှာလဲ။

သုံးယောက်သား စားပွဲဝိုင်းက ခွာခဲ့ကာ စင်နောက်ဘက် ဆောက်နေခဲ့ကြ၏။

အခန်း (၂၇)

ဆိုင်လေးက သေသေသပ်သပ်နှင့် စင်တင်ဂီတ ဖျော်ဖြေပွဲတွေ နှင့်မို့ ထင်တိုင်းတို့ သဘောကျသွားပါသည်။

ရန်ကုန်က မပြန်ခင် တစ်ရက်မှာ ဗညားသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပြုစုကျွေးမွေးချင်တာမို့ ဒီဆိုင်လေးကို ရောက်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ဒီဆိုင်လေးမှာက ဗညားသူငယ်ချင်း ဖော်ညီက တီးဝိုင်းခေါင်းဆောင် တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။

နေ့စဉ်တိုင်း စင်တင်ဂီတ ဖျော်ဖြေပွဲလေးနှင့် ဖမ်းစားထားသော ဆိုင်လေးမှာ ဒီညနေလည်း စားသုံးသူတွေနှင့် စည်ကားနေတာ တွေ့ရပုံ ဝိုင်းတွေ အပြည့်ဖြစ်သည်။

သောက်တတ်သော ဗညားသူငယ်ချင်းတွေက ဘီယာသောက်ကြသလို ထင်တိုင်းတို့ သုံးယောက်ကတော့ အစားသမားသက်သက်

“ဟုတ်ကဲ့ အထူးအစီအစဉ်တစ်ခုအဖြစ် မန္တလေးက ရောက်နေကြတဲ့ ကျွန်တော်ညီ သုံးယောက်ရဲ့ ဖျော်ဖြေမှုလေး တင်ဆက်ပေးချင်ပါတယ်။ ပရိသတ်များ ခံစားနားဆင်ပေးကြပါဦး ခင်ဗျာ”

စတိတ်စင်ပေါ်က ကြေညာသံကြောင့် ဖျို ခေါင်းလေး ဝှဲကြည့်မိသည်။ အထူးအစီအစဉ်ဆိုတာကြောင့် မေခင်နှင့်ယွန်းပါ ခေါင်းထောင်သွားကြ၏။ ဒီသိုင်လေးကို ဖျိုတို့ ရောက်ခဲ့ကြတာ ဒကာရှင်က ယွန်းဖြစ်၏။

ယွန်းက သူမ မွေးနေ့ ဧည့်ခံပွဲလေးအဖြစ် အခင်မင်ဆုံး သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်သော ဖျိုနှင့် မေခင်ကို လိုက်ပြုစု ကျွေးမွေးတာပဲ ဖြစ်သည်။

“ဟဲ့ စတိုင်တွေက အလန်းတွေပဲ”

စင်ပေါ်တက်လာသော သုံးယောက်ကို ကြည့်ကာ ယွန်း ရေရွတ်တော့ ပျိုလည်း စူးစူးစိုက်စိုက်လေး ကြည့်မိသည်။

စတိုင်တွေကတော့ ရပ်(ပ်)ပါစတိုင်တွေ ဖြစ်နေသည်။ လျှာညှိဦးထုပ်တွေလည်း သုံးယောက်စလုံး ဆောင်းထားကြသည်။ ဆလိုက်တွေက သူတို့ မျက်နှာတွေဆီ တစ်ယောက်ချင်း ထိုးပြကာ နာမည်တွေ မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ထင်တိုင်းပေါက် ဖြစ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဟင်”

အဖြူရောင် တီရှပ်လက်ရှည်ပေါ်မှာ အပြာနုရောင် လက်တို တီရှပ်ကိုပဲ ဝတ်ဆင်ထားသော လူရွယ်မျက်နှာကို ဖျို မြင်လိုက်တော့ မင်သက်သွားခဲ့တာ အမှန်။

“ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ညီငယ် ထင်တိုင်းပေါက်က သူ့ကိုယ်တိုင် ချေးစစ်ထားတဲ့ သီချင်းတွေကို သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ဗညားနဲ့ သော်သော်တို့နဲ့တွဲပြီး ဖျော်ဖြေပေးမှာပါ ခင်ဗျာ”

DJ စက်သံက ပျံ့လွင့်လာသည်။ စင်ပေါ်က သူတို့ သုံးယောက် ခန္ဓာကိုယ်တွေက စည်းချက်နှင့်အညီ ညင်ညင်သာသာလေး လှုပ်ယမ်းသွားခဲ့၏။ ဖျို အာရုံတွေက ထင်တိုင်းပေါက်ဆိုသော သူ့ဆီမှာ။

လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ခုန်ခံစားချက်ကို DJ မြူးစစ်သံနှင့် ချော်ဖြေ သီဆိုပြသွားသည်။ သူ့နံ့ဘေးက နှစ်ယောက်ကလည်း အတွဲညီညီ ဟာနီနီလိုက်ပေးကြသည်။

“ဖျို ဒီသီချင်းကို ငါ နားထောင်ဖူးသလိုပဲ”

မေခင် မျက်မှောင်လေးကုပ်ကာ တအံ့တဩလေး ပြောတော့ ဖျို ခေါင်းလေးညှိတ်ပြရင်း

“ကြားဖူးမှာပေါ့ ပလာဇာထဲမှာ ဝိုဆို မှားပါလာတဲ့ သီချင်းတွေ အဲဒီ ထင်တိုင်းပေါက်ရဲ့ သီချင်းတွေလေ”

“ဟင် သူက အဆိုတော်လား”

“အေးလေ ငါလည်း အခုမှ သိတာပဲ၊ ကြည့်ရတာ သူတို့ စီးရီးခွေ မထွက်သေးဘူး ထင်တယ်”

သီချင်းဆုံးတော့ ပရိသတ်ထဲက အားပေးလက်ခုပ်သံတွေ ပေါ် ထွက်လာသည်။ အများစုက လူငယ်ပရိသတ်ရဲ့ အားပေးလက်ခုပ်သံတွေ ဖြစ်သည်။ သူတို့အဖွဲ့နှင့် ခံစားချက် တူညီသွားပုံရ၏။

“ရပ်(ပ်) သီချင်းလေးတွေနော် စာသားလေးတွေက မဆိုးဘူး ဟ”

ဂီတကို သိပ်ပြီး ဝါသနာမပါလှသော ယွန်းကတောင် ချီးကျူး စကား ဆိုနေသည်ဆိုတော့ သူတို့အောင်မြင်မှုက မဆိုးဟုပဲ ပြောရမည် ထင်ပါသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ အခု ကျွန်တော်တို့ သီဆိုခဲ့တဲ့ သီချင်းလေး အမည်က အချစ်နဲ့ ဆုံတွေ့ခြင်း လို့ အမည်ရပါတယ် မကြာခင်မှာလည်း ကျွန်တော်တို့ သီချင်းခွေ ထွက်လာပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီ ကျရင် နှစ်သက်အားပေးကြစေချင်ပါတယ်”

ပရိသတ်ကို ဦးညွှတ်ရင်း သူ စင်ပေါ်က ဆင်းမည်ကြံတော့ ဟိုးအနောက်ဘက်ဝိုင်းက လူငယ်တွေက ထအော်သည်။

“နောက်တစ်ပုဒ်လောက် ဆိုပါဦး တစ်ပုဒ် တစ်ပုဒ်”

“ဟုတ်ပါတယ် တစ်ပုဒ်လောက် ဆိုပါ”

တောင်းဆိုသံတွေ စားပွဲဝိုင်းအနှံ့က ပေါ်ထွက်လာတော့ သူက ခေါင်းညှိတ် ဦးညွှတ်ပြီး နောက်တစ်ပုဒ် သီဆိုပေးသည်။

သူ့အခွေထဲမှာ ပျို နှစ်သက်သဘောအကျဆုံး သီချင်းလေး ဖြစ်နေသည်။ ‘ငါ ကြော့တဲ့ မင်းရဲ့ရင်ခွင်’ ဆိုသော သီချင်းလေးအဆုံး မှာ ပျို ကိုယ်တိုင်လည်း အားပေးလက်ခုပ်ကလေး တီးမိသည်။

သီချင်းနှစ်ပုဒ် ဖျော်ဖြေပြီးတော့ သူတို့အုပ်စု စင်ပေါ်က ဆင်း သွားကြသည်။ ဟာနိုနီ ညီမျှသွားသော လူငယ်ဝိုင်းတွေက နောက်တစ်ပုဒ် ဟု တောင်းဆိုနေကြဆဲ ရှိသည်။

“ဟော စင်အောက် ဆင်းသွားပြီဟ၊ ပျို နင် သူ့အခွေကို ခုထားတာလေ၊ ပြောပြရင်း သွားနှုတ်ဆက်ရအောင်ဟ”

မေခင်က တိုက်တွန်းစကား ဆိုသည်။ ဒါပေမဲ့ ပျို ခေါင်းလေး တဲ့ ခါရမ်းပြမိသည်။ စင်ပေါ်က ဆင်းလာသော သူ့အနားမှာ လူငယ် သီချင်းသတ်တွေ စုဝိုင်းစုဝိုင်း ဖြစ်နေတာကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထင်တိုင်းပေါက် တဲ့၊ နာမည်က ဆန်းသလို သူ့ရဲ့ အနုပညာ ဆုကလည်း ကြီးမားပါသည်။

သည်ဆိုင်လေးမှာ သီချင်းနှစ်ပုဒ် ဖျော်ဖြေပြီးရုံနှင့် နားထောင် ကြည့်သူ လူငယ်တွေ စွဲလန်းနှစ်သက်သွားကြပြီ။

ပျိုမှာတော့ မထွက်သေးသော သူ့ရဲ့ CD သီချင်းခွေလေး ရှိနေ၏။ ပလာဇာထဲမှာ ပျို ဝယ်လာသော သီချင်းခွေနှင့်မှားပြီး ပါ လာခဲ့တာ ဖြစ်၏။ သီချင်းခွေကာဗာကို ကြည့်တော့မှ သုံးယောက်ပုံထဲမှာ မြင်လိုက်ရသော သူ့ပုံကို ပျို မှတ်မိသွားခဲ့၏။

ထင်တိုင်းပေါက် ဆိုသော သူ့အမည်နှင့်အတူ သူ့ရဲ့ သီချင်း ဇီဒီလေးကို နားထောင်ပြီး ပျို သဘောကျသွားခဲ့၏။

ထိုသီချင်းခွေလေးကိုပဲ ဖွင့်ပါများတော့ မာမိကတောင် မေးလာ ၏။

“ဘယ်သူ့သီချင်းလဲ သမီး၊ မာမိ မကြားဖူးလို့”

“အဆိုတော် ထင်တိုင်းပေါက်နဲ့အဖွဲ့ သီချင်းပါ မာမိ”

အနည်းငယ် ထူးဆန်းနေသော သူ့နာမည်ကြောင့် မာမိ မျက်နှာ နှစ်ဖက် တန်းသွားခဲ့ကာ ဘာမှထင်မပေးဘာ့ပါ။ ပျို ကတော့ မနေနိုင် စွာ မာမိကို မေးကြည့်မိသေး၏။

“မာမိ နားထောင်လို့ အဆင်ပြေရဲ့လားဟင်”

“အင်း၊ မဆိုးပါဘူး၊ လူငယ်ပီပီ ရပ်(ပ်)သီချင်းဆိုပေမယ့် နား ထောင်ရတာ အဆင်ပြေပါတယ် နာမည်က ခပ်ဆန်းဆန်းပဲ”

မာမိ မှတ်ချက်စကားကြောင့် ပျို ပြုံးနေလိုက်ပါသည်။ တကယ် ဆို ဒီအခွေလေးက မထင်မှတ်ဘဲ ပျိုဆီ ရောက်လာတာ မာမိ သိ

အံ့ဩမှာ သေချာ၏။

“ပျိုရေ နင့်လူကို ပရိသတ်တွေ ဝိုင်းနေတာပဲ၊ အခုချိန်သွားပြီး ရှင့်သီချင်းတွေကို ပထမဆုံး နားထောင်ခွင့်ရတဲ့ ပရိသတ်က ကျွန်မပဲ လို့ နင် ပြောလိုက်ရင် ထင်တိုင်းပေါက် အံ့ဩသွားမှာပဲနော်”

မေခင် ပြောတော့မှ ပျို ယုံယုံလေးပြီးရင်း သူ ထိုင်နေသော ဝိုင်းကို လှမ်းကြည့်မိသည်။

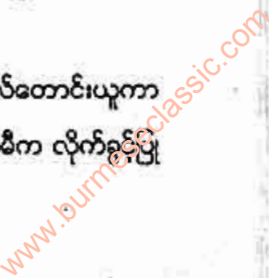
ပန်းမထောက်တထောက် ဆံပင်တွေက နုညက်နေသော သူ့ မျက်နှာလေးကို ပိုလို့ ပေါ်လွင်ထင်ရှားစေသည်။

အမည်းအစက်ဆိုလို့ မြူတစ်နှုတ်မျှတောင် မထင်သော သူ့ မျက်နှာရဲ့ ရှင်းသန့်မှုနှင့် မထူမပါး မျက်ခုံးနှစ်ဖက်နှင့် ကျစ်လစ်ပေါ်လွင် သော နှာတံ။ စိမ်းမြမြ နှုတ်ခမ်း မုတ်ဆိတ်ရာတို့ ရေးရေးထင်သော သူ့မျက်နှာကို ပျို အနီးကပ် မြင်ဖူးခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

အခုတော့ သူ့အနားမှာ ပျို မဟုတ်သော မိန်းကလေးတွေ စုဝိုင်းလို့ ရှိနေတာမြင်ရတော့ ရင်ထဲမှာ ဝန်တိုသလိုတော့ ဖြစ်မိသား။

“ကဲ ပြန်ကြရအောင်ဟာ သိပ်မှောင်သွားရင် ပျိုမာမိက ကော နေဦးမယ်”

ယွန်းက သတိပေးရင်း ကျသင့်ငွေကို ဘီလ်တောင်းယူကာ စုင်းပေးပြီး ဖြစ်နေသည်။ ယွန်းရဲ့ မွေးနေ့မို့ ပျိုကို မာမိက လိုက်ခွင့်ပြု

RJ ◊

ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

မာမိကော ဘွားဘွားပါ ပျို့ကို နေဝင်ဦးချုပ်အထိ အပြင်ထွက်
တာမျိုး မကြိုက်ကြပါ။

ဆိုင်လေးထဲက ပြန်ထွက်ခဲ့ချိန်ထိ သူ့အနားမှာ မိတ်ဆက်
စကားပြောနေသူတွေ ကျန်နေသေးသည်။ ပျို့ဘက်ကို တစ်ချက်လောက်
လှည့်ကြည့်လိုက်ပါဟု ကြိုတ်ဆုတောင်းနေပေမယ့် ဆုတောင်းမပြည့်ဝခဲ့
ပါ။

လမ်းခုလပ်မှာ မထင်မှတ်ဘဲ ဆုံခဲ့ဖူးတဲ့ ကောင်မလေးကို
ရှင် မှတ်မှတ်ရရ ရှိပါ့မလား ထင်တိုင်းပေါက်ရယ်။

ပျို့ ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက ရှင်ရဲ့ ပထမဆုံးသော ပရိသတ်လို့
ရှင် လက်ခံနိုင်ပါ့မလား။

စိုးရိုးစာပေ

အခန်း (၂၅)

“ဟင် သမီး ဒီအဆိုတော်က သမီး ဖွင့်နေတဲ့ အဆိုတော်
ဟုတ်လား”

တီဇိက လာသော သူ့ကြော်ငြာကိုကြည့်ရင်း မာမိ တအံ့တဩ
လေး ဆို၏။ စက္ကန့်ပိုင်းလေးမျှသာ မြင်ခွင့်ရသော သူ့ပုံရိပ်ကို ပျို့
အကြည့်တို့မလွှဲဖယ်နိုင်ဘဲ

“ဟုတ်တယ်လေ မာမိရဲ့ အဆိုတော်အသစ်လေ ထင်တိုင်း
ချက်တဲ့”

သူ့သီချင်း ကြော်ငြာပြီးသွားမှ ပျို့ မာမိကို လှည့်ကြည့်မိသည်။
အဲဒီအကြည့်တွေက ပျို့ဆီမှာ စူးစူးနစ်နစ် စိုက်ကြည့်နေတာကို အခုမှ
သိတော့၏။

စိုးရိုးစာပေ

“ဒီသီချင်းခွေက မထွက်သေးဘူး၊ အခွေက သမီးလက်ထဲ ရောက်နေတာ ဘာကြောင့်လဲ မာမို့ကို အမှန်အတိုင်း ပြောစမ်း သမီး”

မာမိ အမေးစကားကြောင့် ပျို နှာခေါင်းလေးရှုံ့ရင်း အမှန် အတိုင်းပဲ ရှင်းပြလိုက်မိသည်။ ပျို စကားတွေကို မာမိ ယျက်မှောင်ကြီး ကုပ် နားထောင်နေရင်း

“သမီး ပြောတာ အမှန်နော်”

“ဟာ မာမိကလည်း ပျို ဘယ်တုန်းက မာမို့ကို ညာပူးလို့လဲ”

“သမီးတို့ ဆုံပုံက ဝတ္ထုတွေ ရုပ်ရှင်တွေ ဆန်နေလို့ မေးတာ”

“ဘုရားဆူး မာမိရာ တကယ်ပြောတာ ပလာဇာထဲမှာ ဝင်တိုက် မိတော့ သူက တောင်းပန်ပစ္စည်းတွေ ပြန်ကောက်ပေးရင်း စိဒီခွေရင်း မှားသွားခဲ့တာ”

“သမီးတို့ချင်း ခင်မင်ရင်းနှီးနေကြပြီလား”

မာမိအမေးမှာ သံသယတွေ ပျော်ဝင်နေတာကို ပျို သိမိသည့် ပျိုကို ဂရုစိုက်ပြီး အရိပ်လို ရှိတတ်သော မာမို့ရဲ့ အချစ်ကို နားလည် ပေမယ့်လည်း ကြာလာတော့လည်း စိတ်တွေမွန်းကြပ်ချင်လာ၏။

“အဲဒီတစ်ခါပဲ ဆုံဖူးတာပါ မာမိရဲ့ သူ့ကို အဆိုတော်မှန်းလည်း မသိပါဘူး။ သီချင်းခွေ ဖွင့်ကြည့်မှသိတာ”

“မာမိက သမီးကို စိုးရိမ်လို့ ပြောတာပါကွယ်၊ မိန်းကလေး”

တစ်ယောက်အတွက် ဣန္ဒြေသိက္ခာဆိုတာ တန်ဖိုးအရှိဆုံးအရာပဲ သမီး။ အဲဒါကို ထိခိုက်ရင် တစ်ဘဝလုံးအထိ ခံယူရတယ်ဆိုတာ သမီး မမေ့ခဲ့ နော်”

ထုံးစံအတိုင်း မာမိရဲ့ ဆုံးမစကားတွေကို ကြားရပြန်ပြီ။ တော် သေးတာက ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဘွားရှိမနေလို့၊ ဘွားသာ ရှိနေရင် ဘွားကပါ ဆုံးမစကားတွေ မနားတမ်း ဆိုနေဦးမှာ သေချာသည်။

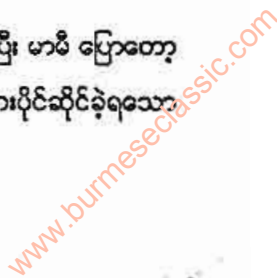
“ဒီအဆိုတော် ကောင်လေးကိစ္စကို သမီး မေ့ထားလိုက်တော့ နော်၊ သမီးတို့က ငယ်သေးတော့ စိတ်ကူးယဉ်မှာစိုးလို့ မာမိ တားနေတာ”

“မာမိကလည်း ပျိုကို အထင်သေးလိုက်တာ၊ ပျို သီချင်းတွေ နားထောင်ခံစားတာ ဝါသနာပါတာပဲရှိတယ် အနုပညာကို ခံစားတာပါ မာမိရယ် ကျန်တာ ဘာမှမရှိဘူး ယုံနော်”

မာမိရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းကလေးတိုးဝင်ပြီး ပျို ခွဲခွဲလေး ပြောလိုက် တော့ မာမိ အကြွင်းမဲ့ ယုံသွားခဲ့သည်။

“အင်း မာမိသမီးကို မာမိ ယုံပါတယ်ကွယ်၊ မာမိက သမီးလေး မာမိ ကြုံခဲ့သလို ကြုံမှာစိုးလို့ တားနေတာပါကွယ်”

ပျို ခေါင်းက ဆံနွယ်လေးတွေကို ပွတ်သပ်ပြီး မာမိ ပြောတော့ ချီရင်ထဲမှာ မကောင်ပါ။ မာမိရဲ့ ရင်ထဲမှာ ခံစားပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရသော အင်ရာကြီးအတွက် ပျို စာနာမိပါသည်။

“ကဲ သမီးလေး အိပ်တော့နော်”

မာမိပါးပြင်လေးကို ဖွဖွလေး တစ်ချက်နမ်းပြီး ပျို အခန်းဆီကို ဦးတည်ထွက်ခဲ့မိသည်။ အခန်းထဲရောက်တော့ ပျို မျက်ဝန်းတွေ အိပ်စက် လို့ မရနိုင်ဘဲ စားပွဲပေါ်က ဓာတ်ပုံလေးကို စိုက်ကြည့်မိသည်။

ဒယ်ဒီနှင့်မာမိတို့ ယှဉ်တွဲရှိက်ထားသော ဓာတ်ပုံလေးကို ကြည့် ရင်း ပျို မျက်ရည်တွေ ရစ်ဝဲချင်လာသည်။

ဒါပေမဲ့ မျက်ရည်စတွေကို ချက်ချင်းပဲ ပျို မျက်တောင်ကြီးတွေ ပုတ်ခတ် သိမ်းဆည်းပစ်လိုက်သည်။

ဒီဓာတ်ပုံလေးထဲက ဒယ်ဒီကိုမြင်တိုင်း ပျိုရင်မှာ ဒဏ်ရာတွေ ဖြစ်စေသည်။ ဒီဒဏ်ရာတွေက ဒယ်ဒီအပေါ်မှာတော့ မဟုတ်ပါ။ ဒယ်ဒီရဲ့ မိခင်ဖြစ်သူအပေါ်မှာ ဖြစ်ရတာပဲဖြစ်သည်။

ဒယ်ဒီ မိခင်ဆိုတာ ပျိုရဲ့ဘွားဘွားပဲဖြစ်ပေမယ့် ပျို စိတ်နှု ခင်တွယ်မှု မရှိခဲ့ပါ။ ဒါကလည်း အတုံ့အပြန် သဘောမျိုးဟုပဲ ဆိုရမည်။

ဒယ်ဒီရဲ့ မေမေ ဒေါ်သက်ထားအောင် အိမ်ကို ပျို ရောက်ခဲ့ သည်။ ဒယ်ဒီနှင့် တစ်ခါတလေ လိုက်သွားတာလောက်ပဲ ရှိ၏။ ပြေး ပေမယ့် ဒေါ်သက်ထားအောင်ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေက ပျိုကို ခင်တွယ်တာ မရှိတာ ပျို သိသည်။

“ဒယ်ဒီ ဘွားက သမီးကို မချစ်ဘူး ထင်တယ်”

“မဟုတ်တာ သမီးရဲ့ ချစ်ပါတယ်”

“ချစ်ပါတယ်သာ ဆိုတယ် ဘွားက သမီးကို တစ်ချက်လေး ဆောင် မနမ်းဖူးပါဘူး။ သမီးက ဘွားပါးကို နမ်းတုန်းကလည်း တွန်း ထုတ်ပစ်တယ်”

ငယ်စဉ်ကတည်းက ပျိုရင်ထဲမှာ ဒယ်ဒီရဲ့မေမေနှင့် ပတ်သက် ဦး ဝေဒနာတွေ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ဒါပေမဲ့ ဒယ်ဒီကတော့ နှစ်သိမ့်စကားတွေ နှင့်ပဲ ပျိုကို ဖြေသိမ့်တတ်ခဲ့၏။

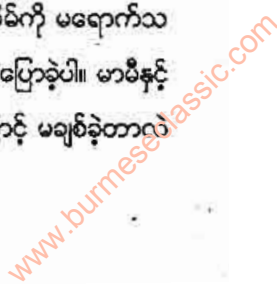
“သမီး ထင်လို့ပါကွာ ဘွားဘွားက သမီးကို ချစ်ပါတယ်”

“ဒီဘွားထက် မာမိဘွားက ပိုချစ်ပါတယ်”

ပျိုရင်ထဲက ခံစားချက်အတိုင်းပဲ ဒယ်ဒီကို ပြောဖြစ်သည်။ ဒီအပေါ်မှာ မာမိရဲ့ မေမေ ဘွားဒေါ်ခင်ကြည်မာကပဲ ချစ်သည်ဟု ချီ ယုံခဲ့၏။ တကယ်တမ်းလည်း ဘွားနှစ်ယောက်မှာ အတူနေသော ဘွားကြည်မာကိုပဲ ပျို ချစ်သည်။

အရွယ်လေးရောက်တော့ ဒယ်ဒီရဲ့မေမေအိမ်ကို ပျို မရောက် သလောက်ရှိခဲ့သည်။

ပျိုတင်မကပါ။ မာမိကလည်း ယောက္ခမအိမ်ကို မရောက်သ လောက် ရှိသည်။ ထို့အတွက် ဒယ်ဒီကတော့ ဘာမှမပြောခဲ့ပါ။ မာမိနှင့် ပျိုကို ဒယ်ဒီ ချစ်ပေမယ့် ဒယ်ဒီရဲ့မေမေက ဘာကြောင့် မချစ်ခဲ့တာလဲ

ပျို နားမလည်နိုင်ခဲ့တာတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

ပျို မသိခဲ့သော အကြောင်းရင်းကြီးကို ဒယ်ဒီဆုံးပါးပြီးမှပဲ

ပျို သိခွင့်ရခဲ့တာဖြစ်သည်။

ဒယ်ဒီ ဆုံးပါးပြီး တစ်ရက်မှာ ဒယ်ဒီရဲ့မေမေ အိမ်ကို ပျို
ရောက်တော့ ဘွားဘွားရဲ့ ဆက်ဆံပုံတွေက ခါးသီးလို့နေခဲ့၏။

“ညည်း ဘာကိစ္စ ငါ့အိမ်ကို လာတာလဲ ပျိုမဒီ”

“အာ ဘွားကလည်း ကိုယ့်အဘွားအိမ် လာလည်တာပဲဥစ္စာ
ဘာလဲဟင် ဘွားက ပျို လာလည်တာ မကြိုက်ဘူးလားဟင်”

“အေ၊ မကြိုက်ဘူး မလာရင် အကောင်းဆုံးပဲ”

“ဟင်”

“အရင်တုန်းက ငါ့သားပျက်နာကြောင့် ညည်းတို့ကို ခေါ်ခေါ်
ဆက်ဆံနေခဲ့တာ၊ အခု ငါ့သား မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ ဘာမှပတ်သက်
မလိုတော့ဘူး”

ဘွားရဲ့ ဆက်ဆံမှုတွေက တကယ့် စိမ်းပြတ်ရက်စက်လွန်း
သည်။ ပျို ဆိုသော ပျိုမဒီသည် ဘွားရဲ့သား ခေါက်တာ ဦးအာကာအောင်
ရဲ့ သမီးတစ်ယောက်ဆိုတာ ဘွား အသိမှာ မရှိတော့ဘူးလား။

“ဒီမှာ ပျိုမဒီ မင်းကို ငါ့မြေးတစ်ယောက်လို့ ငါ အသိအမှတ်
မပြုနိုင်ဘူး။ ဒီတော့ ငါ့သားဘက်က ပတ်သက်ပြီး ငါ့ဆီကလည်း

အောင်လှိုင်မထားပါနဲ့”

“ဟင့်အင်း မဟုတ်ဘူးဘွား၊ ဘွားဆီက ဘာတွေမှ ပျို မမက်
မောပါဘူး။ ပျိုက ဘွားကို သတိရလို့ လာတာပါ ဘွားရယ်”

ပျို တောင်းတောင်းပန်ပန်လေးဆိုတော့ ဘွား နှုတ်ခမ်းတွေ
ခဲ့ချပစ်ကာ ခေါင်းကို မော့ပစ်သည်။

“မလိုပါဘူးအေ သတိရစရာကို မလိုတာ၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့
ခင်းက ငါ့မြေးမှ မဟုတ်တာ”

“ရှင် ဘယ် ဘယ်လို ဘွား”

“မခေါ်နဲ့ ညည်းနှုတ်က ဘွားဆိုတဲ့ အခေါ်အဝေါ် ကြားတိုင်း
ဒါ နာကျင်တယ် ပျိုမဒီ၊ မင်းအမေ ခင်မဒီ ဆိုတာလည်း ငါ့သားကို
အလှအပနဲ့ သိမ်းသွင်းဖြားယောင်းသွားခဲ့တဲ့ မိန်းမပဲ”

ဘွား စကားတွေက ဘာလဲ။ မာမိက ဒယ်ဒီကို အလှအပနဲ့
ဖြားယောင်းသိမ်းသွင်းခဲ့တာတဲ့။ ဒါဆို ပျိုမဒီက ဒယ်ဒီရဲ့ သမီး မဟုတ်ဘူး
ဆိုတဲ့ သဘောလား။ မျက်ရည်တွေကြားက ပျို မယုံနိုင်စွာ ခေါင်းကို
ခါရမ်းရင်း

“ဘွား ဘွားဆိုလိုတာ ဒယ်ဒီက ပျိုရဲ့ အဖေရင်း မဟုတ်ဘူးဆို
တဲ့ သဘောလားဟင်”

“မှန်တယ် ငါ့သားက ဘယ်လိုလဲ လက်ခံပါစေ၊ ငါ မယုံကြည်

ဘူ။ မင်းဟာ ငါတို့သွေးသား မဟုတ်ဘူး”

“ရှင် ဒါ ဒါဆို ပျို ပျိုဖေဖေက ဘယ်သူလဲဟင်”

“အဲဒါ ညည်းအမေ အသိဆုံးနေမှာပေါ့အေ၊ ညည်းအမေကို ညည်း ကိုယ်တိုင်မေးကြည့်”

• ပျို ရင်ထဲမှာ ရှက်ရှုံ့ခြင်း သိမ်ငယ်ခြင်းတွေနှင့် ဘွားရဲ့အကြည့် စူးစူးတွေအောက်မှာ ဆက်ပြီး ရပ်မတည်နိုင်တော့ပါ။ ဘွားရှေ့မှာ ပျို ချာခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့ချိန်မှာ ဧည့်ခန်းတံခါးကို ဂျိုင်းခနဲ ပိတ်သံကို ကြားလိုက်ရသေး၏။

ပျို အိမ်ကို ဘယ်လိုပြန်ရောက်ခဲ့သည် မသိပါ။ ပျို အိမ်ရောက် တော့ မာမိဆီကိုပဲ ရှိုက်ငိုရင်း ပြေးခဲ့မိ၏။

“မာမိ မာမိ အဟင့် ဟင့်”

“အို သမီး သမီးလေး ဘာဖြစ်လာတာလဲ မာမိကို ပြောစမ်း”
မာမိရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ကာ ပျို ငိုမဆုံးနိုင်ခဲ့။ မာမိက

ဆံ့နွယ်တွေကို ပွတ်သပ်ပေးရင်း အထိတ်တလန့် ထပ်မေး၏။

“သမီး ဘာဖြစ်လာတာလဲ မာမိကို ပြောစမ်းပါ။ မာမိ ရင်”

တုန်လိုက်တာ”

“ပျို ပျို ဖေဖေက ဘယ်သူလဲဟင်”

“ဘာရယ် သမီး”

“အဟင့် ဟင့် မာမိ မညာပါနဲ့၊ အခုပဲ သမီး ဘွားဆီက ပြန်လာတာ၊ သမီးဖေဖေက ဘယ်သူလဲ မာမိ၊ ဒယ်ဒီက သမီးဖေဖေ မဟုတ်ဘူးတဲ့”

“ဒေါ်သက်ထားအောင်က မြေးကို ဒီလိုပဲ ပြောလိုက်သလား”

အခန်းဝကို ဘယ်အချိန် ရောက်နေသည် မသိသော ဘွားမှာ ဝင်မေးလာ၏။ မာမိရင်ခွင်ထဲက ပျို မော့ကြည့်ရင်း ခေါင်းလေး ညိတ် နှိုက်ငိုနေမိသဲ။

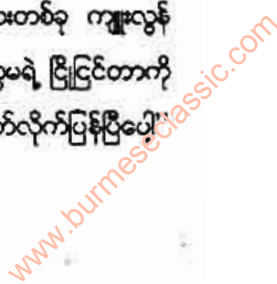
“သူ ဒီလို မပြောသင့်ဘူး။ သူ့ရဲ့သံသယတွေ ဘာကြောင့် အခုထိ စွဲမြဲနေခဲ့တာလဲ၊ သူ ဒီလို မပြောသင့်ဘူး”

ဘွား ခေါင်းတွေတခါခါနှင့် ရေရွတ်နေသည်။ ပျို မာမိကို ဆွဲကြည့်တော့ နှုတ်ခမ်းတွေ တင်းတင်းစေ့ထားသော မာမိ မျက်ဝန်းမှာ ထည်း မျက်ရည်စတွေ ဝဲနေခဲ့သည်။

“မာမိ အမှန်ကို သမီး သိပါရစေနော်”

“မဟုတ်ဘူး သမီးသိထားတာ အမှန်တရားပါကွယ်၊ သမီးရဲ့ ဘွားကပဲ သံသယ အမြင်တွေနဲ့ အခုထိ အထင်လွှဲနေခဲ့တာ”

“ဟုတ်တယ် မြေး မြေးမာမိခင်မြ အမှားလေးတစ်ခု ကျူးလွန် ခဲ့တာနဲ့ တစ်ဘဝလုံး သံသယအမြင်တွေနဲ့ ယောက္ခမရဲ့ ငြိုငြင်တာကို ခံခဲ့ရတာ အခုလည်း မြေးကို သူက စွပ်စွဲမောင်းထုတ်လိုက်ပြန်ပြီပေါ့”

ဘွား နာကျင်ခံရခက်စွာ ပြောရင်း အံ့ကိုတင်းတင်း ကြိတ်ထား
သည်။ ပျို မသိခဲ့သော မာမိရဲ့ အတိတ်အကြောင်းတွေကို ထိုနေ့က
ပျို ကြားသိခွင့်ရခဲ့တာပဲဖြစ်သည်။

“စွယ်စုံ ဆိုတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကြောင့် မာမိရဲ့ သိက္ခာ
စာရေးတွေ ကျန်းခွဲရတယ်။ အဲဒီယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ စွတ်ခေါ်ဆောင်
သွားမှုကြောင့် မာမိဘဝ နစ်မြန်းခဲ့ရတာ သမီး။ ဒါပေမဲ့ သူ မာမိအပေါ်
ရက်စက်ယုတ်မာတဲ့စိတ် မရှိခဲ့တာတော့ သေချာတယ်”

“ဟုတ်တယ် သမီး သမီး မာမိနဲ့ဒယ်ဒီကို စေ့စပ်မယ် သဘော
ကြားတော့ ပွဲပျက်အောင် အဲဒီ ယောက်ျားက ခေါ်သွားခဲ့တာ”

“သူက မာမိရဲ့ ချစ်သူလားဟင် မာမိ”

“မဟုတ်ပါဘူး မြေးမာမိကို အရိပ်လို လိုက်နေတဲ့သူပါ။ မြေး
ရင် လူလိမ်တစ်ယောက်ပဲ။ သူ့ရည်ရွယ်ချက်က သမီးမာမိကို ရအောင်
ပြီး သူ့ဌေးသမက် ဖြစ်ချင်တဲ့ ပိုင်းလုံးရည်ရွယ်ချက်ပဲ။ အဲဒီလူ လာဘ်
သမီး မာမိ အချိန်မီ ထွက်ပြေးနိုင်ခဲ့တာ”

မာမိနှင့် ဘွား တစ်လှည့်စီ ရှင်းပြနေသော စကားများ
နားထောင်ရင်း ပျို ရင်ထဲမှာ စွယ်စုံ ဆိုသော လူကြီးကို နာကျင်နှစ်
လာမိသည်။

“သမီး မာမိကို ယုံကြည်လို့ သမီး ဒယ်ဒီက လက်ထပ်ခဲ့တာ

ခေါ်သက်ထားအောင် သိရင် အထင်လွဲမှာနိုးလို့ သမီး ဒယ်ဒီကိုယ်တိုင်က
ဒီကိစ္စကို ဖုံးဖိထားခဲ့တာ။ လက်ထပ်ပြီးမှ ခေါ်သက်ထားအောင် သိသွား
တော့ အထင်လွဲ သံသယကြီး ဝင်လာတာပဲပေါ့”

“ဒါဆို ဒယ်ဒီက သမီး အဖေပဲပေါ့နော် မာမိ”

“ဟုတ်ပါတယ် သမီးရယ်။ ဒါကို သမီး အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ပါ။
သမီးဘွားက သံသယကြီးနဲ့ စွပ်စွဲနေခဲ့တာပါ။ သမီး ဒယ်ဒီကတောင်
မာမိအပေါ် ယုံကြည်စွာ လက်ထပ်ခဲ့တာပဲကွယ်”

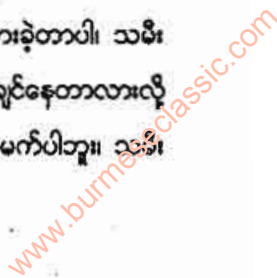
မာမိ ရှင်းပြတာတွေ နားထောင်ပြီးမှ ပျို နားလည်သဘော
ပေါက်သွားမိတော့သည်။ ဒါကြောင့် ဘွားက ပျိုကို မုန်းနေခဲ့တာပေါ့။
မမြဲတစ်ယောက်လို လက်ခံဖို့ ခေါင်းခါနေခဲ့တာပေါ့။

ဘွားရင်ထဲက သံသယကြီးကြောင့် မာမိ စိတ်ညစ်ခဲ့ရမှာ ပျို
စာနာမိပါသည်။

“မာမိကို သမီး ယုံတယ်။ ဒယ်ဒီကိုလည်း သမီးချစ်တယ်။
ဒယ်ဒီရဲ့မေမေကိုတော့ ပျို စိတ်နာတယ် မာမိ”

“သမီးရယ် အဲဒီ အငြိုးတွေ မထားပါနဲ့”

“သမီးထားတာ မဟုတ်ဘူး မာမိ။ သူ ထားခဲ့တာပါ။ သမီး
သူ့ဆီအလည်သွားတာ ဒယ်ဒီရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို လိုချင်နေတာလားလို့
အမေးခံရတာ ခံရခက်တယ်။ သမီး ဘာဥစ္စာနေမှ မမက်ပါဘူး။ သမီး။

လိုချင်တာက မေတ္တာတရားပါ။ ဘွားရဲ့ မေတ္တာကို လိုချင်ခဲ့တာပါ။”

မာမီ ပျိုကို ငေးကြည့်ရင်း တိတ်ဆိတ်လို့ နေခဲ့သည်။ ပျို
ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကိုလည်း မာမီ မြင်နေမှာ သေချာဖို့။

သည်နောက်ပိုင်းမှာ ဒေါသက်ထားအောင် ဆိုသော ဘွားကို
ပျို ဥပေက္ခာပြုခဲ့သည်။ ပျိုဘဝမှာ မာမီရယ် ဘွားကြည့်မာရယ်ပဲ ရှိသည်
ဟု သတ်မှတ်ခဲ့သည်။

မာမီတို့ စီးပွားရေးတွေ ကျဆင်းကာ ဥစ္စာနေတွေ လျော့
သွားခဲ့တာကိုလည်း ပျို ဝမ်းမနည်းခဲ့ပါ။ မာမီနှင့် ဘွားကတော့ ပျို
လက်ထက်ရောက်ကာမှ စီးပွားကျဆင်း မပြည့်စုံတော့တာကို ဝမ်းနည်း
စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေကြသည်။

“ပျိုအတွက် မာမီနဲ့ဘွားက ဝမ်းနည်းနေတာလား။ ဘာ
အားမငယ်ပါနဲ့။ ပျိုတို့ဘဝက ဆင်းရဲမွဲတေသွားခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ
ခြံပိုင် တိုက်ပိုင်လေးနဲ့ နေနိုင်သေးတယ်။ ဖိပ်ခံသိန်းထောင်ချီကား
မစီးနိုင်တောင် စုပါဆလွန်းကားလေး ရှိပါသေးကယ်။ သမီးက ငွေ
ငွေတွေ ဥစ္စာနေတွေကို မမက်မောပါဘူး။ ဘွားရယ် မာမီရယ် နေ
ထွေးထွေး နေရတဲ့ဘဝလေးကိုပဲ တွယ်မက်တာ သိလား။”

မာမီတို့ စိတ်ချမ်းသာအောင် ပျို ဖြေသိန်ပြောနေခဲ့တာ
ပါ။ ပျိုရင်ထဲက ခံစားချက်အတိုင်း ပျို ဆိုမိတာဖြစ်သည်။

ဘဝမှာ ငွေကြေးနေတွေဆိုတာ တည်မြဲနိုင်တဲ့အရာမှ မဟုတ်
ဘဲ။ ပျိုလိုချင်တာက နွေးထွေးအေးချမ်းတဲ့ မေတ္တာတရားပါပဲ။ ဒါ
ချို့ရဲ့ ယုံကြည်ချက်ပဲ ဖြစ်ခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

ချစ်သွားမိတာလဲ။

သူမရဲ့အလှကြောင့်လား။ နုစက်ဝင်းညက်အောင်လှပသော
မျက်နှာလေးကတော့ ရင်ထဲမှာ ဖွင့်စေတာ အမှန်။

“ထင်တိုင်း ထင်တိုင်းရေ”

အိမ်ထဲကို အော်ဟစ်ပြီး ဝင်လာသော သော်သော် အသံကြောင့်
အတွေးလှလှလေးတွေ ပျောက်ပျက်ကုန်သည်။

“ဘာလဲကွာ ဒီမှာ အတွေးကောင်းလေးတွေ မင်းအသံကြီးနဲ့
ပျက်ကုန်ပြီ”

“မပျက်နဲ့ ဆက်တွေး ဆက်ရေး ထင်တိုင်းရေ၊ အခု ငါတို့
အချင်းတွေ အခြေအနေကောင်းတယ်ကွ”

“ဟုတ်တယ် ထင်တိုင်း ရန်ကုန်မှာလည်း အခြေအနေကောင်း
ထယ်လို့ ကိုယ့်ကြီး ဖုန်းဆက်တယ်ကွ၊ မန္တလေးမှာလည်း ရောင်းရတယ်၊

အထူးသဖြင့် မင်းရဲ့သီချင်းတွေက ပိုဟစ်ဖြစ်နေတာတဲ့”

ဗညားနှင့် သော်သော်တို့ဆီက ကြားရသော သတင်းတွေက
အားရကျေနပ်စရာ ကောင်းနေသည်။ သူတို့ မျှော်လင့်ချက်လေးတွေ
အညံ့ တောက်ပလာကြ၏။

“ကြားရတာ ဝမ်းသာစရာပဲကွာ၊ ငါတို့ သီချင်းတွေ ပရိသတ်
ထက်ခံကြတယ်ဆိုရင် ဝမ်းသာစရာပဲပေါ့”

အခန်း (၂၉)

ရန်ကုန်မှ ပြန်လာကာတည်းက သူ့ရင်မှာ ဝေဒနာတစ်ခု ကပ်ငြိ
ပါလာတာတော့ အမှန်ပဲ ဖြစ်သည်။

ပလာဇာထဲမှာ မထင်မှတ်ဘဲ ဆုံခဲ့သော မိန်းမလှလေး။ ဖွံ့
ဆိုသော မိန်းကလေး ပုံရိပ်က ရင်ထဲမှာ အရိပ်ထင်နေသည်။

သူတို့သုံးယောက်ရဲ့ စီဒီသီချင်းတွေ ပြန်ချီသည့်နေ့မှာ သူ ပိုလို့
သတိရမိသည်။ အခုလောက်ဆို ပျံ့ဆိုသည့် မိန်းကလေး သူ့ကို အမှတ်
မည်လား။ သူမ လက်ထဲမှာရှိနေသော သူ့သီချင်းတွေလေးကို နားထောင်
နေမည်လား။

တွေးကြည့်ရုံနှင့် သူ ရင်ခုန်နေမိသည်။ အံ့ဩစရာတော့
ကောင်းသည်။ တဒင်္ဂတွေ့ခဲ့သော ကောင်မလေးကိုမှ သူ ဘာကြောင့်

“အေး ဒါကြောင့် မင်း သီချင်းတွေ ဆက်တွေး ဆက်ရေးလို့ ဝါပြောတာပေါ့ ထင်တိုင်းရ၊ မင်း သီချင်းတွေကို ပရသတ်က ကြိုက်နေတာ”

သူ့ခံစားချက်တွေနှင့် နားထောင်သူတွေ ဟာမိုနီ ဖြစ်သည်ဆိုတော့ သူ ကျေနပ်ဝမ်းသာမိသည်။ ကြည့်နားစိတ်တွေနှင့်အတူ ရင်ထဲက အချိန်လေးကလည်း ယှဉ်တွဲပါလာ၏။

ပျို ဆိုတဲ့ကောင်မလေးကော သူ့သီချင်းတွေကို ခံစားနိုင်ခဲ့လား သိပ်ကို သီချင်လှသည်။

ကောင်မလေးရယ် ထပ်ဆုံချင်သေးတယ်။ ကံကြမ္မာက ကိုယ်တို့ကို ထပ်ဆုံခွင့်ပေးရင် ကောင်းမယ်။

“ဖေဖေ ဝမ်းသာပါတယ် သား၊ ငါ့သားရဲ့ အရည်အချင်းမှန်တို့ စမ်းသပ်ခွင့်ရလိုက်တာပဲ၊ ပထမဆုံး ကြိုးစားမှုမှာတောင် ဒီလောက် အောင်မြင်တယ်ဆိုရင် ငါ့သား အောင်မြင်မှာ ဖေဖေ ယုံတယ်”

“သား၊ ဒုတိယအကြိမ် ဆက်လုပ်ခွင့်ပြုတာလား ဖေဖေ”

သား မျက်ဝန်းတွေထဲက အာသီသကို သူ မြင်နေခဲ့ရ၏။ ဂီတဆိုတာ သားရဲ့ဝါသနာဟု သူ နားလည်သိနေမှတော့ သားရဲ့အောင်မြင်မှုကို မတားမြစ်ချင်ပါ။

“ဖေဖေ ခွင့်ပြုတယ် သား”

“ဟာ ဝမ်းသာလိုက်တာ ဖေဖေရာ”

“အရမ်းဝမ်းသာလွန်မနေနဲ့ဦး သား။ ဖေဖေက သားကို ပညာရေးမှာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာ စိုးရိမ်တယ် သား”

“မဖြစ်စေရပါဘူး ဖေဖေ၊ သား ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမှာပါ။ သား ဝါသနာနဲ့ ပညာရေးကို ချိန်ခွင့်ညီအောင် ကြိုးစားခွင့်ပြုပါနော်”

သား တောင်းဆိုနေတော့ သူ ခေါင်းညှိတ်မိသည်။ သားသည် သူ့သွေးသား မဟုတ်သည့်တိုင် သူ့လိုပဲ ထက်မြက်သည့်အတွက် ကျေနပ်ချမ်း။ သားကို သူ့ထက် ထက်မြက်တော်သော သူတစ်ယောက်ဖြစ်စေချင်သည်။

ဒါက သူ့ရင်မှာ သားအပေါ်ထားရှိသော မေတ္တာတရားပဲ ဖြစ်သည်။ ထိုအတွက် သားကလည်း သူ့ကို တုံ့ပြန်မေတ္တာနှင့် ခင်တွယ်နေသည်။

သူနှင့်သားကြားမှာ ဘာမှ မတော်စပ်ဟူသော အသိတို့က နှလုံးသားထဲမှာ ပျောက်ကွယ်နေခဲ့တာ ကြာပြီ။

“အင်း သားကို ဖေဖေ အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်တယ် သား”

“ဟာ ဝမ်းသာလိုက်တာ ဖေဖေရယ်”

ကျေနပ်မှုတွေနှင့် တောက်ပဝင်းလက်သွားသော သား ဖျက်ဝန်း
တွေကို ကြည့်ကာ သူလည်း ကြည်နူးပီတိ ဖြစ်ရ၏။

မေတ္တာတရားရဲ့ နွေးထွေးငြိမ်းချမ်းမှုတွေ သူနှင့်သားကြားမှာ
ဘယ်တော့မှ မပြောင်းလဲ တည်ရှိနေမှာကို သူ ယုံသည်။

ဒါကိုတွေ့မိတော့ ရင်မှာ သတိရမိတာ ခင်မဒီကို ဖြစ်သည်။
ခင်မဒီသာ သူ့အချစ် သူ့မေတ္တာကို တန်ဖိုးထား ချစ်တတ်ခဲ့
လျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းမည်လဲ။

မေတ္တာတရားရဲ့ နွေးထွေးမှုတွေကို ငွေကြေးခနဲလောက်တောင်
တန်ဖိုးမထားတတ်သည့် မိန်းမ။ မင်းပျော်တဲ့ ငွေတွေ ခနဲတွေနဲ့ ဘယ်
အချိန်ထိ မင်း ပျော်နိုင်မှာလဲ ခင်မဒီ။

အခန်း (၃၀)

“နှင့် ရွှေမင်းသားက မန္တလေးကတဲ့ဟာ၊ အခု သူတို့ရဲ့ ပထမ
ဇနီးက သိပ်ဟစ်မြစ် အောင်မြင်နေတာ ထင်တိုင်းပေါက် သီချင်းတွေက
အရာတိုင်းမှာ ကြားနေတာ နင် ကြားမှာပေါ့”

မေခင်က သူ ကြားခဲ့ရတာတွေကို ပြောပြနေသည်။ ပျိုလည်း
သိပ္ပံသားဖြစ်ပေမယ့် နားထောင်နေမိ၏။ လတ်တလောမှာ ထင်တိုင်း
ခင်မဒီက အမည်က ဂီတချစ်သူ လူငယ်ပရိသတ်ကြားမှာ ရေပန်းစားနေ၏။

ဂျာနယ်ထဲမှာ သူ့အကြောင်းတွေက ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မဟုတ်ပေ
မည် သတင်းတိုလေးတွေ အဖြစ်တော့ ပါဝင်နေသည်။

မန္တလေးမှာ နေသော သူက ရန်ကုန်မှာ ပျိုနဲ့လာဆုံသည်
အဖြစ်က ဆန်းတော့ ဆန်းပါသည်။ ဒါကြောင့်လည်း သူငယ်ချင်းတွေက
နဲ့ ရွှေမင်းသားဟု ဆိုနေကြတာ ဖြစ်သည်။

မာမိကတော့ ထင်တိုင်းပေါက်နှင့် ကိစ္စကို အပြင်းအထန် တားမြစ်ထားသည်။

“ဟိုတစ်ခါ စားသောက်ဆိုင်မှာ ဆုံကတည်းက နင်သာ သွား နှုတ်ဆက်လိုက်ရင် ပြီးနေပြီ၊ နင်ကလည်း ပဲကိုင်နေတယ်”

ယွန်းက အပြစ်တင်သလိုလေး ပြောနေသည်။ ပျို ခေါင်းလေး ကို ခါရမ်းလိုက်ရင်း

“မနှုတ်ဆက်ချင်ပါဘူးဟာ ကိုယ့်ကို မှတ်မိရင် တော်သေးတယ် ကော်ကြာ မမှတ်မိဘဲ နေရင် ရှက်စရာကြီး”

“ဟ ဘာလို့ မမှတ်မိစရာ ရှိရမှာလဲ၊ နင် ပြောပြလိုက်ရင် မှတ်မိသွားမှာပေါ့၊ ကိုယ့်ဆီမှာ သူ့ရဲ့သီချင်းစီဒီကြီးတောင် ရှိနေတာကို”

“အေးလေ နင် အဲဒီကတည်းက နှုတ်ဆက်မိတ်ဆက်ထားတာပဲ ဟ သူ မအောင်မြင်ခင်က မိတ်ဆက်ထားတာ ကောင်းတာပေါ့၊ အောင် မြင်မှ သွားမိတ်ဆက်တာဆို ဟိုက ပြန်ပြီး ပဲကိုင်နေမှာ”

မေခင် စကားကြောင့် ပျို တွေတွေငေးငေးလေး ဖြစ်သွားခဲ့ သည်။ သူနှင့် ကြုံဆုံခွင့်ရလျက်နှင့် ပျို တွန့်ဆုတ်ခဲ့တာကိုတောင် နောက် ငွေ့ ရချင်မိသည်။

တကယ်တမ်း ပြန်ဆုံလျှင်တောင် ထင်တိုင်းပေါက်က ပျိုအိ အသိအမှတ်ပြုပါမည်လား။ အောင်မြင်ကျော်ကြားနေသော အနုပညာ

သမားတစ်ယောက်အနားမှာ ခင်မင်ချင်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေမှာ သေချာ၏။

ပျို တွေးရင်း ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းပူလှို ခံစားလာရ၏။ တကယ် ဆို သူနှင့်ကိုယ် ဘာမှပတ်သက်သေးတာ မဟုတ်။ တွေးကြည့်ပြီး ကိုယ့် ဘာသာ ခံစားနေရတာနဲ့တင် ရင်က မော့ချင်နေ၏။

မာမိ ပြောသလို အတွေးထဲက အပြုံးတိုင် မောင်းထုတ်ပစ်လိုက် တာက အကောင်းဆုံး ဖြစ်မည်ထင်သည်။

“ငါ ပြန်တော့မယ်ဟာ”

“ဟင် နင်ကလည်း ဘာဖြစ်တာလဲ၊ အစောကြီး ရှိသေးတာကို”

“စာကျက်ရဦးမယ်ဟာ”

အကြောင်းလေးပြုပြီး ပျို ပြန်ခဲ့သည်။ ယွန်းနှင့်မေခင်ကတော့ ငေးငေးလေးကြည့်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

မေခင်ရဲ့ အိမ်နှင့် ပျိုတို့အိမ်က တစ်လမ်းပဲ ခြားတာမို့ ပျို လမ်းလျှောက်ပြီးပဲ ပြန်ခဲ့သည်။ ပွင့်နေသော ခြံတံခါးမှ ပျို ဝင်ခဲ့တော့ ဆင်ဝင်အောက်မှာ ရပ်ထားသော လင်ခရူဆာ ကားဖြူလေးတစ်စီးကို မြင်တွေ့လိုက်သည်။

မာမိဆီ လာနေကျ မာမိရဲ့မိတ်ဆွေ ပွဲစားဒေါ်စိန်မကြီးရဲ့ ကား ဆိုတာ ပျို သိလိုက်သည်။ ဆင်ဝင်အောက်ကို ပျို ရောက်ချိန်မှာပဲ

မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်နေသော ပျိုကို မြင်တွေ့သွား၏။

“ဟော သမီး ပြန်လာပြီလား”

မာမိ နှုတ်ဆက်တာကြောင့် ဒေါ်စိန်မကြီး လှည့်ကြည့်သည်။

ပျို နှုတ်ဆက်အပြုံးလေးနှင့် နှုတ်ဆက်ရသေးသည်။

“အန်တီ နေကောင်းတယ်နော်”

“အင်း ကောင်းတယ် သမီး။ ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ သမီး”

“သူငယ်ချင်း အိမ်က ပြန်လာတာပါ အန်တီ”

မာမိနံ့သေး ထိုင်ခုံမှာ ပျို ဝင်ထိုင်ရင်း နှုတ်ဆက်စကားဪ

ပြောနေတော့ မာမိက ပျို ပခုံးလေးကို ပုတ်ရင်း

“သမီး မီးဖိုထဲမှာ ဘွားတစ်ယောက်တည်း သွားကူလိုက်နော်”

နော်”

မာမိ ပျိုကို အနားမှာ မရှိစေချင်တာမို့ နှင်လွှတ်နေခြင်းဪ

ပျို နားလည်လိုက်တာမို့ ခေါင်းလေးညိတ်ကာ မီးဖိုခန်းဘက် ထွက်ခဲ့

သည်။

မာမိနှင့် ဒေါ်စိန်မကြီးတို့ ဘာတွေအရေးကြီးကိစ္စ ရှိနေသည်ကို

ပျို မသိပါ။ အိမ်ကို မကြာခဏ လာတတ်သော ဒေါ်စိန်မကြီးသည်

အိမ်ခြံမြေပွဲစား တစ်ယောက်ဟု ပျို သိထားသည်။

ဒယ်ဒီ မရှိတော့ကတည်းက မာမိသည် ဒေါ်စိန်မကြီးနှင့်တူတာ

အလုပ်လုပ်နေတာကိုလည်း ပျို သိထားသည်။ မာမိတို့ လုပ်ငန်းတွေကို ပျို နားမလည်ပေမယ့် အိမ်ရဲ့ စားသောက်မှု စရိတ်တွေကို မာမိပဲ တာဝန်ယူနေတာ ကြာခဲ့ပြီ။

တကယ်ဆို ပျိုတို့ ဒီလောက်အထိ အဆင်မပြေစရာတော့ အကြောင်းမရှိပါ။ ဒယ်ဒီရဲ့ မေမေဘက်က မာမိနှင့် အဆင်မပြေတာမို့ ဥပေက္ခာပြုထားတာကြောင့် ခက်ခဲဒုက္ခရောက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

အရင်ကဆို ဘွားကိုယ်တိုင် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေမှာ လုပ်ကိုင် နေတာမို့ ဘာမှမပူခဲ့ရပါ။ ဒယ်ဒီက ဆရာဝန်ပါရဂူကြီးဆိုသော ဂုဏ်ပုဒ် ကိုပဲ ပိုင်ဆိုင်ထားတာ ဖြစ်သည်။ ငွေကြေးဥစ္စာ ရှာဖွေတတ်တာ မဟုတ် ခဲ့ပါ။

မိသားစု စားဝတ်နေရေးကို ဘွားကပဲ တာဝန်ယူခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်းမှာ ဘွားရဲ့စီးပွားရေးတွေ ကျဆင်းခဲ့သည်။ ဒီကြားထဲမှာ ဒယ်ဒီ ဆုံးပါးသည်။

စီးပွားတွေကျ စိတ်ဓာတ်တွေပါ ကျဆင်းပြီး ဘွား အိပ်ရာထဲ လဲတော့လည်း နားလန်ထဲအောင် အတော်ကုသလိုက်ရသေးသည်။

သည့်နောက်ပိုင်းမှာ မာမိကပဲ အားလုံးကို ဟန်မပျက်အောင် ဦးဆောင်ပေးခဲ့တာ ဖြစ်၏။

“ဘွား ဘာတွေချက်နေတာလဲ”

မီးဖိုထဲမှာ ချက်ပြုတ်နေသော ဘွားအနားကို ရောက်တော့
ပျို အနောက်က ခါးကိုသိုင်းဖက်ရင်း ချွဲချွဲလေး မေးလိုက်၏။

“ကြက်သားချက်နေတာလေ သမီး”

“ပျို ဘာကူရဦးမလဲဟင် ဘွား”

“ရပါတယ် မြေးရယ် စာပဲသွားကျက်နော်၊ စာမေးပွဲက နီးနေဦး
ဟင်းအိုးကျရင် ချဉ်ပေါင်ဟင်းလေး တည်မှာ ပြီးရင် ပြီးပါပြီ”

“ဒါဆို ပျို ချဉ်ပေါင်တွေ သင်ပေးမယ်နော်၊ စာတွေက ပိုင်ဦး
သား၊ လုံးဝ အောဒီ ထွက်စေရမယ်”

ပျို ပြောရင်း စားပွဲလေးမှာ ဝင်ထိုင်ကာ ချဉ်ပေါင်စည်းဩ
ကို သင်ပေးနေသည်။

မြေးဖြစ်သူကို ဝဲကြည့်ရင်း ဒေါ်ခင်ကြည်မာ ပင့်သက်မျှင်း
ကို ချစ်သည်။ မြေးလေး ကံဆိုးသည်ဟု ဆိုရမည်လား။ သမီး ခင်မာ
လက်ထက်တုန်းက ဒီလို မီးဖိုထဲ ယောင်လို့တောင် မဝင်ခဲ့ရပါ။

ထမင်းစိုင်းမှာလည်း အသားဟင်း သုံးလေးမျိုး မပါလှင်
မျက်နှာလေး စုပုပ်နေတတ်ခဲ့သူ။ အခုတော့ အခြေအနေတွေက အထူး
ကို ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

မိသားစု ရပ်တည်နေနိုင်ဖို့အတွက် သမီး ခင်မာ အဆင်
အောင် ရုန်းကန်နေရတာ သူမ သိပါသည်။ ဝင်ငွေကနည်းပါးလွန်း

ဟိုးအရင်ကလို ထမင်းချက်တွေ အိမ်ဖော်တွေ မထားနိုင်ပါ။

မီးဖိုထဲဝင်နေရတာ သူမကိုယ်တိုင်။ လျှော်ဖွပ်စရာတွေလည်း
တစ်ပတ် တစ်ခါလောက်ပဲ လူငှားလျှော်နိုင်သည်။ ဒါတွေကို တွေးမိတိုင်း
သူမ မျက်ရည်ဝဲခံစားရသည်။

“ဘွား ပြီးပြီနော် ဘာကူရဦးမလဲ”

“ရပြီ သမီး။ သမီး နားတော့နော်၊ ပြီးမှ ထမင်းအတူ စားကြ
ရအောင်”

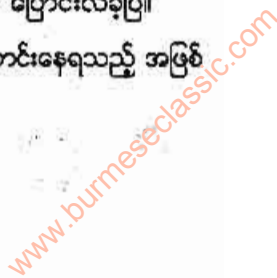
ပျို ခေါင်းလေးညိတ်ကာ ထွက်သွားခဲ့သည်။ ဒေါ်ခင်ကြည်မာ
မီးဖိုလေးပေါ်က ကြက်သားဟင်းအိုးလေးကိုချရင်း ပင့်သက်မျှင်း မှတ်
ထုတ်မိပြန်၏။

သမီး ခင်မာ လက်ထက်မှာ ပြည့်စုံခဲ့သူမျှ မြေးလေး ပျိုမဒီ
လက်ထက်ရောက်မှ စီးပွားရေးတွေက ကျဆင်းနိုင်ကျသွားခဲ့၏။ ကံဆိုး
ချင်တော့ မြေးလေးခမြာ ဖခင်ရဲ့အမွေအနှစ်ကိုလည်း မခံစားရရှာပါ။

ကံကြမ္မာလှိုင်းက ပြင်းထန်လွန်းပါသည်။ အသက်ကြီးမှ ဒီလို
ဘဝမျိုး ရောက်မည်ဟု သူမ ဘဝမှာ ယောင်လို့တောင် မတွေးခဲ့ဖူးပါ။
အခုတော့ ဘဝတွေက မယုံနိုင်အောင် ပြောင်းလဲခဲ့ပြီ။

ဒီထက် ပိုဆိုးပါ။ မသွားဖို့ဘဲ သူမ ဆုတောင်းနေရသည့် အဖြစ်

မှ...။

အခန်း (၃၁)

“ဘယ်လို သား။ ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းတက်ချင်တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဖေဖေ။ ရန်ကုန်မှာပဲ သား ကျောင်းတက်ပါ။ သားရဲ့ဝါသနာအတွက်လည်း ကြိုးစားခွင့်ရချင်လို့ပါ။ အခု သားရန်ကုန်က တေးသံသွင်း တစ်ခုက သီချင်းစီဒီတွေ ဗွီစီဒီတွေ ထုတ်ဖော်ဖို့ ဆက်သွယ်နေတယ်”

သား ဝါသနာကို သူ ခွင့်ပြုအားပေးခဲ့တာတောင် နောင်ရချင်သွားမိသည်။ အခုတော့ သားက ဝါသနာထဲ နစ်မှန်းမသိ နေပြီ။

“ဖေဖေ သား ပညာရေးအတွက် စိုးရိမ်နေလို့လားဟင် ဆိုချင်ပါ သား ဖေဖေကို ပေးထားတဲ့ ကက် တည်စေရမယ်”

စိုးမိုးစာပေ

“ဖေဖေ ယုံတယ် သား။ ဒါပေမဲ့ ရန်ကုန်မှာ သားတစ်ယောက်တည်း သွားနေမှာကိုပဲ ဖေဖေ စိတ်မချတာပါ”

“သားကို စိတ်ချပါ ဖေဖေ။ သားကိုယ်သားထိန်းနိုင်ပါတယ်။ အခု သားစီးရီးတွေ ဆက်လုပ်မယ်ဆိုပေမယ့် တစ်နှစ်လုံးမှာ နှစ်စီးရီး သုံးစီးရီးလောက်ပဲ လုပ်မှာပါ”

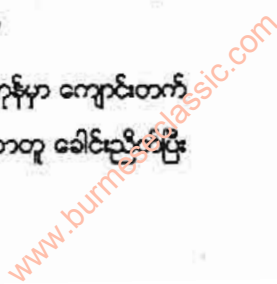
ဂီတလောကမှာ ထင်တိုင်းပေါက် ဆိုသော သားအမည် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားစပြုနေတာ သူလည်း ကြားနေပါသည်။ ဘာလုပ်လုပ် သက်မြက်ပေါက်မြောက်စေရမည်ဟု သူ ကြွေးကြော်ထားသည့်အတိုင်း သားက တော်ပါသည်။

ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းတက်ပြီး သားအနာဂတ်ကို ဆက်လျှောက်ဖို့ကို သူ မတားမြစ်သင့်ဟု နားလည်မိ၏။

“အင်း သား ဆန္ဒတွေ ပြင်းထန်နေရင် သဘောပေါ့ကွာ။ ဒါပေမဲ့ သား ပေးထားတဲ့ ကတိကို မမေ့နဲ့နော်။ သားဆရာဝန်ကြီး ခြင်အောင် ကြိုးစား။ အဲဒါ ဖြစ်ရင် သားလုပ်ချင်တာလုပ်။ ဂီတနဲ့ ဆက်သွယ်မယ်ဆိုရင်တောင် သား စတူဒီယို ထောင်မလား။ တေးသံသွင်း သုပ်ငန်း လုပ်မလား ဖေဖေ ဖြည့်ဆည်းပေးမယ်”

သားက ရဲတင်းစွာပဲ ကတိပေးသည်။ ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းတက်သည့် သားဆန္ဒကို သူ သဘောတူလိုက်ရ၏။ သဘောတူ ခေါင်းညှိုးပြီး

စိုးမိုးစာပေ

ကာမှ ရင်မှာ စိုးရိမ်မိတာ တစ်ခု ဖြစ်သွားခဲ့၏။

ခင်မဒီ ရှိနေသော ရန်ကုန်မှာ သားနှင့်ခင်မဒီတို့ မထင်မှတ်ဘဲ ဆိုတွေ့ကြမှာ စိုးသည်။

“သား”

“ဗျာ ဖေဖေ”

“သားရဲ့ အနုပညာအလုပ်တွေမှာ ဖေဖေ နာမည်ကို သိထား

နဲ့ကွာ”

“ဗျာ ဖေဖေ ဘာကိုပြောတာလဲ”

“ဖေဖေ ဆိုလိုတာ မင်း အဆိုတော်ဖြစ်လာရင် အင်တာနက် တွေ ဘာတွေ ရှုပ်လာတော့မယ်၊ သားဖေဖေ ဦးစွယ်စုံ ဆိုတာ မင်း ဖေဖေ ဘာကြောင့်လဲလို့ မမေးနဲ့၊ ဖေဖေကိုလည်း အထင်မလွဲနဲ့ ရန်ကုန် မှာ ဖေဖေ မမြင်မတွေ့ချင်အောင် မုန်းတဲ့သူတွေ ရှိတယ်၊ သူတို့က ဖေဖေဆို နာမည်ကြားတာနဲ့ ရွံ့မုန်းနေကြမှာ၊ ဒီတော့ ဖေဖေကြောင့် သားကို ရန်တွေ မပိုင်စေချင်ဘူး၊ ဖေဖေ ပြောတာ သားနားလည်

သား ခေါင်းညိတ်သည်။ ဒါပေမဲ့ မျက်ဝန်းတွေက နားထောင် သလို ဝေးကြည့်နေပြန်၏။ အကြောင်းရင်းကို သားသိချင်နေတာ ဖြစ်၏။ ဒါပေမဲ့ သူ ဖွင့်မပြောချင်ပါ။

ရင်ထဲက ဒဏ်ရာတွေ အသစ်မဖြစ်ချင်သလို သားက

သိစေချင်ပါ။ စွယ်စုံ ဆိုသော ကောင်ရဲ့အတိတ်ကို အတိတ်မှာပဲ ချန်ထားခဲ့ချင်၏။

ဒါကို သား နားလည်နိုင်ပါစေ။

သူ နားမလည်နိုင်သော ဖေဖေရဲ့ အတိတ်တွေ ရှိနေတာ ဖေဖေမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မြင်သိခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေက ဖွင့်မပြော တော့လည်း သူ သိခွင့်မရခဲ့ပါ။

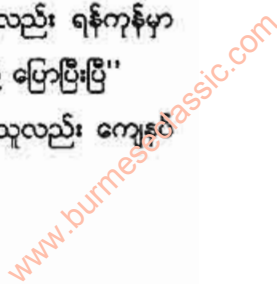
ဖေဖေက ထင်တိုင်းပေါက် ဆိုသော သူဟာ ဖေဖေရဲ့ သားလို့ သူတွေ မသိစေချင်တာ ဘာကြောင့်လဲ။ သားအရင်းမဟုတ်လို့လား။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေရဲ့ မေတ္တာတွေကို သူ အကြွင်းမဲ့ယုံပါသည်။

ရန်ကုန်မှာ ဖေဖေရဲ့ အတိတ်တွေ ရှိနေတာကြောင့်ဟုပဲ ဖေဖေ ပြောသည်။ ဖေဖေစကားတွေကို သူ နားခံဖို့ပဲ လိုအပ်ပါသည်။

ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းတက်ခွင့်ကို ဖေဖေ ခွင့်ပြုခဲ့သည်ဆိုသော ဆောင်းကို ဗညားတို့ကြားတော့ ဝမ်းသာသွားကြသည်။

“အိုကေ ငါတို့က မင်းဘက်က အဆင်မပြေပါလားလို့ ရင်ထိတ် နေတာကွ၊ အခုတော့ ဝမ်းသာသွားပြီဟေ့၊ ငါတို့လည်း ရန်ကုန်မှာ မင်းနဲ့အတူ လိုက်နေမယ်၊ ဟိုမှာပဲ ကျောင်းတက်ဖို့ ပြောပြီးပြီ”

အားလုံး အဆင်ပြေချောမွေ့ပြီဆိုတော့ သူလည်း ကျေနပ်

ကြည်နူးမဆုံးပါ။ ရင်ထဲမှာ ထင်ကျန်နေသော ပုံရိပ်လေးကို မြင်လာပြန်
၏။

ပျို ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး။

ကိုယ် ရန်ကုန်မှာ ခြေချခွင့်ရတာနဲ့ မင်းလေးကို တွေ့အောင်
ရှာမယ်။

ကိုယ့်နှလုံးသားမှာ မင်းက မပျောက်မပျက် ထင်နေတာ မင်း
သိစေချင်တယ်။ မင်းရင်ထဲမှာကော ထင်တိုင်းပေါက် ဆိုတဲ့ကောင် ရှိနေပုံ
မလား။

သိချင်လိုက်တာ ကောင်မလေးရယ်။

အခန်း (၃၂)

တကယ်တမ်းကျ ရန်ကုန်မြေကို သူ ခြေချပြီး ကျောင်းတက်
ခွင့်ရခဲ့ပေမယ့် ကောင်မလေးကို မတွေ့ခဲ့ရပါ။

ထင်တိုင်းပေါက် ဆိုသော သူ့အမည်သည်လည်း ဂီတလောက
မှာ နာမည်တစ်ခု စိုက်ထူနိုင်ခဲ့ပြီ။

သူ့ရဲ့ တတိယမြောက် စီးရီး ဗီစီဒီတောင် ထွက်နေခဲ့ပေမယ့်
ကောင်မလေးကတော့ ပြန်ဆိုဖို့ ခက်ခဲနေဆဲ။

ကောင်မလေးအတွက် ရည်ရွယ်ကာ သူ့သီချင်းတွေ ထွက်တိုင်း
ဆက်တိုက်ရရ ဦးဦးဖျားဖျား သိမ်းထားခဲ့သည်။ မင်းနဲ့တွေ့ရင် လက်ဆောင်
ဆေးရင်း ကိုယ့်ခံစားချက်တွေကို ပြောပြချင်လို့ပါ ကောင်မလေးရယ်။

“ထင်တိုင်း ဒီမှာ မင်းဆီ ရောက်လာတဲ့ မိတ်ဆက်စာတွေ”

စာအိတ်တွေကို အိတ်ကြီးနှင့်ဆွဲလာကာ ဗညား လာပို့တော့ သူ လှမ်းယူရင်း ရင်ထဲက မျှော်လင့်ချက်ကို စာအိတ်တွေ ဖွင့်ရှာဖွေစိမ်း

“ဘာလဲ ပျို ဆိုတဲ့ကောင်မလေးစာ ပါမလား မင်း မျှော်လင့် နေပြန်ပြီလား”

ဂစ်တာကို ကြိုညှိနေသော သော်သော်က မေးသည်။ သူ ပြန်မဖြေဖြစ်ဘဲ စာအိတ်တွေကို တစ်အိတ်ပြီးတစ်အိတ် ယူကြည့်သည်။ ပျို ဆိုသော အမည်နှင့်စာအိတ် လေးအိတ်ပဲ ရှားရှားပါးပါး တွေ၏။

“ဒီတစ်ခါ ကံစမ်းမဲက လေးစောင်လား ပျိုကညာ၊ ပျိုဖို့ ခင်ပျို၊ နန်းပျို တဲ့”

စာအိတ်တွေပေါ်က နာမည်တွေကို ဗညားက ရေရွတ်ရင်း ပြောသည်။ သူ တစ်အိတ်ပြီးတစ်အိတ် ဖောက်ကြည့်သည်။ ဒါပေမဲ့ သူ ရင်ထဲက ပျို မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သေချာနေတော့ ပင့်သက်မောနှင့် စိတ်ဓာတ်တို့ ကျဆင်းသွားခဲ့၏။

“ထင်တိုင်းရာ မင်းကြည့်ရတာ စိတ်မချမ်းသာလိုက်တာ ဒီလောက် ဝိုင်းနေတဲ့ သူတွေကြားထဲက ဒီကောင်မလေးကိုမှ မင်း တမ်းတမ်းစွဲ ဖြစ်နေတာ မဟုတ်သေးဘူး”

“အေးကွာ ရှိုးပွဲတွေမှာလည်း မင်း ရှာနေတာကြည့်ပြီး”

တောင် ရင်မောတယ်၊ မင်းကောင်မလေးက မင်းကို မှတ်မှတ်ရရတောင် ခွဲပျံ့မလား”

သူ့ဝေဒနာကိုကြည့်ကာ ဗညားနှင့်သော်သော် ဝေဖန်စကား ဆိုကြ၏။ ရန်ကုန်ရောက်ကတည်းက သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို ဒေရင်းနီး ဆုံး ဒီကောင်တွေကို ဖွင့်ပြောခဲ့သည်။

မထင်မှတ်ဘဲ ရင်မှာ ငြိတွယ်ခဲ့သော ကောင်မလေး အရိပ်ကို ချာဖွေနေတာ သူ ပထမနှစ်တောင် ပြီးခဲ့ပြီ။ ဂီတလောကမှာလည်း တော့တွဲမြောက် တေးစီးရီးတောင် ထွက်တော့မည်။

ပျို ဆိုသော ကောင်မလေးကို ပြန်ဆုံခွင့်ကို ကံကြမ္မာက မပေးသေး။ ဒါပေမဲ့ သူ ယုံပါသည်။

ကံကြမ္မာက အခွင့်ပေးခဲ့လျှင်...။

ကွယ်ရပ်ရင်း မာမိတို့ အံ့ဩသွားအောင် အော်ဟစ်လိုက်မည်ဟု ပျို့
တွေ့လိုက်၏။

“ဘယ်လိုမှ တောင်းပန်လို့ မရတော့ဘူး၊ မဒါ၊ တို့လည်း လခဉ်
တိုင်း ရှိခိုးမတတ် တောင်းပန်ခဲ့တာ ကြာပြီလေ၊ အခု သူတို့က အားလုံး
ပြန်လိုချင်နေပြီ”

ဒေါ်စိန်မကြီး စကားကြောင့် ပျို့ ခြေလှမ်းတွေ တွန့်ခနဲ ဖြစ်
တာ ရပ်နားစွင့်ထားမိ၏။ ဘာတွေလဲ၊ ဘာပြဿနာတွေလဲ၊ ဧည့်ခန်းထဲ
မှာ မာမိနှင့်ဘွားက မျက်နှာငယ်လေးတွေနှင့် ရှိနေကြသည်။

“မကြီးရယ် အရင်းကော ပြန်လိုချင်တယ်ဆိုတော့ မလွယ်ဘူး၊
အတိုးတောင် မပေးနိုင်လို့ တောင်းပန်နေရတာလေ”

“အဲဒါကြောင့် တို့ မဒါကို အကြံပေးနေတာပေါ့၊ ဘာမှတွယ်မက်
မနေနဲ့တော့၊ အိမ်နဲ့ခြံကို ရောင်းပြီး ရှင်းပေးလိုက်”

“အိုကွယ် ဒါတော့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ အန်တီတို့ နေစရာမဲ့သွား
မှာပေါ့၊ ပြီးတော့ ဒီအိမ်နဲ့ခြံက အန်တီခင်ပွန်း လက်ထက်ကတည်းကမို့
နုပျော့တယ်ကွယ်”

“အန်တီရယ် သူတို့က ဆိုင်ရက်ရှင်းရင် အန်တီတို့ပဲ နှုံးမှာ
လေ၊ ခုချိန်မှာ ရောင်းပြီး တခြားနေရာမှာ ပြန်ဝယ်နေပေါ့၊ ကိုယ်က
သူများငွေ ယူသုံးထားတာဆိုတော့ ရှင်းရမှာပဲလေ”

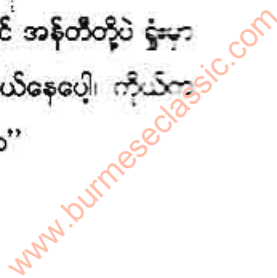
အခန်း (၃၃)

ပျို့ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းသာကျေနပ်ခြင်းတွေနှင့် တလှုပ်လှုပ် ခုန်နေ
ခဲ့သည်။ ဒီနေ့ ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းတွေ ထွက်သည်။ ခြောက်တာသာ
ဂုဏ်ထူးနှင့် ပျို့ မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း အောင်သည်။

မေခင်က ငါးဘာသာ ယွန်းက လေးဘာသာနှင့် အောင်ကြတာ
မို့ အားလုံး ပျော်ကြသည်။ သူတို့ သုံးယောက်ကို ဝိုင်းညှင်းကြမသာ
သူငယ်ချင်းတွေကြောင့် လိုက်ကျွေးမွေးရသေးသည်။

ဘွားနှင့်မာမိတို့ကို အသိပေးဖို့ စက်ဘီးလေးကို နင်းပြီး ပျို့
အမြန်ဆုံး ပြန်ခဲ့သည်။

ဆင်ဝင်အောက်မှာ တွေ့လိုက်တာ လင်ခရူဆာ အဖြူရောင်
ကားကြီး ဒါ မာမိမိတ်ခေတ္တ ဒေါ်စိန်မကြီးရဲ့ကား။ ကားသေးမှာ စက်ဘီးကို

ပျို မျက်ဝန်းလေးတွေ ဝိုင်းသွားသည်။ ကြားနေရသော စကားတွေက ရှင်းနေပြီ။ မာမိနှင့်ဘွားတို့ ပျို မသိအောင် ကြိတ်ပြီး သိုဝှက်ထားတာတွေက မရှုနိုင်မကယ်နိုင် အခြေအနေရောက်နေပြီ ထင်၏။

“မဒီနဲ့အန်တီတို့ စဉ်းစားကြပေါ့။ ဟိုက တစ်ပတ် အချိန်ပေးထားတယ်။ အကျိုးအကြောင်း တို့ဆီ ဖုန်းဆက် မဒီ တို့ ပြန်မယ်”

ဒေါ်စိန်မကြီး နှုတ်ဆက်ပြီး လှည့်အပြန်မှာ ပျိုကိုမြင်တော့ မမြင်ဟန် မျက်နှာလွှဲကာ ကားပေါ်လှမ်းတက်သွား၏။

“ဟင် သမီး”

ပျိုကို မထင်မှတ်ဘဲ မြင်လိုက်တာမို့ မာမိ တအံ့တဩ လှမ်းခေါ်သည်။ ဘွားက မျက်ရည်စကို ကွယ်သုတ်ကာ ခေါင်းငုံ့ထား၏။ ပျို မာမိနှင့်ဘွားရှေ့က ဆက်တီခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“ပျို အားလုံးကြားပြီးပြီ မာမိ။ အိမ်က အခြေအနေတွေကို ပျိုကို မညာဘဲ ပြောပြပါနော်”

မာမိ နှုတ်ခမ်းတွေ စေ့ကာ မျက်ရည်တွေကို ထိန်းနေထံ။ ဘွားကတော့ မမို့သိပ်နိုင်ဘဲ ရှိုက်ကိုနေ၏။

“မာမိတို့ စီးပွားရေး အဆင်မပြေဘူး သမီး။ အိမ်နဲ့ခြံကို အပေါင်ထားထားခဲ့တာ ကြာပြီ။ အခု ဟိုက ပြန်ရွှေ့ခိုင်းနေတယ် သမီးရယ်”

မာမိပြောရင်း ရှိုက်သံထွက်လာကာ မျက်ရည်တွေကို သုတ်နေသည်။ ဘွားနှင့်မာမိတို့ သောကပူတွေကိုကြည့်ရင်း ပျို ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းလာ၏။ စာမေးပွဲအောင်သည့် အပျော်တွေတောင် ဘယ်ဆီရောက်ကုန်သည် မသိတော့။

“ဒေါ်စိန်မကြီး အကြံပေးသလို အိမ်နဲ့ခြံကို ရောင်းပြီး ဆပ်လိုက်ပါ မာမိ”

“ဟင်”

“မဟုတ်တာ မြေးရယ်”

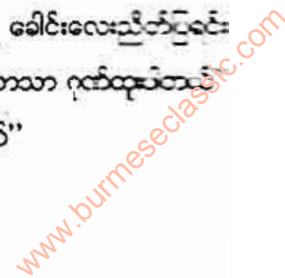
“ဘွားရယ် ဘာမှ တွယ်မက်မနေပါနဲ့တော့နော်။ ရရှိခိုင်နေရတဲ့ ပြဿနာကြီးကို ဖုံးဖိပြီး ဆက်နေရင် အားလုံး ဒုက္ခရောက်မှာပေါ့။ သမီးတို့ဖြစ်သမျှ ရင်ဆိုင်ရအောင်၊ ဒီအိမ်နဲ့ခြံကို ရောင်းပြီး ကျန်တဲ့ငွေလေးနဲ့ သမီးတို့ ဆက်ရပ်တည်ရအောင်၊ သမီးလည်း အလုပ်ထွက်လုပ်မယ်”

“အို မဟုတ်တာ အခု သမီး စာမေးပွဲအောင်စာရင်း ကြည့်ပြီး ပြန်လာတာ မဟုတ်လား အောင်ရဲ့လား ဟင် သမီး”

အခုမှ မာမိ သတိရကာ မေး၏။ ပျို ခေါင်းလေးညှိတ်ညှိတ်

“အောင်တယ် မာမိ။ သမီး ခြောက်တာသာ ဂုဏ်ထူးတယ်”

“ဟယ် ဝမ်းသာလိုက်တာ သမီးရယ်”

“မြေးက သိပ်တော်တာပဲ ဘွား ဝမ်းသာလိုက်တာ”

“သမီး ဆယ်တန်းအောင်ပြီဆိုတော့ အလုပ်တစ်ခုလုပ်ဖို့ လွယ်ပါတယ် ဘွားဘွားနဲ့မာမိကို သမီး တစ်လှည့်ပြန်ကျွေးမွေးခွင့်ရပြီ”

“မဟုတ်ဘူး သမီးအောင်မှတ်က ဆေးလိုင်ဝင်နေပြီပဲ။ သမီး ဆရာဝန်ကြီးဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါ။ မာမိရအောင် ထားပေးမယ်။ အိမ်နဲ့ ခြံရောင်းပြီး အကြွေးတွေ ရှင်းမယ်။ မာမိတို့ ထိုက်သင့်တဲ့ ခြံလေး ဝယ်နိုင်မှာပါ”

“ဟုတ်တယ် ဘွားလည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ ဘာကိုမှ မက်မော မနေတော့ဘူး။ ဘွားမှာရှိတဲ့ ရွှေတွေရောင်းပြီး သမီးလေးကို ဆရာဝန်ကြီးဖြစ်အောင် ထားမယ်”

မာမိနှင့်ဘွားတို့ တက်ကြွစွာ ဆိုနေတာကြည့်ရင်း ပျို မျက်ရည်တွေ စီးကျလာ၏။

“မငိုနဲ့သမီး မာမိသမီးအတွက် လုပ်သင့်တာ လုပ်မှာပါ။ မာမိတို့ မွဲတေမသွားသေးပါဘူး သမီးရယ်”

“ဟုတ်တယ် မြေး ဘွားတို့ မိသားစုလေး နွေးထွေးတဲ့မေတ္တာတွေနဲ့ အေးအေးချမ်းချမ်း နေရရင် ဘွား ဘာကိုမှ မမက်တော့ဘူး သမီး”

ပျို မာမိကို ဖက်တွယ်ထားရင်း မျက်ရည်တွေကြားကလဲ နှစ်

အခန်း (၃၄)

“ပထမနှစ်ကျောင်းသူ အသစ်လေးတွေ လန်းတယ် ထင်တိုင်း”

ဝေယံက ပါဝါမျက်မှန်ကို ပင့်ရင်း ကင်တင်း(နီ)ထဲက ကောင်မလေးတွေကို ကြည့်ကာ မှတ်ချက်ပြုသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ လှည့်ထောင့်မကြည့်ဖြစ်ဘဲ ကော်ဖီကို ငုံ့သောက်နေလိုက်၏။

“ကျော်အေး ဟိုမှာကြည့်စမ်း အဲဒီကောင်မလေးက အလှပပဲ”

“အေး ငါ လက်ခံတယ်၊ ပထမနှစ်ရဲ့ ကွင်းအဖြစ် ငွေကွာ”

“မင်းရွေးတာ နောက်ကျနေပြီ အားလုံးက မောင်မယ်သစ်တွေ”

ကြီးဆိုပွဲနေ့ကတည်းက ရွေးပြီးနေပြီ”

“ဟာ ဟုတ်လား အဲဒီ မဒီလေး နာမည် မင်း သိလား”

ကျော်ဇောမေးတော့ ဝေယံ ပြီးသည်။ ဒါကိုမြင်သည့် ကျော်ဇော

ချက်ခုံးကြီး တွန့်ရင်း

“မင်းက အချင်းချင်း လျှို့နေပြန်ပြီ ပြောစမ်းပါ”

“ငါ မပြောဘဲနဲ့တောင် မင်းက သိနေပြီလေ”

“ဘာ”

ဝေယံ ဘာတွေခေါင်းစားအောင် လုပ်နေသည် မသိပါ။ နား

ထောင်နေရသော သူတောင် နားတွေပူလာ၏။

“မင်းတို့ စကားတွေ နားငြီးလိုက်တာ၊ ဝေယံ မင်းကလည်း

ပြောရင် ပြောလိုက်”

“ငါ ပြောပြီးပြီလေ ဒီကောင်တောင် သိနေတယ်လို့”

“ဟ မသိလို့ မေးနေတာပေါ့”

“အေး မှတ်ထား ပျိုမဒီ တဲ့”

“ဘာ”

သူ့အော်သံကြောင့် ကျော်ဇောတောင် လန့်သွားသည်။ ခန္ဓာ

တယ် ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားရင်း

“မင်းက ဘာဖြစ်တာလဲ နာမည်ကြားရုံနဲ့ ဒီလောက် မြင်နေရင်

သူ့ကိုမြင်ရင် ငါ့နားတွေ ကွဲမှာသေချာတယ်။ ကြည့်လိုက် မင်း အနောက်
ဝိုင်းမှာ”

ကျော်ဇော စကားမဆုံးခင် သူ ချာခနဲ လှည့်ကြည့်ပြီး ဖြစ်နေ
၏။ ရင်ထဲမှာ အေးခနဲ ခံစားလိုက်ရသော ဝေဒနာ ခံစားမှုက သွေးကြော
တွေထဲ စိမ့်ဝင်သွားသလိုပါပဲ။

သူ့ရင်ထဲက ပျို။ သူ အမြဲတမ်း ရှာဖွေနေခဲ့တဲ့ ရွှေမင်းသမီး
လေးက သူ့တို့ဝိုင်းကို ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့် လုပ်နေ၏။ သူ ဘာ
စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ သူမဆီ ဦးတည်လှမ်းခဲ့၏။

“ဟေ့ကောင် ထင်တိုင်း”

ကျော်ဇော အသံက အနောက်မှာ ကျန်ခဲ့သည်။ သူက
အနားရောက်နေခဲ့ပြီ။

“ပျို”

“ဟင်”

အံ့သြတိုင်းစက်နေသော မျက်ဝန်းလေးတွေနဲ့ သူမ မော့
၏။ မျက်တောင်ကော့ကော့ကြီးတွေထဲက မျက်နက်ဝန်းလေးတွေက
လဲနေ၏။ နှညက်ဝင်းစက်အောင် လှပနေသော ပျိုသည် ပထမ
သူနှင့် ဆုံတုန်းကလိုပဲ ချစ်စရာကောင်းနေ၏။

“ကိုထင်တိုင်းပေါက် ထိုင်လေ”

ပျိုနှင့်အတူ ထိုင်နေသော ကောင်မလေးက သူ့ကို နှုတ်ဆက်
တာ ဖြစ်၏။ အဆိုတော် ထင်တိုင်းပေါက် ဆိုတာ ဒီကောင်မလေး
သိနေလို့ပဲ ဖြစ်မည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ပျို ပျို ကိုယ့်ကို မှတ်မိသလားဟင်၊ ပလာဇာထဲ
မှာ ကိုယ်တို့ ဆုံခဲ့ဖူးတယ်လေ”

“ဟင် ကိုထင်တိုင်းနဲ့ပျိုက သိနေတာလား”

“ဟုတ်တယ် သိတာမှ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်ခွဲလောက်ကတည်းက
သိနေခဲ့တာ၊ အဲဒီတုန်းက ကိုယ်တောင် အဆိုတော် မဟုတ်သေးဘူး
ပျို ကိုယ် မင်းကိုရှာနေခဲ့တာ ကြာပြီ”

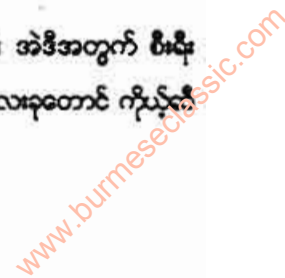
“ရှင် ဟို ဟို စီဒီခွေ ပြန်တောင်းမလို့လားဟင်”

ပျို အထိတ်တလန့် ပုံပဲလေးနှင့်မေးတော့ သူ ပျော်သွားသည်။
ပျို မှတ်မိနေသည်ပေါ့။

“ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ ပျို ကိုယ့်ကို မှတ်မိနေတယ်ပေါ့နော်”

“အင်း မှတ်မိပါတယ် ဟိုလေ ကိုထင်တိုင်း အခွေလည်း ပျို
ဆီမှာ ရှိပါတယ်”

“ပျိုက ကိုယ့်ရဲ့ ပထမဆုံး ပရိသတ်ပါ၊ အဲဒီအတွက် စီးဇီး
သစ်ခွေထွက်တိုင်း ပျိုကိုပေးဖို့ သိမ်းထားတဲ့ စီးဇီးလေးခုတောင် ကိုယ့်လက်
မှာ ရှိနေတယ်”

၂၇၆ ◊

ဗုဒ္ဓ

“ပျိုဆီမှာ ကိုထင်တိုင်း သီချင်းတွေ ထွက်သမျှ ရှိပါတယ်”

• ကြည်နူးစိတ်က ရင်ထဲအထိ လှံ့တက်နေ၏။ ပျိုက သူ့ကို သတိတရရရှိနေသည်လား။ ဒါဆို သူနှင့်ပျိုကြားမှာ မမြင်နိုင်သော စိတ်ချင်းဆက်သွယ်မှုတွေ ရှိနေမှာ သေချာသည်။

“ပျို ကိုယ် အရမ်းဝမ်းသာတယ်။ ပျိုနဲ့ကိုယ် မိတ်ဆွေတွေလို သတ်မှတ်ပေးပါနော်”

ပျို ရှက်ဖျက်နာလေးနှင့် ခေါင်းညှိတ်တော့ ပျိုနဲ့ဘေးက အဝတ်က

“ပျိုကို မိတ်ဆွေအဖြစ် သတ်မှတ်တယ်ဆိုတော့ ဒီက ခင်သူနဲ့ နေရိတို့ကို ကိုထင်တိုင်းက မခင်မင်ဘူးလား။ ခွဲခြား ခွဲခြား မလုပ်နဲ့နော်”

“ဟာ ခင်ပါတယ်ဗျာ ကျွန်တော် အရမ်းဝမ်းသာနေလို့ သင် မေ့သွားတာ နားလည်ပေးပါ။ မနက်ဖြန်ကျ ပျိုအတွက် သိမ်းထားတဲ့ VCD ခွေတွေ ပေးရင်း ခင်ဗျားတို့ကိုလည်း လက်ဆောင်တွေ ပေးပါ့မယ်”

“တကယ် ဒါဆိုရင် နားလည်တယ် ခွင့်လွှတ်တယ် အဟန့်ဟင်း”

ရယ်သံလေးတွေ သူတို့ခိုင်းမှာ စီဝေသွားခဲ့သည်။ ကျော်တော့စွဲဝေယံ သူတို့ခိုင်းကိုကြည့်ကာ အံ့ဩခြင်းတွေနှင့် မင်သက်နေကြ၏။ အခုချိန်မှာ ဒီကောင်တွေကို သူ ဘာမှ ရှင်းမပြနိုင်သေး။

စိုးစိုးစာပေ

တံခွန်ပင်သီး

◊ ၂၇၇

ပျိုတို့နှင့်အတူ စကားတွေ မောင်ဖွဲ့ရင်း ကံကြမ္မာက ကာလရှည်ကြီး ခွဲထားခဲ့တာကို အတိုးချ လွှမ်းမဆုံး။
တောင်းပန်ပါတယ် ကံကြမ္မာကြီးရယ်
ကိုယ်နဲ့ပျိုကို နောက်ထပ် ထပ်ပြီး မခွဲပါနဲ့။

စိုးစိုးစာပေ

အခန်း (၃၅)

“ပျို အခွင့်အရေး ယူတယ် မထင်ပါနဲ့၊ ပျိုကို ချစ်တဲ့ချစ်ခြင်း တွေက ကာလအရှည်ကြီး ရင်ထဲမှာ ခမ်းခမ်းနားနား တည်ရှိခဲ့တာပါ။ ကံကြမ္မာက ဆံ့ခွင့်မပေးလို့ ပြောခွင့်မရတဲ့ အချစ်တွေကို ပျို နားလည် ပေးပါ။ ပျိုကို ကိုယ် ချစ်တယ်၊ ရင်ထဲမှာ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်တဲ့အခန်း တွေ ပြည့်နေပြီ၊ နောက်ထပ် မဝေးခင် ရင်ဖွင့်မိတာပါ ပျို၊ ပျိုလို့ ကိုယ်ချစ်တယ်၊ ချစ်တယ် ချစ်တယ် ချစ်တယ်”

စိဒီ တစ်ခွေလုံး ချစ်တယ်ဟူသော စကားသံတွေကို အပြင် သွင်းထားသည့် ထင်တိုင်း လုပ်ရပ်လေးကြောင့် ပျို ပြုံးမိသည်။

ပထမဆုံး ပြန်ဆုံတွေ့ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ ထင်တိုင်း အေး တွေကို လက်ဆောင်ပေးသည်။ ထွက်ရှိပြီးသမျှ ထင်တိုင်းရဲ့ သီချင်း ဝီစီဒီခွေတွေ မြစ်သည်။

“ပျို ဒါ ပျိုအတွက် နောက်ဆုံးထွက်တဲ့ သီချင်း၊ ပျို တစ် ယောက်တည်း နားထောင်နော်”

ကင်တင်း(နီ)က လမ်းအခွဲမှာ နေရီတို့ ခင်သူနီတို့ မသိအောင် တိတ်တိတ်လေး ပေးသွားသော ဒီစီဒီခွေလေးကို အိမ်ရောက်တော့ ပျို အခန်းထဲမှာ တိတ်တိတ်လေး ဖွင့်ကြည့်မိသည်။

ထင်တိုင်းရယ် ပျို ရင်တွေ ခုန်နေတယ်။ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားသံလေးတစ်ခွန်းတိုင်းမှာ ရင်ခုန်သံတွေက မရပ်စတမ်းပါပဲ။

ရင်ခုန်စရာ အသံလေးကို နားထောင်ရင်း ထင်တိုင်းကိုလည်း သနားလိုက်တာ၊ အသံလေးတွေ တိတ်ဝင်အောင် ဘာလို့ လုပ်ခဲ့ရတာလဲ ထင်တိုင်းရယ်။

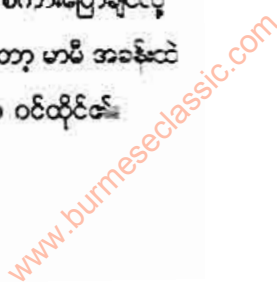
“သမီး ပျိုလေး”

မာမီအသံကြောင့် ပျို ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားခဲ့ကာ စိဒီစက် ကလေးကို ပိတ်လိုက်သည်။

“ရှင် မာမီ”

“သမီး မအိပ်သေးရင် မာမီ ခဏလောက် စကားပြောချင်လို့” ပျို အခန်းတံခါးလေးကို ပြေးဖွင့်ပေးလိုက်တော့ မာမီ အခန်းထဲ ထည့်ဝင်လာသည်။ ပြီးတော့ ပျိုနှင့်အတူ ခုတင်မှာ ဝင်ထိုင်ခင်း

“မာမီ ဘာပြောမလို့လဲဟင်”

“ဝမ်းသာစရာကိစ္စတစ်ခု ပြောမလို့ပါ သမီးရဲ့၊ အခု မာမိတို့ လက်ထဲမှာ ရှိတဲ့ငွေတွေကို S.S ဆိုတဲ့ စီးပွားရေး ဘဏ်လုပ်ငန်းမှာ ရှယ်ယာ ဝင်ထားလိုက်ပြီ သမီး”

မာမိ ပြောသော ဘဏ်အမည်ကို ပျို့ ကြားဖူးပါသည်။ နားညှိ ကြီးဘဏ်တစ်ခုပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ပျို့ နားမလည်တာတော့ အမှန်။ မာမိ ရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲမသိ။

“လစဉ်ရတဲ့ အမြတ်ငွေတွေနဲ့ သမီးပညာရေးနဲ့ မာမိတို့ ဝတ်နေရေးအတွက် အဆင်ပြေလောက်ငတယ် သမီး။ အဲဒီဘက်မှာ ရှယ်ယာဝင်ခွင့်ကို မာမိ လွယ်လွယ်ကူကူ ရခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး သမီး။ မာမိမိတ်ဆွေတစ်ယောက် အကူအညီနဲ့ ရခဲ့တာ။ S.S ဘဏ်မှာ ရှယ်ယာ ဝင်ချင်တဲ့သူတွေ အများကြီးကွဲ့”

“အင်း အဲဒီဘဏ်နာမည် သမီး ကြားဖူးတယ်”

“နာမည်ကြီး အောင်မြင်နေတဲ့ ဘဏ်တစ်ခုလေ သမီး။ ဒီတော့ သမီးပညာရေးကော နောင်ရေးအတွက်ပါ မာမိ ရှယ်ယာ မြှုပ်နှံထားလိုက်တာ”

“မာမိတို့ ကောင်းမယ်ထင်ရင် စီစဉ်လေ”

“စီစဉ်ပြီးပြီ သမီး။ သမီး ဝမ်းသာအောင် အသိပေးတာ ဘဏ်ကြီး မပြုမကွဲမချင်း သမီးဘဝ စိတ်အေးရပြီလေ”

မာမိကိုကြည့်ရင်း ပျို့ သတိထားမိတာ မာမိနားမှာ အရံနားကပ် လေး တစ်ရပ် ရှိတော့၏။

“မာမိ အဲဒီအတွက် မာမိရဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေ အကုန် ရောင်း ပစ်လိုက်ပြီလား”

“အဟင်း မာမိကော ဘွားပါ ဒါတွေကို မတွယ်မက်တော့ဘူး သမီး။ ဘဏ်မှာ ရှယ်ယာဝင်ဖို့အတွက် သတ်မှတ်ထားတဲ့ ငွေကြေးလို တယ်လေး မာမိတို့ အဆင်ပြေပါတယ်”

ဘွားနှင့်မာမိကိုကြည့်ကာ ပျို့ သနားမိသည်။ ဘိုးဘွားပိုင်ခြံ နှင့်တိုက်ကြီးကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီ။ နဂိုနေခဲ့သော အခြေအနေနှင့် အဆ ပေါင်းများစွာ ကွာခြားလှသော ကန်ထရိုက်တိုက်ခန်းလေးမှာ ဘွားနှင့် မာမိ မနေတတ်ပေမယ့် နေခဲ့ရပြီ။

အခုလည်း ရှိသမျှ ငွေနှင့် လက်ဝတ်ရတနာတွေ ရောင်းချ ကာ ပျို့ရဲ့ အနာဂတ်အတွက် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံထားခဲ့သည်တဲ့။

“မာမိရယ် ပျို့ မာမိနဲ့ဘွားကို သနားတယ်”

“မြေးရယ် ဘွားက မြေးကို သနားနေတာပါ”

အခန်းဝမှာ ရောက်နေသော ဘွားက ပျို့တို့အနား လျှောက်ဝင် လာရင်း ဆိုသည်။

“ဘွားမြေးကို ဘွားက ကားတစ်စီးနဲ့ ကျောင်းသွား ကျောင်း

ငြိန် မြင်ချင်တာ၊ အခုလို ဖယ်ရိုကားနဲ့ သွားနေတာ စိတ်မကောင်းဘူး”

ခြံနဲ့တိုက်ကိုရောင်းပြီးကတည်းက တစ်စီးတည်းသော စုပေါ် ဆလွန်းကားလေးလည်း ရောင်းခဲ့ရသည်။ ထိုအတွက် ဘွားက ဝမ်းနည်းနေ၏။

“ဟင့်အင်း သမီးအတွက် ဘာမှ မလိုဘူး ဘွား။ သမီးလိုချင်တာ အားလုံးရနေတယ် သိလား။ အဲဒါက ဘွားနဲ့ မာမီရဲ့ မေတ္တာလေး ငွေကြေးဥစ္စာတွေကပဲ ပျောက်ပျက်ဆုံးရှုံးနိုင်တယ်။ မေတ္တာတရားက ဘယ်တော့မှ မပျောက်ပျက်ဘဲ တည်ရှိနေတာလေ”

ပျို ဆိုတော့ မာမီ ပျိုကို ရင်ခွင်ထဲ ပွေ့ဖက်ထားရင်း ခေါင်းတည်တံ့ညိတ် ပြုံးနေခဲ့သည်။

မာမီ မျက်ဝန်းမှာတော့ မျက်ရည်စတွေ ရစ်ဝဲလျက်။

အခန်း (၃၆)

“ဟုတ်တယ် ဘော့(စ်) ဘဏ်မှာ ရှယ်ယာဝင်ခွင့်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ဒေါ်ခင်မဒီက သူ့သမီး ပျိုမဒီ နာမည်နဲ့ ရှယ်ယာဝင်ထားတာပါ”

“ကောင်းတယ် ငါလိုချင်တာ အဲဒါပဲ။ အိုကေ ဖော်ထူး ထူးခြား ကိစ္စရှိရင် ငါ့ဆီ ဖုန်းဆက်။ အရေးကြီးတာက S.S ဘဏ်ကြီးက ငါပိုင်ဆိုင်တဲ့ ဘဏ်ကြီးဆိုတာ သူတို့ မသိဖို့ပဲနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ၊ စိတ်ချပါ”

သူ ကျေနပ်စွာ ဖုန်းချလိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်ခြင်းတွေ ခုင့်အတူ မြင်ယောင်လာမိတာ ခင်မဒီတို့ သားအမိမျက်နှာ။

ငွေဂုဏ်နေဂုဏ်တွေနဲ့ မောက်မာ ဝင့်ကြွားခဲ့တဲ့ သားအမိ။ အခုတော့ ကံကြမ္မာက သူမတို့ ဘဝတွေကို ပြောင်းလဲစေခဲ့ပြီ။ ခေါင်းမာ

ရင်ကော့နေထိုင်ခဲ့သော ခြံကြီးထဲက တိုက်ကြီးပေါ်က ဆင်းခဲ့ရ၏။
 ကန်ထရိုက်တိုက်ခန်းလေးမှာ ရှင်သန်နေရတာကို သူ ကြား
 ၏။ အခု သူ့ရဲ့ ဘဏ်ကြီးမှာ ခင်မဒီက ရှိသမျှ ငွေကြေးတွေကို သမီး
 ဖြစ်သူအတွက် မြှုပ်နှံခဲ့သည်တဲ့။
 ဒီအခြေအနေက သူ့အတွက် လက်စားချေခွင့်ပဲ ဖြစ်သည်။
 ဆင်းရဲတွင်းထဲနက်မှာကြောက်လို့ သူ့ရင်ခွင်ကိုကန်ပြီး ပြော
 ခဲ့သည့် ခင်မဒီ အခုတော့ ဆင်းရဲတွင်းထဲ ခုန်ချလိုက်တာ မသိသေး
 လား။

စိတ်မကောင်းပါဘူး ခင်မဒီ။ တစ်လအတွင်းမှာ မင်းတို့ မိသား
 စုဘဝ မွဲပြာကျသွားအောင် ငါ ဖန်တီးပြမယ်။

စွယ်စုံဆိုတဲ့ကောင်အတွက်တော့ S.S ဘဏ်ကြီး ဒေဝီလီ
 မွဲပြာကျ သွားအောင် လုပ်ဖို့ဆိုတာ ဘာမှမခက်ခဲပါဘူး။ အဲဒီ ဘဏ်ကြီး
 တစ်ခု ရင်းနှီးပြီး မင်းတို့ဘဝကို ရိုက်ချိုးပြမှာ ခင်မဒီ။

အဲဒီအခါကျရင် မင်းတို့ ဆင်းရဲခြင်းဆိုတဲ့ ဒဏ်ကို ဘယ်
 ခံနိုင်မလဲ ငါ စောင့်ကြည့်ချင်တယ်။ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ရင်း ကျွန်ုပ်
 သူ တွေးနေတုန်း ဟန်းဖုန်းလေးက ထမြည်လာသည်။

“ဟဲ့လို”

သားဆီက ဖုန်းဖြစ်နေတာမို့ သူ့ရင်ထဲက ဒေါသတွေ ကင်

သွားခဲ့၏။

“သား ပြောလေ မင်း ဘယ်နေ့ အိမ်ပြန်လာမလဲ”

“ဒီကျောင်းပိတ်ရက် သား မန္တလေး မပြန်တော့ဘူး ဖေဖေ။

ဒီမှာ စီးရီးကိစ္စနဲ့ ရှိပွဲကိစ္စလေးတွေ ရှုပ်နေလို့”

“အင်း သား ဝါသနာကို ဖေဖေ ခွင့်ပြုမိတာ နောင်တရချင်နေ

ပြီ။ ဖေဖေ သားကို တွေ့ခွင့်လေးတောင် မရှိတော့ပါလား”

“ဖေဖေကလည်းများ ရန်ကုန်ကို ဖေဖေ လာလို့ရတာပဲ။ ဖေဖေ

နဲ့ ရန်ကုန်မှာ နေချင်တာ”

သား တောင်းဆိုတော့ သူ ပြုံးမိသည်။ ရန်ကုန်ကို သူ မုန်းတာ

ခင်မဒီတို့ကြောင့် ဆိုတာ သားမှ မသိဘဲ။ ဒါပေမဲ့ မကြာခင် ရန်ကုန်မြေ
 ကို သူခြေချဖြစ်တော့မှာ သား မသိရှာပါ။

ခင်မဒီတို့ ဒုက္ခတွေကို အရသာခံကြည့်ဖို့အတွက် သူ ရန်ကုန်

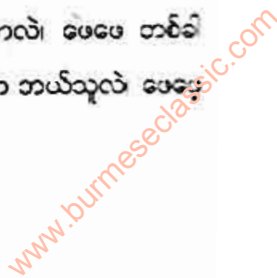
ကို ရောက်ဖြစ်ဦးမှာလေ။

“ဖေဖေ”

“ပြော သား”

“ရန်ကုန်ကို ဖေဖေ ဘာလို့ မလာတာလဲ။ ဖေဖေ တစ်ခါ

ပြောဖူးတဲ့ အမုန်းတွေနဲ့ မမြင်ချင်တဲ့သူတွေဆိုတာ ဘယ်သူလဲ ဖေဖေ
 အတိတ်တွေကို သား သိချင်တယ်”

“သားသိချင်တာကို ဖေဖေ မကြာခင် ကိုယ်တိုင် လာပြောပြမယ် သား။ တစ်လပဲစောင့် ဖေဖေ ရန်ကုန်လာခဲ့မယ်”

“ဟာ တကယ်နော် ဒေဖေ”

“ဖေဖေ ကုတီတည်ပါတယ်ကွာ၊ အဲ ဖေဖေ ပြောတာ သား မမေ့နဲ့နော်၊ ဖေဖေနာမည် ဖေဖေအကြောင်း မင်း ဘယ်သူမှ မပြောနဲ့ အဲဒါကို မမေ့နဲ့ သား”

သူ စိုးရိမ်စွာ ထပ်သတိပေးရသည်။ ခင်မဒီတို့ဘဝကို သူ လှပစွာ လက်စားချေမည့် အကြံအစည်ကြီး ဘာအကြောင်းနှင့်မှ မပျက်စီးစေချင်ပါ။ သူ့အမည် သူ့အကြောင်း ခင်မဒီတို့ တစ်နည်းနည်းနှင့် သိသွားခဲ့လျှင် ရည်ရွယ်ချက်တွေ လွှဲချော်သွားနိုင်၏။

“သား ဖေဖေ ပြောတာ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ ဖေဖေရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို သား နားမလည်တော့ဘူး။ ဖေဖေမှာ ဘာတွေ ရှိနေသလဲ၊ သား သိခွင့်ရှိမလား”

“ဖေဖေ ရောက်လာရင် ပြောပြမယ်လေ သားရဲ့၊ သားနဲ့ ဘာမှမဆိုင်တဲ့ ဖေဖေရဲ့အတိတ်ကိစ္စ ဒါဆို သား နားလည် ကဲ ဇွတ်တိုင် သား ရန်ကုန်ရောက်မှ သားနဲ့ဖေဖေ ဆုံတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

သား ဖုန်းချသွားတော့ သူ ဆိုဖာထိုင်နဲ့မှာ ကျောမှိုထိုင်ချလိုက်

သည်။ မျက်ဝန်းတွေ မှေးမှိတ်လိုက်ပေမယ့် အာရုံထဲမှာ ခင်မဒီ ပုံရိပ်လေး အရိပ်ထင်လာသည်။

မမေ့နိုင်သေးဘဲ သတိရနေတာ နှလုံးသားက ဆိုပေမယ့် ငါ့ဦးနှောက်အသိမှာတော့ မင်းဟာ ငွေမက်တဲ့ မိန်းမပဲ။

ဒီအတွက်တော့ မင်းကို သင်ခန်းစာတစ်ခု ငါပေးမယ် မဒီ။

အခန်း (၃၃)

မန္တလေးကို သူမပြန်ဖြစ်သည့် ကာလတွေမှာ ကျောင်းပိတ်ရက်
မို့ ပျိုနှင့်ဆုံဖြစ်သည့် ကာလတွေက ပျော်စရာဖြစ်ခဲ့၏။

စတုဒီယိုမှာ သူ သီချင်းသွင်းလျှင် ပျို ရှိတတ်သည်။ ရှိုးပွဲ
တွေမှာ သီဆိုလျှင် ပျိုက သူ့ရဲ့ပရိသတ်အဖြစ် အားပေးတတ်၏။

“ပျို ထင်တိုင်းကို ကောင်မလေးတွေ ဝိုင်းပြီး မိတ်ဆက်နေ
တာ သဝန်မတိုဘူးလား”

“ဟေ့ကောင် ဗညား အချွန်နဲ့မမနဲ့နော်၊ ပျို ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ
ရှိတာ ပျို တစ်ယောက်တည်းဆိုတာ ယုံ”

ဗညား နောက်တာကို ပျို စိတ်ဆိုးမှာ စိုးရိမ်ပြီး သူ ဖြေရှင်း
တော့ ပျို နွေးနွေးလေးပြီးရင်း

စိုးရိုးစာပေ

“တိုင်းရယ် တိုင်းကို ပျို နားလည်တယ်၊ ကိုင်းရဲ့ အနုပညာ
ကိုလည်း ပျို နားလည်တယ်၊ တိုင်းရဲ့အောင်မြင်မှုကို ပျို ဝန်မတိုပါဘူး”

“တွေ့လား ပျိုက မင်းတို့ တွန်းတိုင်း ယိုင်မယ် မထင်နဲ့”

“နောက်တာပါကွာ ပျို ထင်တိုင်း ဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း နင်
ကလွဲရင် သဲနဲ့ဖုန်တွေပဲ ထင်နေတဲ့ကောင်”

“အဟင်း ဆန်ကွဲနဲ့ဖွဲ လုပ်ပါ ကိုသော်ရယ်”

“ဆန်ကွဲနဲ့ဖွဲက တန်ဖိုးရှိသေးတယ်ဟ သဲနဲ့ဖုန်က ဘာတန်ဖိုး
မှ မရှိဘူးလေ၊ ဒီကောင်က အဲဒီလိုကောင် ဟား ဟား”

ပျို သဘောကျစွာ ပြုံးတော့ ပျို လက်ဖဝါးလေးကို သူ တင်း
ဆင်းလေး ဆုပ်ကိုင်ထားမိ၏။

“တိုင်း ပုသိမ်ဘက်ကို တိုင်းတို့ ရှိုးပွဲ သွားဆိုမလို့ဆို”

“အင်း လာမယ့်အပတ် ထွက်ရမယ်၊ ပုသိမ် မြောင်းမြ၊ ရှိုးပွဲက
သဲနဲ့လောက်ရှိမယ် ပျိုရဲ့ ကျောင်းပိတ်ရက်မို့ အခွင့်ရတုန်း လိုက်တာပါ။

အဲဒါကို ခွဲရမှာ လွမ်းတယ်”
သူ ဆိုနေတော့ ဗညားနှင့်သော်သော် ပန်းတွေတွန်းပြီး ပြုံးကြ

သည်။ အချစ်ကို မခံစားတတ်သည့်ကောင်တွေ လှောင်ချင် လှောင်စေ
တာ။

ပျိုကို သူ မြတ်နိုးမဝအောင် ချစ်သည်။

စိုးရိုးစာပေ

ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက် ချစ်ခဲ့တာဖြစ်သည်။ တစ်ချိန်ချိန်မှာ
ဖေဖေကို သူ ဖွင့်ပြောရမည်။

ချစ်စရာကောင်းသော ပျိုမဒီဆိုသည့် ချွေးမလေးကိုမြင်ဆင်
ဖေဖေ သဘောကျသွားမှာ ယုံပါသည်။

သူ့နှလုံးသား ချစ်သူကို ဖေဖေကလည်း ငြင်းပယ်မှာမဟုတ်ဘဲ
ပျိုရယ် နှလုံးသားမှာ ချစ်ခဲ့တာ မင်းပါပဲ။ ကိုယ့်ဘဝ အနာဂတ်
သခင်မလေးကလည်း မင်းပါပဲ။

ဒါကို မင်းလေး ယုံပါ ပျို။

အခန်း (၃၈)

“ရှင် ဘယ်လို မာမီ”

“ဟုတ်တယ် သမီး S.S ဘဏ်ကြီး ဒေဝါလီ ခံလိုက်ရပြီတဲ့”

“ဟင် ဒါ ဒါဆို မာမီ ရှယ်ယာထည့် ရင်းနှီးထားတဲ့ ငွေတွေ
အကုန်ဆုံးရှုံးပြီပေါ့ ဟုတ်လား မာမီ”

ပျို အမေးကို မဖြေနိုင်ဘဲ မာမီ မျက်ရည်တွေပဲ စီးကျနေ၏။
မာမီ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက် ခံစားကြောင့်နေမလဲ ပျို နားလည်ပါသည်။

မာမီဘဝရဲ့ မျှော်လင့်ချက် အားကိုးရာအဖြစ် ဒီဘဏ်ကြီးမှာ
ယုံကြည်စွာ မာမီ ထည့်ဝင်ရင်းနှီးခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

“မာမီရယ် ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲ ဖြစ်သမျှ ရင်ဆိုင်ရုံပေါ့”

“သမီးရယ် မာမီ မာမီ ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမှာလဲ၊ မာမီတို့
ပိုင်ဆိုင်သမျှ ဆုံးရှုံးကုန်တာ”

“ဝုန်း”

ဖြိုလဲသံကြောင့် ပျိုနှင့်မာမီ အခန်းဝကို လှမ်းကြည့်တော့
ဘွားဘွား ခွေခွေလေး လဲကျနေ၏။

“ဟင် မေမေ မေမေ”

“ဒီအကြောင်းတွေ ဘွားကြားသွားပြီး သတိလစ်သွားတာ
ဖြစ်မယ် မာမီ၊ ဆေးရုံပို့မှ ဖြစ်မယ်”

ပျို ချာလည်သွားသည်။ ဘွားမြော လောကခံရဲ့ ဒဏ်တွေကို
ရင်ဆိုင်ဖို့ အင်အားတို့ ကင်းမဲ့ခဲ့ပြီလား။

တိုက်ခန်းထဲက အပြေးဆင်းကာ ပျို တက္ကစီတစ်စီး ငှားသည်။
ပြီးတော့ ဘွားကို ဆေးရုံကို ပို့ရ၏။ ဒီလို ဒုက္ခတွေနှင့် ချာလည်နေချိန်
မှာ ပျို သတိရမိတာ ထင်တိုင်း။

ဆေးရုံမှာ ဘွား သတိလစ်နေတုန်းမှာပဲ ပျို ဖုန်းဆက်ခေါ်သည့်
ထင်တိုင်းနှင့်ဗညားတို့ ရောက်လာ၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ပျို”

“ပြီးမှ ရှင်းပြမယ် တိုင်း။ ဒီမှာ အရေးကြီးတဲ့ဆေး သွားဝယ်
ရမှာ ပျိုနဲ့ လိုက်ခဲ့နော်”

“အင်း လိုက်မယ် ဗညား၊ မင်းနဲ့သော်သော် ပျို မေမေနဲ့အတူ
စောင့်ပေးလိုက်ကွာ”

သမီးလေးကို လက်ဆွဲကာ ထွက်သွားသော ကောင်လေးကို
ကြည့်ကာ သူမ သိလိုက်သည်။ ဒါ အဆိုတော် ကောင်လေးပါပဲ။ သမီးနဲ့
ဒီကောင်လေးက ချစ်သူတွေတဲ့လား။

သမီးက သူမကိုတောင် ဖွင့်မပြောခဲ့ပါလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
အခုချိန်မှာ သမီးလေးအတွက် အားကိုးရာအဖြစ် ဒီကောင်လေးကို
သူမ လက်ခံရတော့မည်။

ကောင်လေးကြည့်ရတာ သမီးလေးကို မြတ်နိုးချစ်ပုံပါပဲ။

“အန်တီ ဘာမှမပူနဲ့နော် ဟောဒီမှာ ထင်တိုင်းက လိုအပ်တာ
သုံးဖို့ ငွေငါးဆီနီး ယူလာတယ် ဘွားဘွား အတွက်ပါ”

ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် သမီးကောင်လေး သူငယ်ချင်းတွေက ငွေ
အိတ်ကို သူမဘေး ချပေးသည်။ ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်ဝမ်းသာသွားမိတာ
အမှန်။ မေမေ့အတွက် လိုအပ်နေသည်ပဲ။

“အင်း ကျေးဇူးပါ သားရယ်၊ အန်တီတို့ မိသားစုဘဝက
ဆိုးပါတယ်”

“ဟင် ဘာတွေဖြစ်လို့လဲ အန်တီ”

အခုချိန်မှာ မာနတွေ သိက္ခာတွေကို ခဝါချပြီး အဖြစ်မှန်ကို
သူမ ရိုးသားစွာပဲ ပြောပြလိုက်မိ၏။ သူမ စကားဆုံးတော့ ဗညားဆိုသည့်
ချာတိတ် မျက်လုံးတွေ ပြူးသွားရင်း

“S.Sဘဏ်ကြီး ဒေဝါလီ ခံလိုက်ပြီ မဖြစ်နိုင်တာ၊ ထင်တိုင်း အဖေက ဒီလောက် မဆင်းရဲပါဘူး၊ အန်တီရဲ့”

“ဘယ်လို မောင်ထင်တိုင်း အဖေ”

“အန်တီ မသိဘူးလား၊ အဲဒီဘက်က ထင်တိုင်း အဖေ ပိုင်တဲ့ ဘဏ်ထဲက တစ်ခုလေး တခြား စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ အများကြီး ပိုင်ဘယ်၊ ဦးစွယ်စုံ ဆိုတာ မန္တလေးမှာ နာမည်ကြီးပဲ”

“စွယ်စုံ စွယ်စုံ”

သူမ ထိတ်လန့်စွာ ရေရွတ်မိ၏။ S.Sဘဏ်ကြီးက စွယ်စုံ ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ဘဏ်ကြီးတဲ့လား။ ဒါဆို ဒေဝါလီ ခံရအောင် တမင်ဖန်တီး လိုက်တာပေါ့။

“ဦးစွယ်စုံက ဒိတ်ဒိတ်ကျဲ ချမ်းသာတာပဲ၊ ဘာမှဒေဝါလီ ခံစရာ မရှိဘူး”

ဖြစ်နိုင်သည်။ ဒီအခြေအနေတွေ ဖြစ်လာခဲ့တာ မဒီကို တမင် တိုက်ခိုက်လိုက်တာပဲပေါ့။ စွယ်စုံ ရှင်တကယ် အပြုကြီးပါလား။

“ဘာမှမပူနဲ့ အန်တီ ထင်တိုင်းကြောင့် အန်တီတို့ကို သူ ကူညီမှာပါ”

သမီးအတွက်တဲ့။ ဟင့်အင်း ဒါ မဖြစ်သင့်တဲ့ကိစ္စ ဘုရားရေ အားလုံး မှားယွင်းကုန်တော့မလို့ပါလား။ သမီးနဲ့မောင်ထင်တိုင်းက ချင်သူ

ရည်းစားတွေလား။

“မာမီ ဆေးရပြီ”

“သွားပို့လိုက် သမီး၊ မောင်ထင်တိုင်း မင်းနေခဲ့ဦး”

“ဗျာ”

ထင်တိုင်း သူမအနားမှာ ရပ်ကျန်ခဲ့၏။ သမီးက ဘွားဖြစ်သူ အခန်းထဲ ဆေးသွားပို့ပေးနေတော့မှ

“မင်းအဖေက ဦးစွယ်စုံလား”

“ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ”

“ဒါဆို မင်းသွားတော့ ဒီမှာ မင်းငွေတွေ ပြန်ယူသွား၊ အန်တီသမီးနဲ့မင်း ဘယ်တော့မှ မပတ်သက်ပါနဲ့”

“ဗျာ ကျွန်တော့်မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ”

“ဘယ်လိုမှ လက်မခံနိုင်လို့ပေါ့၊ မင်းအဖေကို ပြန်မေးကြည့် လိုက်၊ စွယ်စုံက ပျိုမဒီဟာ ခင်မဒီနဲ့သမီးဆိုရင် သဘောတူမလားလို့”

ထင်တိုင်း အံ့ဩမင်သက်စွာ ခေါင်းကို ခါသည်။ ဒါပေမဲ့ သူမ မျက်နှာလွှဲပစ်ရင်း

“သွားတော့ ထင်တိုင်း မင်းအဖေက ငါတို့ဘဝကို ပြုလဲအောင်

အခုပဲ တိုက်ခိုက်လိုက်ပြီ မင်း အမြန်သွားတော့”

“အန်တီ အန်တီ”

ထင်တိုင်းခေါ်ပေမယ့် သူမ လှည့်မကြည့်ဘဲ ထွက်ခဲ့၏။ သူငယ်
ချင်းတွေ ဆွဲထားသည့် လက်တွေ့ကြားထဲမှာ ထင်တိုင်း ခေါင်းတခါခါနှင့်
ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

“ဘာရယ် သား မင်းချစ်သူက ခင်မဒီရဲ့သမီး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ ပျိုမဒီ မေမေက ဒေါ်ခင်မဒီပါ။ ဖေဖေ
သူတို့ဘဝ မွဲတေသွားအောင် ဘာကြောင့် လုပ်ပစ်ခဲ့တာလဲဗျာ”

“ဘာကြောင့်လဲ ဟုတ်လား နားထောင်သား ဖေဖေရဲ့ ရင်ခွင်
ကို စုံကန်ပြီး ထွက်သွားတဲ့ မိန်းမ၊ ငွေမက်တဲ့ မိန်းမ၊ ဖေဖေအချစ်ကို
ငွေကြေးခနနဲ့ယှဉ်ပြီး ရိုက်ချိုးသွားတဲ့ မိန်းမမို့ ဖေဖေ ရက်စက်ပြလိုက်
တာ။ သား မသိတဲ့ ဖေဖေအတိတ်ဆိုးကြီးက အဲဒါပဲ”

သူဆိုတော့ သား ခေါင်းကိုခါသည်။ သား မျက်ဝန်းတွေက
သူ့ကို တောင်းပန်စွာကြည့်ရင်း

“ဟင့်အင်း ဖေဖေတို့ကြောင့် သားနဲ့ပျို မဝေးပါရစေနဲ့ သား
ပျိုကို တကယ်ချစ်တာပါ”

“ဘာ တော်စမ်း ဖေဖေရင်ကိုခွဲပြီး ဖေဖေဘဝကို ငွေကြေး
နဲ့ ဖိနင်းသွားတဲ့ မိန်းမကို ဖေဖေ အရှုံးပေးခဲ့ပြီး မင်းက ဘာလို့
ပတ်သက်ချင်တာလဲ သား”

“ဖေဖေ သား ပျိုကို တကယ်ချစ်တာ”

“မင်း ငါ့ကျေးဇူးတရားတွေကို ဆပ်နေတာလား သား။ ငါ
လုံးဝ သဘောမတူဘူး။ ငါ့ကိုသတ်ပြီးမှ မင်း ခင်မဒီ သမီးကိုယူပါ
ထင်တိုင်းပေါက်”

သူ့စကားက သားရင်ကို ထိမှန်စေခဲ့သည်လား။ သား ခေါင်း
ငိုက်စိုက်ကျသွားရင်း

“သား သားနလုံးသားကို ဖေဖေရဲ့ အငြိုးတွေအတွက် ပေး
ဆပ်လိုက်ပါ့မယ် ဖေဖေ။ ဖေဖေ ကျေနပ်ပါ”

စကားအဆုံးမှာ သား လှည့်ထွက်သွား၏။ သူ အခန်းထဲမှာ
တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည်။

ဒီတစ်ခါ ငါ ထပ်အရှုံးမပေးနိုင်ဘူး ခင်မဒီ။

ငါ့သားကိုလည်း မင်းသမီးက အသည်းကွဲစေခဲ့သလား။ ရတယ်
ခင်မဒီ မင်းတို့ဘဝတွေကို ငါ့သား နှလုံးသားနဲ့ရင်းပြီး နင်းချေပြမယ်။

“ဟင်”

အခန်းထဲမှာ ပြန်ကျနေသော စီဒီခွေတွေ၊ တရွက်တွေနှင့်
ကြိုးတွေ ပြတ်နေသော ဂစ်တာတစ်လက် အားလုံးအလယ်မှာ သား

၉၀

၇၆

မှောက်လျက်ကြီး လဲကျနေ၏။

“သား”

“အင် အေ့ ပျို ပျိုလား”

“ဟင်”

စူးစူးရှရှ ယမကာရနံ့တွေက မှန်ထူနေသည်။ သား အခန်းထဲ ဝင်ကာ အရက်ကိုပဲ အဖော်ပြုနေတာ ကြာပြီလား။

ထမင်းထွက်မစားဟု ဒေါ်ညို ပြောတုန်းက လုပ်စမ်းဟု သူ ဥပေက္ခာပြုထားခဲ့သည်။ အခုတော့

“သား”

“ဖေ ဖေဖေ ရက်စက်တယ်”

“တောက် မင်းက ကဲကွာ”

ဂုတ်ဖိုးကဆွဲမပြီး သူ ထိုးပစ်လိုက်တော့ သား ဂုန်းခနဲ ပြီးလဲ ပစ်ကျသွားသည်။ နှာခေါင်းနှင့်ပါ။စပ်က သွေးတွေ စီးကျနေ၏။

“သတ် သတ်လိုက်ပါ ဖေဖေ၊ သားဘဝကြီးကို ဖေဖေလို တစ်သက်လုံး ဝေဒနာတွေနဲ့ ရှင်သန်ခိုင်းမယ့်အတူတူ သတ်လိုက်ပါဗျာ အီး ဟီး အီး”

သား ကြေကွဲစွာ ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို ရှိုက်နိုးသည်။ သူ ဂူကြီး ရပ်ကြည့်နေမိဆဲ။

စိုးစိုးစာပေ

တံခွန်မင်္ဂလာ

၉၉

သားဘဝကို သူ့လိုပဲ တစ်သက်လုံး ဝေဒနာတွေနဲ့ ရှင်သန်စေ ခိုင်းသည်တဲ့လား။ သားရယ် မင်းစကားက ဖေဖေနှလုံးသားအထိ စူးရှ ခဲ့တာပါ။

ဖေဖေ ခံစားရတဲ့ ဝေဒနာတွေကို ဖေဖေပဲသိတယ် သား။ စိတ်ချ သား ဖေဖေလို ဘယ်တော့မှ မခံစားစေရပါဘူး။ ဖေဖေ အရှုံးပေးလိုက်ပါပြီ သား။

စိုးစိုးစာပေ

အခန်း (၃၉)

“စွယ်စုံ စွယ်စုံ”

ဧည့်ခန်းထဲအထိ ဝင်ရောက်လာကာ စူးစူးပါးပါး ဟစ်အော်ခဲ့
လောက်အောင် ခင်မဒီ သတ္တိတွေ ရှိနေသည်လား။ သမီးအတွက် ဒါ
ခင်မဒီရဲ့ ရဲရင့်မှုလား။ သူ လှေကားထစ်တွေက ဆင်းခဲ့သည်။

“ဘာကိုစွဲလဲ ခင်မဒီ”

လှည့်ကြည့်သော မျက်ဝန်းတွေ စူးစူးရှရှပါပဲ။ ရင့်ကျက်မှုတွေ
နဲ့ ခင်မဒီသည် သူ့အပြင်မှာ ဟိုတုန်းကလိုပဲ လှပနေ၏။ ပြီးတော့
မျက်ဝန်းမှာ စူးစူးရှရှ ရောင်စဉ်တွေနှင့် ခက်ထန်ရဲရင့်နေတုန်းပါလား။

“ကျွန်မ သမီး ဘယ်မှာလဲ စွယ်စုံ”

“ကိုယ့်သား ထင်တိုင်းပေါက် ကိုယ့်လို ဝေဒနာတွေ မရစေခင်
လို့ မင်းသမီးကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် အဝေးဆုံးခေါ်သွားခိုင်းလိုက်ပြီ”

“ဘာ”

ခင်မဒီ မျက်ဝန်းတွေ ပိုင်းစက်ကာ အသားတွေပါ တဆတ်
ဆတ် တုန်နေ၏။

“ကျွန်မ သဘောမတူဘူး မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မဖြစ်သင့်ဘူး”

“ဘာလဲ ခင်မဒီ ငါ့သားက ဆင်းရဲလို့လား။ အဟွန်း ဟွန်း
မင်းတို့ ငုတ်တုတ်မေ့သွားလောက်အောင် ငါ စည်းစိမ်အပြည့် ပေးနိုင်
တယ်”

“ရှင် အငြိုးတွေနဲ့ မနိုင်စက်နဲ့တော့ စွယ်စုံ အဲဒီအမှား အတွက်
ကျွန်မ တွေးမိတိုင်း စိတ်မကောင်းဘူး”

“မင်း တောင်းပန်နေတာလား”

“အရှုံးပေးတာပါ စွယ်စုံ၊ သမီးကိုတော့ ရှင် ဒီလို မလုပ်နဲ့”

“မင်းသမီး ချမ်းသာအောင် ငါ စီစဉ်တာပါ၊ သားအတွက်

ငါ အရှုံးပေးလိုက်တာပဲ ခင်မဒီ”

ခင်မဒီ ခေါင်းကို သွက်သွက်ခါအောင် ရမ်းရင်း မျက်ရည်တွေ
စီးကျလာ၏။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူတို့က မောင်နှမတွေ”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ် ပျိုမဒီက ရှင့်သမီး”

“ဘယ်လို”

“ရှင် ဘာမှမသိဘူးလား၊ စွယ်စုံ၊ ရှင်ရဲ့တိုက်ခန်းလေးထဲမှာ ရှင် အရမ်းပူးလာတဲ့ညက ရှင်ရင်ခွင်ထဲမှာ ကျွန်မဘဝကိုပေးခဲ့တာ”

“ဟာ တကယ် တကယ်လား မဒီ”

“ဒါ ညာစရာ မဟုတ်ဘူး၊ စွယ်စုံ၊ ဒီကိစ္စကြောင့် သမီးလေး ဘဝမှာ အဘွားရဲ့ ရွဲ့မုန်းတာကို ခံရတယ်၊ ကိုအာကာက ခွင့်လွှတ်နား လည်ပြီး ကျွန်မ ရင်သွေးကိုဖခင်အမည် ခံပေးပေမယ့် ယောက္ခမက သိတော့ ကျွန်မကို ရွဲ့မုန်းခဲ့တယ်၊ ကိုအာကာက သားသမီး မရနိုင်ဘူး ဆိုတာ သူ့အမေ သိတယ်လေ၊ ဒီတော့ သမီးလေးကို သူ့မြေး မဟုတ် ဘူးလို့ သိတာပေါ့”

သူ မယုံနိုင် အံ့သြခြင်းတွေနှင့် မဒီအနားကို ရောက်သွားခဲ့၏။
“မဒီ မင်း တကယ် ပြောတာနော်”

“စွယ်စုံ ရှင်တကယ် မသိတာလား၊ အဲဒီတုန်းက ရှင် တကယ် မူးနေခဲ့သလား”

“ဟုတ်တယ် ကိုယ် တကယ်မသိဘူး၊ သိခဲ့ရင် မင်းကို ဘယ်တုန်း နည်းနဲ့မှ ဆုံးရှုံးခံမှာ မဟုတ်ဘူး သေချာတယ် မဒီ”

သူမ ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း စွယ်စုံ ဆိုသည်။ တောက်ပနေ သော မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ လိင်ညာခြင်းတွေ မပါတာ သေချာ၏။ တကယ် ဆို မဒီအပေါ် သူ ဖြူစင်စွာ ရုန်းခဲ့တာ မဒီ သိပါသည်။

ဒါပေမဲ့ သူ မူးနေသော နေ့က မဒီ ကိုယ်တိုင်လည်း သူ့ရဲ့ ချစ်ခြင်းတွေကို နားလည်စွာနှင့် နှလုံးသားတို့ အရည်ဖျော်ကုသခဲ့၏။ နွေးထွေးသော အနမ်းတွေနှင့် ချစ်တယ်ဟု ဗလုံးဗထွေး ဆိုနေသော သူ့စကားသံတွေကြားမှ မဒီကိုယ်တိုင် ကြွေခဲ့ရသည့်အငြင်း

“မဒီရယ်”

အတိတ်ကို တွေးရင်း မဒီ နှလုံးသားတို့ နူးညံ့သွားတာကို အခွင့်ကောင်းယူကာ သူ တင်းတင်း ပွေ့ပက်ထား၏။

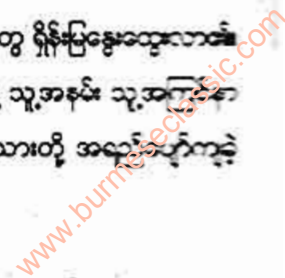
“စွယ်စုံ သမီးနဲ့ ရှင်သားကိစ္စ”

“အဲဒီအတွက် မင်းစိတ်မပူနဲ့ မဒီ၊ သားက ကိုယ့်ရဲ့ ဓမ္မစား သားပါ၊ စွယ်စုံဆိုတဲ့ကောင် နှလုံးသားမှာ မဒီ ဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ပဲ ရှိခဲ့တာပါ”

“အို စွယ်စုံ”

မဒီ ရုန်းဖယ်မရအောင် သူ့လက်တွေက သန်မာခိုင်မြဲသည်။ နွေးထွေးသော ရင်ခွင်ထဲမှာ ခိုနားခဲ့ဖူးသော ထိုညလေးကို မဒီ ပြန်သတိ ရသည်။

ရင်ထဲမှာ တလှုပ်လှုပ်နှင့် ရင်ခုန်သံတွေ ရှိန်းပြနွေးထွေးလာ၏။ ထိုညလေးတုန်းကလည်း သူ့ရင်ငွေ့ သူ့အနမ်း သူ့အကြွေအနာ တွေအောက်မှာ မဒီ သိပ်မေ့နှုတ်စွာ နှလုံးသားတို့ အရည်ဖျော်ကုသ

ပေးသည်။

အခုလည်း မဒီ နှလုံးသားက ချစ်ခြင်းအသစ်တွေနှင့် သူ့
ရင်ခွင်မှာ ငြိမ်သက် ရင်ခုန်စွာ...
အမှန်းတရားတွေက ချစ်ခြင်းရဲ့အောက်မှာ ပြိုပျက်ခဲ့ပြီပဲ။

ပရိသတ်အတွက်
အမြဲတမ်း
ဗျူး